

சிலப்பதிகாரத்தில் சிகல எடுத்த சேரன்

நவாலியூர் நா. செல்லத்துரை

சலப்பத்காரத்தில் சிலை எடுத்த சேரன்

(கற்பனை கலந்த இலக்கிய நாடகம்)

கலாட்டுழன்ம்

நவாலியூர் நா. செல்லத்துரை
(நவாலியூரான்)

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

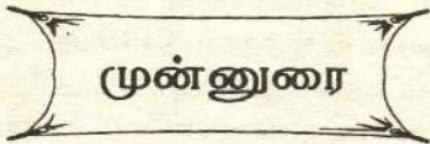

தபால் பெட்டி எண்: 1447,
7 [ப.எண்: 4], தணிகாசலம் சாலை,
தியாகராய நகர், சென்னை - 600 017.
தொலைபேசி: 24342926, 24346082
மின் அஞ்சல் : manimekalai1@dataone.in
இணைய தளம் : www.tamilvanan.com

நால் விபரம்

நால்த் தலைப்பு	:	சிலப்பதிகாரத்தில் சிலை எடுத்த சேரன்
ஆசிரியர்	:	நவாலியூர் நா.செல்லத்துரை (நவாலியூரான்)
மொழி	:	தமிழ்
பதிப்பு ஆண்டு	:	2008
பதிப்பு விவரம்	:	முதல்ப் பதிப்பு
தாளின் தன்மை	:	மேப்ளித்தோ
நாலின் அளவு	:	கிரெனன் கைஸ் (10 X 15 செ.மீ.)
அச்சு எழுத்து அளவு	:	10.5 புள்ளி
மொத்தப் பக்கங்கள்	:	xx + 116 = 136

நூலின் விலை	:	ரூ. 40.00
இலங்கை விலை	:	ரூ. 180.00+20.00 (<i>(சப்பங்க சட்டங்கம்)</i>)
=		ரூ. 200.00
அட்டைப்பட ஒலியம்	:	மோகன்
லேசர் வடிவமைப்பு	:	ஸ்ரீ விக்னேஷ்வரா கிராஃபிக்ஸ், போன் : 2650 3802.
அச்சிட்டோர்	:	எம்.கே.எண்டர்பிரைசஸ், சென்னை-15.
நால்க் கட்டுமானம்	:	தையல்
வெளியிட்டோர்	:	மணிமேகலைப் பிரசாரம், சென்னை-17.

முன்னுரை

“பசுமை நிறைந்த நினைவுகளே
பாடத் திரிந்த பறவைகளே— நாம்
பறந்து செல்கின்றோம்”

என்று தொடங்கும் திரைப்படப் பாடவின் ஆடகள் சென்ற நூற்றாண்டின் எழுபதுகளிலே பிரசித்தி பெற்றுப் பலரதும் வாய்களிலே பவனி வந்தன. நான் குதூகலமாய்ப் பாடத் திரிந்த பறவைகள் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவன் அல்லனாயினும் கடந்த கால அறுபதுகளில் சக ஆசிரியர்கள், மாணவர்களோடு ஓரளவு குதூகலமாக ஆடிப் பாடத் திரிந்தவன்தான். அந்தப் பசுமை நினைவுகளிலே தலையாயது ஹற்றன் பரி.ஜோன் பொஸ்கோ கல்லூரியிலே கழித்த களித்த காலமாகும்.

மலையகத்தின் பசுமையும் செழிப்பும் ஏழிலும் என்னைக் கவர்ந்தது போலவே பொஸ்கோ கல்லூரி மாணவரின் கலையார்வம் திறமை பணிவு என்பனவும் என்னைக் கவர்ந்தன. கல்லூரித் தமிழ் மன்றப் பொறுப்பாசிரியன் என்ற வகையிலே ஆண்டுதோறும் நடாத்தப்பட்ட தமிழ் விழாக்களிலே மாணவருக்கு நாடகம் எழுதிப் பயிற்றி அரங்கேற்ற வேண்டிய நிலையிலிருந்தேன்.

அதிபர் ஞானச் சகோதரர் எ.எம்.தோமஸ், ஆசிரியர்கள் ஏ.எம்.யோசன், க.பராஜாஜிங்கம் (பின்னாள் இலங்கை வானொலித் தமிழ் நிகழ்ச்சிக் கட்டுப்பாட்டாளர்) சு.செந்தூரன் (எழுத்தாளர்—நாடகாசிரியர் – பின்னாய் இருவரும் அமரராகவிட்டனர்) ஆகியோரின் ஊக்குவிப்பு ஒத்தையுப்பு என்பன நாடகத் துறையிலே என் மாணவரின் திறமைகளை வெளிக்கொண்ட உதவியதோடு என்னையும் ஈடுபடுத்தி வளர் உதவின.

அக்காலத்தில் பொஸ்கோவின் சகோதரக் கல்லூரியாக ஹற்றனில், வைலன்ட்ஸ் கல்லூரி நிலவியது. அங்கு நவாவியூர் நா.செல்லத்துரை பட்டதாரி ஆசிரியராயிருந்ததோடு அங்கு அரங் கேறிய நாடகங்களை எழுதி நெறியாண்டு வந்தார். எனக்கில்லாத மேலதிக திறனொன்று செல்லத்துரை அவர்களுக்கிருந்தது. நான் நாடக நெறியாள்கை எழுத்தாளாக மட்டும் செயல்பட, அவர் நடிகராகவும், மாணவரோடு தம்மையும் இனங்காட்டினார்.

வைலன்ட்ஸில் அரங்கேறிய நாடகமொன்றிலே தமையன் பாதத்திரம் ஏற்று நடித்த அவர், ஒரு கட்டத்திலே தம்பியாகப் பாத்திரமேற்று நடித்த மாணவனால் கன்னத்தில் அறையும் வாங்கிக் கட்டினார். பழமைவாதிகளான என் போன்ற ஒரு சில ரசிகர்களுக்கு அன்று— அக்காலத்தில் அவர் மாணவரோடு சேர்ந்து நடித்ததும்— மாணவரின் கையால் கன்னத்தில் அடி வாங்கியதும் அவ்வளவு பிடிக்க வில்லை. ஆனால் திரு. செல்லத்துரை அன்றே தாம் ஒரு பிறவிக் கலைஞர் என்பதோடு ஆசிரிய மாணவ உறவின் ஒரு புதிய வெளிப் பாட்டையும் எமக்கெல்லாம் வெளிப்படுத்தினார் என்றே இன்று சொல்லத் தோன்றுகிறது.

நான் தொடர்ந்தும் பாடசாலைகள் பலவற்றில் பணியாற்றிய காலங்களிலே நாடகப் பிரதியாக்கம், நெறியாள்கை, அரங்கேற்றம் என்பவற்றில் ஈடுபட்டதும், நாடகப் பிரதிகள் எழுதிப் பரிசுகள் பெற்றதும் முதுகலைமாணி(M.A.)த் தேர்வுக்கு ஈழத்துத் தமிழ் நாடக இலக்கிய வளர்ச்சி ஆய்வு நடத்தி அந்த ஆய்வினை நூலாக்கியதும் எல்லாம் இன்று பழங்குடைகளாகிவிட்டன. தமிழ் நாடகமும், அரங்கும் என்னை ஒரு கட்டத்தில் தேங்க வைத்துவிட்டு வெகுதூரம் சென்றுவிட்டன. ஆனால்,

என்னிலும் ஒரு வயது மூத்தவரான திரு. செல்லத்துரை கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தொடர்ந்து நாடகாசிரியராக நாடக, திரைப்பட நடிகனாக இயக்குநராக மிகவும் துடிப்புடனும் முதுமையைப்

புறங்கண்ட இளமை உயிர்ப்புடனும் இயங்கிவருவது மிகவும் பாராட்டத் தக்கது. இவை, அவரைக் கலாபூஷணமாக நாடறிந்த மாபெரும் நாடகக் கலைஞராக உயர்த்தியுள்ளமை மிகவும் இயல்பினதே.

“1951ஆம் ஆண்டு செப்ரெம்பர் மாதம் முதலாம் நாள் தொடங்கிய எனது நாடகப் பணி 2001 செப்ரெம்பர் முதலாம் தேதி (2001-09-01) ஜம்பது ஆண்டு நிறைவைக் கண்டுள்ளது. அந்த நினைவு என்மனதுக்கு மாபெரும் மகிழ்வு தந்தது கற்பனையாக இருக்க முடியாது. அந்த மகிழ்வின் நினைவாகவே,

“சிலப்பதிகாரத்தில் சிலை எடுத்த சேரன்” என்ற நாடகத்தை எழுதுவதற்கு என் மனம் என்னைத் தூண்டியது” என்ற முகவுரையோடு ஜம்பது ஆண்டு நாடகப் பணி) அவரின் புதிய நாடக நூற் பிரதி என்கைக்கு வந்துள்ளது. அவரின் வேண்டுகோளை ஏற்று முன்னுரை எழுதுவதாகிய இன்ப அனுபவத்தை நண்பர் எனக்கு அளித்தமையை மிகவும் நன்றியுடன் ஏற்று இதனை எழுதுகின்றேன்.

கண்ணகி, தன் கணவனாகிய கோவலனுக்கு அநீதியாக மரண தண்டனை விதித்த பாண்டிய வேந்தன் நெடுஞ்செழியனோடு வாதாடி வழக்குறைத்து கோவலன் நிரபாதி என்று நிறுவியதோடு கோல் கோடிய வேந்தனையும் அவன் பட்டத்தரசி கோப்பெரும்தேவியையும் இறக்க வைத்தமை, மதுரை மாநகரையே தீக்கிரையாக்கியமை, அவருக்குச் சேரன் செங்குட்டுவன் வடநாட்டிலிருந்து கல்லெடுத்து வந்து (வடநாட்டு அரசராகிய கனகவிசயரை வென்று அவர்களின் தலைமீது கல்கூத்து) கோயில் சமைத்து விழா எடுத்தமை ஆகிய கதைப்பகுதிகளைக் கருவாகக் கொண்டு,

“சிலப்பதிகாரத்தில் சிலை எடுத்த சேரன்” என்ற நாடகம் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

கண்ணகி கதையும் அவருக்குச் சிலை எடுத்ததையும் அதற்கு வடநாட்டிலிருந்து கனகவிசயர் தலையில் கல்லெடுத்து வந்தமையும்

தமிழ் நாடக உலகிற்கோ திரையுலகுக்கோ புதியன் அல்ல. ஆனால் அவற்றை இன்றைய நாடக அரங்கிற்குக்கந்த நவீன நாடகமாகச் சமைத்தளித்தமையே பாராட்டத்தக்கதாகும்.

சிலப்பதிகார ஆசிரியரான இளங்கோவடிகள் தமது காலியத் திற்குக் கருப் பொருளைச் சங்க இலக்கியங்களிலிருந்து (திருமா வண்ணி தன் முஸலையைத் திருகி எறிந்து மரணமானது நற்றினை - கண்ணகி (சிலப்பதிகாரக் கண்ணகியல்ல) தன் கணவனாகிய வள்ளால் பேசுனால் துறக்கப்பட்டு பாத்தெவசமாய் ஒழுகியது - புறநானூறு பெற்று வளர்த்தார் எனலாம்.

சிலப்பதிகார மூலத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு அதிலிருந்து விலகியும் தமது கற்பனைகளைத் தினித்தும் இன்றுவரை நாடகாசிரியர் பலர், கண்ணகி கதைக்குப் புதிய வியாக்கியானங்களும் வடிவங்களும் கொடுத்துள்ளமையும் நாம் அறிந்ததே. கவிஞர், கலைஞர், நாடகாசிரியர் ஆகியோர்க்குரிய சிறப்புரிமை (Poetic Licence) என்று இதனைக் கொள்ளலாம்.

இந்த வகையிலேதான் கலாபூஷணம் நவாலியூர் நா.செல்லத்துரை அவர்களும் தமது கலாபூர்வக் கற்பனைத் திறனை மிகத் தந்திரமாகக் கையாண்டு “சிலப்பதிகாரத்தில் சிலை எடுத்த சேரன்” நாடகப் பிரதியை உருவாக்கியுள்ளார். இது வரவேற்கத்தக்கதே.

பம்பல் சம்பந்த முதலியார், கலையரசு க.சொர்ணலிங்கம் ஆகியோர் முறையே தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் தொடக்கி வைத்த நவீன நாடக முறையை, இன்று மேலும் பல படிகள் வளர்த்து விரும்பத்தக்க பல புதுமைகளையும் உள்வாங்கிச் சிறப்பிப்பதை நாம் கண்கூடாகக் கண்டு வருகிறோம்.

கலையரசு பாணியையும், திரைப்படப் பாணியையும் ஆரம்பத்தில் நாடகத்துக்கு உகந்தவை எனக் கொண்டு நாடகங்களை எழுதியும் நெறியாண்டும் அரங்கேற்றியும் வந்த கலாபூஷணம் அவர்கள் இன்று

காலத்துக்கேற்ப, புதிய நாடக உத்திகளை ஏற்றுள்ளதோடு அதனைத் திறம்படக் கையாளவும், திறன் பெற்றுவிட்டார் என்பதையும்,

“சிலப்பதிகாரத்தில்
சிலை எடுத்த சேரன்”

நாடகப் பிரதி நிறுவுகின்றது எனலாம்.

ஒரு பாடசாலைச் சகமாணவியாய் விளங்கி இன்றுவரை அவ் விழிமைப் பாட்டுடன் என்னோடு பழகி வரும் சகோதரி மகேஸ்வரியின் கணவனார் கலாழிஷனாம் செல்லத்துரை என்பதையும் மகிழ்வோடு நினைவு கூர்ந்து இந்த அன்புத் தம்பதிக்கு நல்வாழ்த்துக் கூறுவதோடு கலாழிஷனாம் நவாலியூர் நா.செல்லத்துரை அவர்களுக்கு எனது மனப்பூர்வமான பாராட்டுகளையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

‘வாணி’
நாயன்மார்க்ட்டு
01-01-2002

குகழீ க.சொக்கவிங்கம்
(சொக்கன்)

★ ★ ★

நவாலியூர் நா.செல்லத்துரை அவர்களது 'சிலப்பதிகாரத்தில் சிகை எடுத்த சேரன்' என்னும் இலக்கிய நாடகத்திற்கு நாடகப் பேராசிரியர் – சிந்தைணைச் சிற்பி புலவர் செ.து.தெட்சணாலூர்த்தி வழங்கிய

முகவுரை

நவாலியூர் செல்லத்துரையின் நாடகத்திற்கு முகவுரை தேவை யில்லை. நவாலியூரான் என்ற பெயரே அவரது முகவுரைக்குரிய முத்திரை. ஆயினும் “ஆயிரம் முகத்தால் அகன்றதாயினும் பாயிரமல்லது பனுவலன்று” என்பதற்கிணங்க – கோயிலுக்குக் கோபுரம் மரபு என்ற படிக்கு இம்முகவுரையைத் தருகின்றேன். முகவுரைக்கு முன் அவரைப் பற்றிய நினைவுகளில் என் மனம் சிறகடிக்கிறது.

ஆடிப் பிறப்புக்கு நாளை விடுதலை பாடி, சூடிக் கொழுக்கட்டை சூழும் குடிக்க வைத்த நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவருக்குப் பிறகு நவாலியூரின் பெருமை சாற்றும் பெருங்கலைஞர் நவாலியூர் செல்லத்துரை. இவர் பிறவிக் கலைஞர். இவரை யாரும் உருவாக்க வில்லை. இயற்கை இவரை உருவாக்கியது. பட்டப் படிப்பால் உயர்ந்து கண்டிமா நகரில் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தவரை மலையகத்தில் வீசிய மந்தமாருதத் தென்றல், கலை உலகிற்கு ஈர்த்து வந்த இன்னரும் பூங்கா இவர். இவர் நடிகர் மாத்திரமல்ல. சிறந்த நாடக ஆசிரியர். இவரது கற்பணையும் வரலாறும் கலந்து உருவாகிய இலக்கிய, இதிகாச, புராண, சமூக, வரலாற்று நாடகங்கள் பல. இவரது நாடகங்கள் அனைத்தையும் இவரே இயக்கிய சிறந்த இயக்குனருமாவார். சிறந்த பாடலாசிரியராக பாடல்களை இயற்றி, சிறந்த இசையமைப்பாளராக, இசையமைத்தவர். நல்ல வாத்தியக் கலைஞராக வயலின் இசைக் கலையை மீட்பதில் வல்லவர். என்னுடைய பல நாடகங்களிலும் நான் எழுதித் தயாரித்த ‘பூத்ததம்பி’ வீடியோத் திரைப்படத்திலும் நடித்தவர். இவருடன் சேர்ந்து பழகிய நாட்களில் இவரிடம் பொதிந்துள்ள இயல்பான கலையாற்றலை யும் புலமைப் பிரவாகத்தையும், கவிதா சக்தியையும், நடிப்பாற்றலையும் கண்டு அனுபவித்தவன் நான்.

கதாபாத்திரமாக மாறி நவரச உணர்வையும் வெளிப்படுத்தி நடிப்பது இவருக்குக் கைவந்த கலை. பழும் பெரும் திரைப்பட நடிகார்களான டி.எஸ்.பாலையா, எஸ்.வி.சுப்பையா, நாகையா போன்ற குணசித்திரப் பாத்திரங்களையும் சிவாஜிகணேசன் போன்ற வீர கர்ச்சனைப் பாத்திரங்களையும் ஜெமினிகணேசன் போன்ற மென்மையான காலதல்ப் பாத்திரங்களையும் கவைபட நயம்பட வியக்க வைக்கும் நடிப்புக்குரிய செல்லத்துரையின் கைவண்ணத்தில் உருவான நாடகந்தான் 'சிலப்பதிகாரத்தில் சிலை எடுத்த சேரன்.'

சங்க இலக்கியமான ஐம்பெரும் காப்பியத்தில், இளங்கோ அடிகள் என்னும் சமகாலத் துறவியினால் தமிழ் மரபும் பண்பாடும் அணி செய்யச் சமண சமயக் கருத்துக்களைப் புகுத்தி இயற்றப் பெற்றது சிலப்பதிகாரம்.

சங்க காலத்தில் பழைய வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா எனும் நால்வகைப் பாக்களே வழங்கி வந்தன. சமண, பெளத்த சமயப் புவவர்கள்தான் விருத்தப்பா என்னும் புதிய பாவையும், பாவினங்களையும் தமிழுக்குக் கொண்டு வந்தார்கள்.

சீவகசிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, குண்டலகேசி, வளையாபதி, நீலகேசி, அஞ்சனகேசி, பிங்களகேசி, நாலடியார், ஏலாதி, திரிகடுகம், பழுமொழி, சிறுபஞ்சமூலம், திருநூற்றந்தாதி, திருக்கலம் பகம், வீரசோழியம், யாப்பருங்கலக்காரிகை, நன்னூல், நேமிநாதம், சேந்தன்திவாகரம், குடாமணி நிகண்டு முதலானவை சமண பெளத்தார்களின் ஆக்கங்களாகும்.

சமண சமயத் துறவியான இளங்கோவடிகள், சீத்தலைச் சாத்தனார் மூலம் கண்ணகி கதையைக் கேட்டு, முதன்முதலாக தொடர் நிலைச் செய்யுள்களில் அமைத்த காவியந்தான் சிலப்பதிகாரம். காற்சிலம்பைக் கருவாக வைத்து எழுந்த காப்பியம். பாரதியாரால் நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரம் என்று விதந்துரைக்கப்பட்ட காப்பியம். இந்தக் காப்பியத்தில்த் தான் முதன்முதலாக நாடக மேடையும், அதன் காட்சி அமைப்புகளும் சிறப்பாகச் சொல்லப்படுகின்றன. இளங்கோ அடிகள் காலத்திற்கு முன்பே அரங்கம் அமைத்து, திரைக்கீலகள் தொங்க விட்டு, கலை நிகழ்ச்சிகள் நடந்தன என்பதை அறிகின்றோம்.

நாடக ஆசிரியன் நவாலியூரானுக்கு நாடகப் காப்பியமான சிலப்பதிகாரத்தை நாடகம் ஆக்கவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டிருக்கிறது. தான் பெற்ற மேடை அனுபவங்களை வைத்து இந்நாடகத்தை எழுதியிருக்கிறார். மேடைக்கு ஏற்ற வகையில் நாடகத்தைத் தொடங்கி, அதன் கதைப் போக்கை மாற்றாது முடித்திருக்கும் திறன் பாராட்டிற் குரியது. பாத்திரப் படைப்பும், காட்சி அமைப்பும் உரையாடற் சிறப்பும் கைவந்த கலைஞரின் கைவண்ணம் காட்டியிருக்கிறது.

பல மேடை கண்ட பன்முகப்பட்ட கலைஞர். நடிகர்கள் மேடையில் தோன்றுவதையும், எந்த இடத்தில் நின்று நடிக்க வேண்டும் என்பதையும், என்ன முக பாவத்துடன் பேசவேண்டும் என்பதையும், எப்படி நடிக்க வேண்டுமென்பதையும், ஒரு நடிகன் நடித்துப் பேசும்போது, மேடையில் நிற்கும் மற்றைய நடிகர்கள் என்ன மாதிரியான முகபாவத் துடன் நிற்க வேண்டுமென்பதையும், அப்போது சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைக் கேற்ப, ஒளி, ஒளி எப்படி அமைய வேண்டும் என்பதையும் இளங்கோவடி களுடன் சேர்ந்து சொல்லியிருப்பது, சிலப்பதிகாரக் காப்பியத்துள் இவருக்கு எவ்வளவு ஈடுபாடு இருக்கிறது என்பதை விளக்குகிறது.

இலக்கியம், சரித்திரம் நாடகமாக்கும்போது, அந்நாடகாசிரியன் அந்த இலக்கியத்திலும், சரித்திராத்திலும் ஆழ்ந்த அறிவு பெற்றவனாக இருக்க வேண்டும். இந்நாடகத்தைப் பார்க்கும்போது காப்பியம் எழுதக் காரணமாயிருந்த களத்திற்கு நம்மை அழைத்துச் செல்கிறார். வரலாற்றுச் சான்றுகளுடன் மலைவாழ் மக்கள் சொன்ன கண்ணகி கதையை, கூலவாணிகள் மதுரைப் புலவர் சீத்தலைச் சாத்தனார் மூலம் நமக்குத் தெரியவைக்கிறார்.

கண்ணகி காதையைக் காப்பியமாக்கத் தகுந்தவர், இளவரகப் பட்டத்துடன் சகல போக போக்கியங்களையும், துறந்த இளங்கோ அடிகள் தான் எனச் சாத்தனார் சொல்ல, தமையனார் சேரன் செங்குட்டுவன் கேட்க, இளங்கோவடிகள் தந்த சிலப்பதிகாரத்தை, சிலை எடுத்த சேரன் என்ற பெயரில் நவாலியூரான் சில வருடங்களுக்கு முன்னே நாடகமாக்கி, தானும் நடித்து, தனது மாணவர்களையும் நடிக்க வைத்துப் பல மேடைகள் ஏற்றியவர். இன்று அந்தக் கதையை முன்னும் பின்னுமிழுள்ள கதையுடன் சேர்ந்து இரண்டு மணித்தியால் நாடகமாகத் தந்திருக்கிறார்.

முத்தமிழில் நாடகம் ஓர் வகை. நாடகத்திற்கென்றே ஓர் நாடகத் தமிழ் இருக்கிறது. அது இழிசனார் வழக்கத் தமிழ் அல்ல ‘உயர்ந்தோர் வழக்குத் தமிழ், பேச்கத் தமிழ்’ தற்போது கொச்சைத் தமிழில் நாடகங்கள் எழுதி, தமிழழக் கேவலப்படுத்தும், நாடக எழுத்தாளர்கள் மலிந்த நாளில் நாடகத்திற்கு இலக்கியத் தமிழ் அமைத்து, நமது சிந்தைக்கும், செவிக்கும் தேன் வார்த்திருக்கும் நவாலியூரான்.

“தேன் மகளாய்ப் பிறந்து தேன்தமிழாய் வளர்ந்து
தேன் சுவையில்ச் சிறந்த தேன் நடனம் யயின்று
தேனாக நடமாடும் தமிழ் மங்கையே.”

என்று தித்திக்கும் தமிழுக்குத் தெவிட்டாத தெள்ளமுதத் தேன் பாய்ச்சுகிறார்.

இந்தக் காலத்திற்கு இந்நாடகம் மிகத் தேவையானது. “அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்றாகும்” என்ற உட்கருத்தை மையப் பொருளாக வைத்து, அதனை வெளிப்படுத்தச் சிலம்பினைக் கருவியாக்கிக் கதையை முடித்திருக்கிறார் ஆசிரியர்.

சூரிய நாராயண சாஸ்திரிகள் என்ற பரிதிமாற் கலைஞர் மதங்க சூளாமணி என்ற நாடகத்தை எழுதியவர். அவர் ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ஆறுமுக நாவலரின் தமிழ் வசன நடையை வியந்து, “வசன நடை கைவந்த வல்லாளர்” என்று நாவலரைப் போற்றினார். அவர் இன்று இந்நாடகத்தைப் படித்திருந்தால் நவாலியூரானுக்கும் இந்தப் பட்டத்தையே சூட்டி இருப்பார் என்று நினைத்து, சிலை எடுத்த சேரன் தந்த நவாலியூரான் இன்னும் பல நாடக மாலைகள் புனைந்து, தமிழ்த் தாயின் மார்பை அலங்கரிக்க வேண்டும் என்பதே எனது பேரவா.

‘மதுராகாளாம்’
அரசடி வீதி,
கந்தர்மடம்,
யாழ்ப்பாணம்.

புலவர் செ.து.தெட்சணாழர்த்தி

வாழ்த்துரை

பிறக்கும் போதே கலைஞராய்ப் பிறப்பவர் மிகச் சிலரே. ஆனால் தம் முயற்சியால் கலையுலகில் காலடி வைத்துக் கலைகளை வளர்ப்ப வரும் பலராக இருக்கக் காண்கின்றோம்.

கலாழினாம் நவாலியூர் நா.செல்லத்துரை இவர்களில் முதல் குறிப்பிட்ட கலைஞராகப் பிறந்த கலையாசியின் அரும் புதல்வர்களில் ஒருவர் என்பது அவர் ஆக்கங்களையும், ஆற்றிய நாடகங்களையும், கலைப் பெரும் தொண்டினையும் கொண்டு நிச்சயமாகக் கலை மகளின் கடைக் கண் பார்வையினைப் பெற்ற கலைமாமணி என்று கூறலாம்.

ஒரு இனம் தனது முத்திரையைப் பதிப்பதற்கு மொழியும், நாடும் மட்டும் போதுமானதாகாது. கலைகளும் குறிப்பாக நாடக, நாட்டியமும் வரலாற்றுச் சிறப்பைக் காவியமாக்கி வருங்கால சமுதாயத்துக்குக் கை அளிக்கும் மாபெரிய பணியும் ஒருங்கிணைந்தே நாட்டின், மொழியின், நாகரீகத்தின் பண்பாட்டின் வரலாற்றை மறையாது பொக்கிஷமாக்கி வழங்குகின்றன. இவ்வரும் பணியினைக் கடந்த ஐம்பது ஆண்டுக்கு மேலாக ஆற்றி இன்றும் இளைய மிடுக்குடன் புன்சிரிப்பும், தளராத மன உணர்வும் கொண்டு திகழ்பவர் கலாழினாம் நவாலியூர் செல்லுத்துரையே ஆவார்.

இன்று உங்கள் கரங்களில் தவழும் கற்பனையின் ஊற்றாக, காவிய நயத்தை மாறுபடுத்தாமல், மலர்ந்திருக்கும் இந்நால், சிலப்பதிகாரத்தை சித்தரித்துக் காட்டுகின்றது. கற்பனையைத் தனது கலை நுணுக்கத் தால், காப்பியத்தில் இணைத்துள்ளமை நாடகத்தை மெருகூட்டி நிற்கின்றது.

சிலப்பதிகாரம் எமது மாண்பினை எடுத்தியம்பும் மாசற்ற காப்பியம். இதனை, பலர் பல பாகமாக மேடையேற்றியுள்ளனர். முக்கியமாக மதுரை மாநகரை கண்ணகியாள் தீ மூட்டி எரித்த பாகம் சிந்தையைத் தொட்டு நிற்கும். இத்தோடு சிலப்பதிகாரம் முடிவுற்றதாக எண்ணவும் தோன்றும்.

அன்று எமது சோ மன்னன் இமயத்தில் பொறித்த விற்கொடியை நினைவுட்டிய ஆசிரியர் அத்தோடு நின்று விடாமல், “எமது பொதிகை யில் அல்ல எதிரியின் வடநாட்டு இமயத்தில்த் தான் கல்லெடுத்து வடநாட்டுக் கங்கையிலே கழுவிவிட்டு அதைக் கொண்டுதான் கண்ணகிக்குச் சிலை வடிக்க வேண்டும்” என்று பாத்திரத்தைப் பேச வைக்கும் பாங்கு அவர் உள்ளத்து ஆழத்தை வீரத்தை மறக்குவ மறவரின் தீர்த்தை விளம்பி நிற்கின்றது.

தமிழர் தம் அன்றைய வீரத்தை மாசுபடாது காப்பதற்காகப் பல்வேறு இடங்களில் அதைத் தொட்டுக் காட்டியுள்ளார். வடநாட்டு வீரர்கள் கனகவிஜயரைப் போரில் வெல்ல எடுத்த நடவடிக்கைகளை வீர உணர்வு செறிந்தோட நமக்கு எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். மறத் தமிழ் வீரர்கள், சேரப் பேரரசின் கட்டளையை எப்படி சிரம் மீது தாங்கிப் போரிடப் புகுந்தனர் என்பதை உள்ளம் சிலிர்த்திட உவகை மேலிட நாடகமாக்கிக் காட்டியுள்ளார்.

சேரப் பேரரசின் விற் கொடி செக்கமெலாம் புகழ் பறப்பிய காதையை எத்தனை எழிலுற - எடுத்த கை நூலை இடையிலே வைக்காதவாறு விறுவிறுப்புட்ட - எழுத்தாற்றலைக் காட்டி உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டு விட்டார் இந்தக் கலையாக.

மானமுள்ள ‘மறவர்கள் தமிழர்கள்’ மாறுபடாத ‘கற்பினர் மங்கையர்’ என்று கூறும் இளங்கோ அடிகளின் இணையிலாக் காப்பியத்தில், காணாத பல்வேறு காட்சிகளை நம் கண்முன் நிறுத்திய நாடகம் இதுவேயன்றோ!

என்னே தமிழர் தம் வீரம், என்று நவயுகக் காப்பியம் பாடும் காலம் மலரும் இவ்வேளையில், இந்த வீரம் எமது உதிரத்தில் கலந்த வீரம், உரம் பெற்ற வீரம், அஞ்சா மறவர் தம் வீரம், அனைத்து உலகையும் கவர்ந்த வீரம் என்று முரசு கொட்டுகிறது இந்த நாடக நூல்.

மேடை அமைப்போடு, எந்தப் பாடசாலை மாணவரோ, அன்றி நாடக மன்றங்களோ, நூலைப் படித்து விட்டு நாடகத்தை நடித்து விடும் அளவிற்குச் சிந்தனைத் தெளிவு, சிறந்த நாடக அரங்க ஆடல், வாள் வீச்சாக, வெட்டித் தறிக்கும் வசன நடைப் பாங்கு என்பன அமைந்துள்ளன. இந்த நூல், நாடக வரலாற்றுத் திருப்பு முனைக்கு ஒரு அத்திவாரக் கல்லாக அமைந்து, சிந்தைக்கு இனிமையுட்டி நிற்பதோடு பல்வேறு அரங்குகளில் கண்ணகியாள் காப்பியத்தைச் சொல்ல வகையுஞ் செய்து நிற்கின்றது.

நவாலியூர் நற்பெரும் கலைகளை கலைஞர்களை கவிஞர்களைத் தந்த பேரூர். அந்த வரிசையில் அழியா இடம்பிடித்த ஆசான் நாடக மாமணி, நவயுகக் கலைவேந்தன் செந்தமிழ்ச் செல்வன் செல்லத்துரை அவர்கள் பல்லாண்டு வாழ்ந்து இன்னும் பற்பல நாடக நூல்களைத் தர வேண்டுமென, கலைமடந்தையை வேண்டி இக்குறிப்பை நிறைவு செய்கிறேன்.

மு. திருநாவுக்கரசு,
இம்வெபற்ற மாவட்ட நீதிபதி.

★ ★ ★

காணிக்கை

நாடகம் நடிக்கும் ஆற்றலும், ஆர்வமும் இறைவன் எனக்குத் தந்த ஒரு வரம்- ஒரு தாலந்து. அதை வளர்த்து விருத்தியாக்க வேண்டிய பெரும் பொறுப்பு என்னுடையது. இறைவன் எனக்கருளிய அந்தத் தாலந்தை (எழுத்து - நடிப்பு) எங்கெங்கு நான் சென்றேனோ அங்கெங்கு அதை வளர்க்கக்கூடிய சந்தர்ப்பமும் எனக்கு வாய்த்தது.

1951ல் ததான் முதன்முதலில் நான் நடித்தேன். அதுவும் கதாநாயக னாக. 'சர்வாதிகாரி' என்று பெயரிடப்பெற்ற அந்த நாடகம் கொழும்பு மட்டக்குளியில் அமைந்த செயின்ற ஜோன்ஸ் கல்லூரியில் மேடையேறியது. அதன்பின், பல நாடகங்களை எழுதினேன்- அவை களுக்கான பாடல்களை எழுதினேன். அப்பாடல்களுக்கு மெல்லிசை மெட்டமைத்தேன் - எனது நாடகங்களில் நடித்தேன். யாழ்ப்பாணத்தில்- ஹற்றனில்- சென்னையில்- கண்டியில் எனது மேடைக் கதை - வசனம்- பாடல்கள்- இசையமைப்பு, நடிப்புப் பயிற்சி- நெறியாள்கை ஆகியவற்றால் உருவான நாடகங்கள் மேடையேறின.

ஹற்றன் / தெறுலன்ட்ஸ் (Hatton / Highlands College) கல்லூரியில் இரண்டு ஆண்டுகள் (1957-1958) நான் ஆசிரியப் பணியாற்றிய காலங்களில் அங்கு மேடையேறிய எனது நாடகங்களைப் பொது மக்களும் எனது சமகால ஆசிரியர்களான இரா.சிவலிங்கம்- மாரிமுத்து- திருச்செந்தூரன்- தியாகராசா- செபங்ரியன்- கணேஸ்- அம்பலவானர்- தலைமை ஆசிரியர் பெஞ்சுசுமின் ஆகியோரும்- எனது மாணவர்களும்- கல்லூரி அதிபர் ஜெயசிங் அவர்களும் பாராட்டியமை, என் நெஞ்சை விட்டு இன்னமும் அகலவில்லை. அன்று என்னைப் பாராட்டியவர்கள் இன்றும் என் நெஞ்சிலே குடியிருக்கிறார்கள்.

கண்டி/ திரித்துவக் கல்லூரியில் (Kandy / Trinity College) இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் (1959-1984) ஆசிரியப் பணியில் நான் ஈடுபட்ட கால கட்டத்தில், கண்டியிலும் அதனைச் சூழவுள்ள

ஊர்களான வத்தேகம் - மாத்தளை - பன்னிலை - சூருநாகல் - மவு சாக்கலை - கம்பளை - றஜவெல - தெல்தெனியா - நாவலப்பிட்டியா மற்றும் கொழும்பு போன்ற இடங்களிலும் எனது நாடகங்கள் மேடையேறின.

கண்டி வீரகேசரி நிருபர் க.ப.சிவம் அவர்கள் எனது நாடகங்களை விரும்பி மேடையேற்றி, எனது நாடகக் கலை வளர்ச்சிக்குப் பேருதவி செய்தாரென்பது மறுக்க- மறக்க- மறைக்க முடியாத உண்மை.

எனது நாடகங்களில்த் தொண்ணுற்று ஐந்து (95) வீதமானவை ஒரு காட்சி நாடகங்கள். (திரைக்குத் திரை மூடுதல் இல்லை. நாடக ஆரம்பத்தில் விலகும் மேடைத் திரை, நாடகம் முற்றுப் பெறும் போதுதான் மூடும்.) 1963ம் ஆண்டிலிருந்து அத்தகைய மாற்றத்தை எனது நாடகங்களில் நான் புகுத்தியதும், அந்நாடகங்கள் பலரை வெகுவாகக் கவர்ந்தன. அந்த நாடகங்களைப் பார்ப்பதற்கு மண்டபம் நிறைந்த கூட்டம், வருவதும் - நாடகம் முற்றுப் பெற்ற கையோடு, மேடைக்கு வந்து என்னையும் என்னுடன் இணைந்து பாத்திரமேற்ற மற்றைய நடிக- நடிகைகளையும் பாராட்டிச் செல்வதும் குறிப்பிடத் தக்கவை.

நடிகர்களைப் பாராட்டும் அவர்களது அந்தப் பழக்கம், நாடகக் கலையை ஊக்குவிக்கும் அவர்களது பண்புகளில் ஒன்று. ஒரு நடிகனுக்கும், ஒரு நாடக ஆசிரியனுக்கும் அதை விடப் பெருமையும் மகிழ்ச்சியும் ஊக்குவிப்பும் வேறு இருக்க முடியாது.

அதிலும் மலையக ஏழைப் பிள்ளைகளின்கல்வி வளர்ச்சியை மனதிலிக் கொண்டு ‘கண்டி/ அசோகா வித்தியாலயம்’ என்ற ஒரு கல்லூரியை ஆரம்பித்து, அப்பிள்ளைகளை அங்கு சேர்ச் செய்து, கல்வி புகட்டி, கல்வியறிவில் அவர்களை மேம்படுத்திய பெரியார் பி.டி.ராஜன் அவர்கள், அசோகா வித்தியாலய அதிபர் நடராசா அவர்கள், ஆசிரியர் இம்மானுவேல் அவர்கள், கெங்கல்ல வித்தியாலய அதிபரும், எழுத்தாளருமான தேவதாசன் ஜெயசிங் அவர்கள், ஷேக்ஸ்பியர் என்று யாவராலும் அழைக்கப்பெறும் திரித்துவக் கல்லூரி ஆசிரியர் சுப்பிரமணியம் அவர்கள், கண்டியில் இயங்கிய ‘செய்தி’ என்ற பத்திரிகையின் ஆசிரியர் நாகவின்கம் அவர்கள், இசைக் கலைஞர்

அலோசியஸ் ஸ்ரீபன் அவர்கள், இசைக் கலைஞர்கள் மத்தியுஸ் அவர்கள்- எழுத்தாளன் ஈழக்குமார் அவர்கள்- கவிஞர்கள் மலைத் தமிப்பி அவர்கள், நடிகன் விஸ்வநாதராஜ அவர்கள், சி.ஜே.பெர்னான்டோ அவர்கள் - நடிகன் கிருஷ்ணராவ் அவர்கள் - ஆசிரியர் றாசிக் அவர்கள்- அல்லுஜ் எஸ்.எம்.ஏ.ஹசன் அவர்கள் (விரிவுரையாளர் ஆங்கில ஆசிரிய கலாசாலை பேராதனை) கண்டி/ கலாரசிக மன்ற உறுப்பினர்கள் போன்ற மலை நாட்டு மக்களும், மலை நாட்டைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட பாக்கியத்தைப் பெறா விட்டாலும் மலை நாட்டில் பல ஆண்டுகளாகக் கல்விப் பணி ஆற்றிய தமிழ்ப் பேராசிரியர் செல்வநாயகம்- புவியியல்ப் பேராசிரியர் செல்வநாயகம்- பேராசிரியர் ஜோர்ஜ் தம்பையா பிள்ளை- பேராசிரியர் வித்தியானந்தன்- பேராசிரியர் சந்திரசேகரம் போன்றோரும், மருத்துவப் பணியாற்றிய மருத்துவக் கலாநிதி நந்தி (சிவஞானசுந்தரம்)- மருத்துவக் கலாநிதி பவளத்துரை-டொக்டர் குமரேந்திரன் போன்றோரும், மாத்தளை/ கிறைஸ்ற் சேர்ச் கல்லூரி ஆசிரியர் கிறிஸ்துதாஸ்- குண்டகசாலை வித்தியாலய ஆசிரியர் சதானந்தன்- கண்டி/ கல்விக் கந்தோர் எழுதுவினைஞர் கிட்ணமூர்த்தி- கண்டி/ கச்சேரிக் கணக்காளர் மரியநாயகம்- எழுதுவினைஞர் திசநாயகம்- கண்டி/ சில்வெஸ்டர்க் கல்லூரி ஆசிரியர் யேசுநாயகம்- கண்டி/ மஹியாவ மகாவித்தியாலய அதிபர் குணரத்தினம்- கண்டி/ மகளிர் பாடசாலை ஆசிரியை திருமதி யேசுதாசன்-பேராதனை/ மகாவித்தியாலய ஆசிரியர் கனகசபாபதி- ஆசிரியர் சின்னமணி- கேகாலை வித்தியாலய ஆசிரியர் வேதாரணியம்- கண்டி/ கல்வி அதிகாரி (Inspector of Schools) சந்திரசேகரம் - பன்னிலை மகாவித்தியாலய ஆசிரியர் தர்மலிங்கம் - ஆசிரியர் ஜெயரட்னம் போன்றோரும், பெயர்கள் நினைவுக்கு வராத வேறு பலரும் எனது நாடகங்களைப் பாராட்டியமை, எனது நாடக விருட்சத்தில் மேலும் பல கிளைகள் வளர உதவி தந்தது.

இந்த நிலையை வைத்துப் பார்க்கும்போது, எனது நாடகக் கலை வளர்ச்சிக்கு உந்து சக்தியாகவும், உறுதுணையாகவும் இருந்தவர்கள்- அக்கலையிலே என்னை உறுதியாக நிலைக்கச் செய்தவர்கள், மலை நாட்டு மக்களென்பதைப் பெருமையாகவும், பாக்கியமாகவும் கருதுகிறேன். எனது நாடகத்தை அவர்கள் புறக்கணித்திருந்தால்,

எனது நாடகக் கலை அன்றே இறந்திருக்கும்— நாடகப் பட்டியலிலிருந்து எனது பெயர் எடுக்கப்பட்டிருக்கும். ஆகவே எனது நாடகக் கலை வளர்ச்சிக்குக் காரணம் மலை நாடுதான். என் உடம்பிலே ஒடுகின்ற செவ்விரத்தம் உறைந்து நான் சாவைத் தழுவும் வரை, எனது அந்த இரத்தத்தின் அணுக்களோடு அணுக்களாக அவர்களும் இருப்பார். எனது உடலை விட்டு எனது ஆவி பிரிந்து செல்லும் நேரத்திலும் எனது அந்த ஆவியில் அவர்கள் அத்தனை பேரும் உயிர் வாழ்வார்கள்.

அன்று என்னை ஆதரித்து ஊக்குவித்தோரில் பலர் இன்று இந்த மண்ணிலே இல்லை— மறைந்து விட்டார்கள். அவர்களின் இனிய— தூய பாதங்களில் இந்நூலைக் காணிக்கை தருகிறேன்.

எனது நன்றி.

நாடகத் துறையில் — நாவல்த் துறையில்— சிறுக்கைத்த் துறையில்— கவிதைத் துறையில் என்னை ஊக்குவித்து வளர்த்து எனக்கென ஒரு சிறப்பிடந் தந்த என் அன்புக்கும் பாசத்துக்கும் மரியாதைக்குமிய மலையகச் சோதர சோதரிகளுக்கும் எனது அன்றைய மாணவ மாணவியர்க்கும் எனது உள்ளத்து நன்றிப் பூக்கள்.

‘சிலப்பதிகாரத்தில் சிலை எடுத்த சேரன்’ என்ற எனது நாடக எழுத்துதுருவை நூல் வடிவாக்க வேண்டுமென்று தூடித்த எனது அதே மனம் வெளியிடுவதற்குப் பண்மில்லையே எங்கு போகலாம் அப்பணத்திற்கு என்ற கவலையையும் தன்னுள் வளர்த்து நின்றது. ஒருசில ஆண்டுகளாக எனது மனதுள் நிடித்த அக்கவலையை அறிந்த இறைவன் அண்மையில் எனக்குக் கைகொடுத்தார். அவருக்கு எனது நன்றி.

எனது மாணவனொருவன் பெயர் மகேந்திரன் யதீஸ் எனது அந்த எழுத்துதுருவைச் சந்தர்ப்ப வசத்தால் வாசித்து அதில் விருப்புற்று

“நான் பொறுப்பு நின்று செய்து தருகிறேன்” என்று உறுதி கூறியது மட்டுமல்ல சென்னை மணிமேகலைப் பிரசுரத்தோடு தொடர்பு ஏற்படுத்தி வெற்றியுங் கண்டார். இந்த வெற்றியைப் பெற்றுத் தந்து என்னை மகிழ்ச்சியில் நிமிர்த்திய அந்தத் தம்பிக்கும் எனது நன்றி.

அத்தோடு, ‘சிலப்பதிகாரத்தில் சிலை எடுத்த சேரன்’ என்ற எழுத்துருவை நூலாக வெளியிடலாம் என்று நம்பிக்கை தெரிவித்த மணிமேகலைப் பிரகாரத்துக்கு அதிலும் சிறப்பாக ரவி தமிழ்வாணன் அவர்களுக்கு எனது இதய நன்றி உரித்தாக்ட்டும்.

இந்த நூலுக்கான அட்டைப்பட ஓவியம் வரைந்த - எனது மனதுக்குப் பிடித்தமான அந்த அழகொளிர் ஓவியத்தை வரைந்த ஓவியர் மோகன் அவர்களுக்கும்- அச்சுப் பதிவிலுள்ள பிழைகளைத் திருத்திய புருங்கிப் பீடர் அவர்களுக்கும், லேசர் வடிவமைப்புச் செய்த ஸ்ரீவிக்னேஷ்வரா கிராஃபிக்ஸ் நிறுவனத்தாருக்கும் எனது இந்த நூலோடு தொடர்புடைய ஏணைய மணிமேகலைப் பிரகரப் பணியாளர் களுக்கும் எனது உள்ளத்து நன்றிகள்.

அடுத்ததாக, என்னைக் கல்வியில் ஊக்குவித்து, தனது பணத்தைச் செலவிட்டு, கலைமாணிப் பட்டம் நான் பெறுவதற்குக் காரணகர்த்தாவாயிருந்த எனது மூத்த அண்ணார் என்.சி.முருகேசு அவர்களுக்கும் - எனது நாடகத் துறைக்கு எதுவித இடையூறுகளும் தராமல் மாறாக எல்லையற்ற ஆதரவும் உதவியும் தந்த - இன்னமும் தந்து கொண்டிருக்கிற எனது துணைவி மகேஸ்வரிக்கும் எனது நன்றிகள்.

இறுதியாக எனது நூலுக்கு முன்னுரை- மதிப்புரை- வாழ்த்துரை தந்தவர்களுக்கு எனது நன்றிகள்.

138, ஆத்திரைகுடி வீதி,
கந்தர்மடம் மேற்கு,
யாழ்ப்பாணம்.

கலாழுஷணம்
நவாலியூர் நா.செல்லத்துரை
(நவாலியூரான்)

★ ★ ★

எனது ஜம்பத்து நான்கு ஆண்டு நாடகப் பணி

1951ம் ஆண்டு செப்ரேம்பர் மாதத்தின் முதலாம் நாள் (1951-09-01) நான் தொடங்கிய நாடகப் பணி இன்றுடன் (2005) ஜம்பத்து நான்கு ஆண்டுகளைக் கண்டுள்ளது.

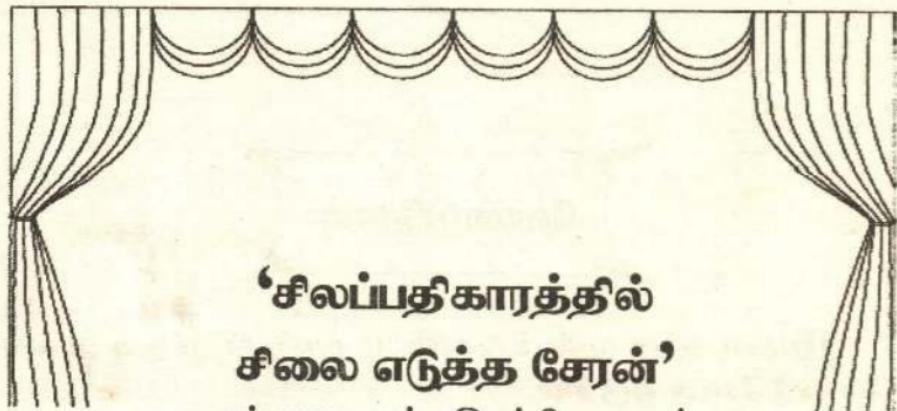
இந்த நிலை எனது மனதுக்கு மாபெரும் மகிழ்வு தந்ததென்றால், நிச்சயமாக அது கற்பனையாக இருக்கவே முடியாது. அந்த மகிழ்வின் அடையாளமாகவே,

'சிலப்பதிகாரத்தில் சிலை எடுத்த சேரன்' என்ற இலக்கிய நாடகத்தை, என் மனம் எழுதத் தூண்டியது.

இளங்கோவடிகளின் கைவண்ணத்தில் உருவான சிலப்பதிகாரம் என்ற காப்பியக் கதைக்கு நாடக உருவங் கொடுத்த நான், ஒருசில கற்பனை கலந்த நிகழ்வுகளையும் பொதுமக்கள் ரசனைக்காகப் புகுத்தியே எழுதியுள்ளேன்.

இன்று அந்த எழுத்துருவம் நூலுருப் பெறுகிறது, வாசகக் கலை- நாடகக் கலை அன்பர்களின் கைகளின் இருக்க வேண்டுமென்பதற்காக.

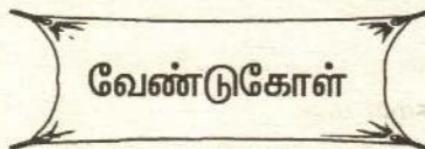

‘சிலப்பதிகாரத்தில்
சிலை எடுத்த சேரன்’
 கற்பனை கலந்த இலக்கிய நாடகம்

- மூலக்கதை : சிலப்பதிகாரம்
 (இது ஜம்பெருங்காப்பியங்களுள் ஒன்று)
- எழுதியவர் : சேரநாட்டு அரச வம்ச வழித்தோன்றலான சேர
 மன்னன் செங்குட்டுவனின் தம்பி இளங்கோ
 வடிகள்.

மேடைக்கதை
 வசனம், பாடல்கள்: கலாபூஷணம் நவாலியூர் நா.செல்லத்துரை.
 (நவாலியூரான்)

நடிப்பதற்கு முன் உங்களிடம் நான் விடுக்கும் அன்பு வேண்டுகோள் ஒரு சில.

1. இந்த நாடகத்தை ஒருமுறை வாசித்துப் பார்ப்போம் என்று மட்டும் நீங்கள் விரும்பினால், அடைப்புக் குறிக்கு ஸிருக்கும் நெறியாள்கைக் குறிப்புகளைப் பெரிதும் பொருட் படுத்தாமல் வாசியுங்கள்.

2. மேடையேற்றும்போது, மேடைக் கதை வசனம் பாடல்கள் கலாபூஷணம் நவாஸியூர் நா.செல்லத்துரை என்றும், மூலக் கதை இளங்கோ அடிகள் என்றும் போடத் தவறாதீர்கள். இது முக்கியம்- கட்டாயம்.

3., இந்த அடையாளம் வசனம் பேசும்போது, ஒருசில விநாடிகள் வசனத்தை நிறுத்தி மூச்சு விட வேண்டும். அதன் பின் பேச வேண்டும் என்பதைக் குறிக்கிறது. அப்படிச் செய்வதால், நடிக- நடிகையர் பேசும் வசனங்களை, அவையினர் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

4. 2ம் காட்சியாக அதாவது பாண்டிய மன்னன் நெடுஞ்செழியன் அவரது மனைவி கோப்பெருந்தேவி (பாடல் ஆடலுடன் தொடங்கும் காட்சி) ஆகியோரைக் கொண்ட காட்சியாக வரும் அக்காட்சியை மட்டும் நீங்கள் நடிக்க விரும்பினால் (அதாவது முழு நாடகத்தையும் நடிக்க

நேரமும் நடிகரும் போதாதென்று நினைத்து ஒரு மணி அல்லது ஒன்றே கால் மணி நேர நாடகமாக நடித்தால்ப் போதுமென நீங்கள் விரும்பினால்) "நீதி கேட்டாள் சோழ நாட்டாள்" என்று அதற்குத் தலையங்கந் தீட்டி நடியுங்கள். அது ஒன்றே கால் மணி நேரம் எடுக்கும். அப்படி நடிக்கும் போது, இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரத்தில் இடம் பெறும் கண்ணகி வழக்குரை காதையை 'நீதி கேட்டாள் சோழநாட்டாள்' என்ற பெயரில் நாடகமாக்கிக் கருகிறோம். மேடைக் கதை வசனம் பாடல்கள், கலாபூஷணம் நவாவியூர் நா.செல்லத்துரை என்று அறிவித்து நடியுங்கள்.

5. திங்க நாடந்தீஸ் கீங்கன் கையான மேல்க் கிழமீர் உத்தி! நாடகமேடையான் மேடையாலும் ஒடு கூர தீடு மேடையானாங்கு மேல் மேடை கோக்கு 6 அவ்வாடு 7 சிடி - துறத்தான் 250 செ.ம். தூரத்தீஸ்க் கட்டப்படவேண்டும். கடுத்துரை என்று அதை அழைக்கவாம். முன்துரை ஏவக் 1 சிகாட்சி நூடைவெற்று போடுவதைத் தீடுக நடிக நடிகையர் மேன்தைய வட்டு வெங்கேற்றியூம் கடுத்துரை நூங்கும் அவ்வாடு போடப்படும். தொகே காட்சி நூடைவெறும். அங்கு ஓரும் கடுத்துரைக்குப் பண்ணால் அதாவது மேல் மேடையால் 2 சிகாட்சிக் கான் ஒடு வகுக்கேள்கிற்கும் சுத்தம் சுந்தழிவன்வால் 20க் குகையாக போற்றியும் நூடைவெற்று முதிர கைத்திரு நடிக நடிகையர் நடிப்பதற்காக நியார் நூண்வால் கூற வர. தெருக்காட்சிக்குப் படைஞ்சு நடிக நடி அவர் மேன்தையர்க்காக வெங்கேற்றியூம் கடுத் தூர மேலெலகும்புப் புது வல்கும். 2⁴ காட்சி நூடைவெறும், நடிக நடிகையர் முடுகு மேன்தையர்க்கும் வயல் படுத்த நடிப்பர். தீவ்வதும் அக்கார்த்துக்

காட்டுக்காலம் நூட்டுப்பறுவதால் ஏழாக்கி ராமத்து
மில்லாமல் நூட்டும் நூட்டுப்பறு குடிவதையும்.
பார்க்காய்யாளர்க்காலம் அதுபறோ கூர்மோ ஏற்
நடாது.

‘சிலப்பதிகாரத்தில் சிலை எடுத்த சேரன்’

என்ற இந்த மேடை நாடகத்தின் பாத்திரங்கள்:

(மேடையில் தோன்றும் வரிசைப்படி)

குறத்திப் பெண்கள் நால்வர் (அல்லது ஐவர் அல்லது
அறுவர் வசதிக்கேற்றபடி) சேரன் செங்குட்டுவன், செங்குட்டு
வன் மனைவி வேண்மாள், சேரநாட்டுத் தினைப்புலக்
காவல்ப் பெண்கள் இருவர் - சங்கு - சிங்கன் - மதுரைப் புலவர்
சாத்தனார் - பாண்டி நாட்டு அரசவைப் பாடகன் வசந்த
கிதன் - நர்த்தகி கமலவாணி - முழவிசைக் கலைஞர்
சுந்தரகிர்த்தி - பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் - கோப்பெருந்
தேவி - கபிலன் - அருள்தேவர் - இசைவாணன் - கலைக்கூட
நர்த்தகிகள் இருவர் - கண்ணகி - இந்திரன், வருணன், காமன்-
யமன் - பாண்டிநாட்டுப் பொது மக்கள் அறுவர் - (மூன்று
ஆண் - மூன்று பெண்) பொற்கொல்லன் - வில்லவன் கோதை-
அழும்பில் வேள் - கனகன் - விஜயன் - ஜீவக - வடநாட்டு
நடன மாதர் இருவர் - பாண்டி நாட்டு முரசறைவோன்
கார்மேகம் - சஞ்சயன் - சேரநாட்டு அரண்மனைக் குரு
மறையவர் மாடலன் - இலங்கை வேந்தன் கஜபாகு-
சேரநாட்டு அரண்மனை நர்த்தகி கோகுலநந்தினி.

திரை விலகுவதற்குமுன் அறிவிப்பாளர்
அறிவிக்கின்றார் பின்வருமாறு:

இன்றைக்குப் பல ஆண்டுகட்கு முன்- ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன், சேர நாட்டு மன்னன் செங்குட்டுவனின் இளவலான (தம்பியான) இளங்கோவடி களின் கைவண்ணத்தில் உருவான சிலப்பதிகாரம் என்ற கவிதை வடிவக் காப்பிய நூலின் சாரத்தையே

'சிலப்பதிகாரத்தில் சிலை எடுத்த சேரன்' என்ற பெயரில் 'கற்பனை கலந்த இலக்கிய நாடகமாக்கித் தருகிறோம். மேடைக்கதை- வசனம்- பாடல்கள்- மெட்டமைப்பு- நடிப்புப் பயிற்சி- நெறியாள்கை:

கலாபூஷணம் 'நவாலியூர் நா.செல்லத்துரை. இந்த அறிவித்தலின் பின், திரை விலகுகிறது.

காட்சி நிகழ்விடம் : சேர நாட்டின் பேரியாற்றங்கரை + அதை அண்டியுள்ள மணல்த் தரை + மலை.

காட்சி நேரம் : மாலை மணி ஐந்து.

காட்சிக்குரிய பாத்திரங்கள்: சேர மன்னன் செங்குட்டுவன் + வேண் மாள்+ மலை வாழ் குறத்திப் பெண்கள் நால்வர் + தினைப்புலக் காவல்ப் பெண்கள் இருவர் + மலை மக்கள் தலைவன் சங்கு + மலை மக்களில் ஒருவன் சிங்கன்.

இதுதான் மேடை

மேல் மேடை வலது	மேல் மேடை நடவு	மேல் மேடை இடது
நடவு மேடை வலது	நடவு மேடை நடவு	நடவு மேடை இடது
கீழ்மேடை வலது	கீழ்மேடை நடவு	கீழ்மேடை இடது.

பார்வையாளர்கள்

மேல் மேடையின் வலது மையத்திலும் கீழ்மேடையின் இடது மையத்திலும் மலை அமைக்கப்பட்டுள்ளது - வலது மையத்தில் அழகான வெள்ளை மணல்க்குவியல். இவை களை அமைக்க முடியுமானால் அமைக்கலாம் - இல்லையேல் இவைகள் மேடையில்க் காணப்படுகின்றன என்ற நினைப்போடு நடிக்கலாம். திரை திறக்கப்பட்டதும், மேல் மேடையின் வலது பக்க மலையிலிருந்து வழக்கம் போல் வந்த மலை வாழ் குறத்திப் பெண்களில் நால்வர் (ஜவராகவும் அல்லது மூவராகவும் அல்லது வசதிக்கேற்ப அறுவராகவும் இருக்கலாம்) வந்து மலையடிவாரத்தில் ஆடிப் பாடுகிறார்கள். முழு மேடையையும் பயன்படுத்தி ஆடும் இவர்களின் இன்றைய பாடலின் சில வரிகள், கண்ணகியைப் பற்றியதாகவும் அமைந்துள்ளன.

இதுதான் மேடையின் அமைப்பு

மலை		
மணல்க் குவியல்		மலை

பாடல் - பல்லவி

குறத்திப் பெண்கள் - பாடுவோம் தோழியரே பாடுவோம்
பாவை அந்தப் பத்தினியைப் பாடுவோம் - பாடு

அநுபல்லவி

கோவலனார் மனைவியவன் பத்தினியாய்த் தேவரோடு
ஊர் மறைந்து போனக்கதை பாடுவோம் - இந்தப்
பார் முழுதும் பரவிடவே பாடுவோம் - பாடு

சாணம் 1

பாண்டிமன்னன் செய்த குறை கூறினாள் - அந்தப்
பாண்டியன் முன் வழக்குரைத்துச் சீரினாள்
பாண்டியனார் அவையினிலே பத்தினியாள் சீற்றத்திலே
சிலம்புடைத்த கதையினைநாம் சாற்றுவோம் - இந்த
நிலத்தினிலே அவள்பெருமை ஏத்துவோம் - பாடு

சாணம் 2

முருகன் எங்கள் தெய்வத்தைநாம் பாடுவோம் - அந்தத்
திருவருளை நித்தம்நித்தம் தேடுவோம்
பெருமையான வேலுடனே பாதுகாக்கும் உணர்வுடனே

அருமையாக எம்மையெல்லாம் காப்பவன் - அந்தப் பத்தினியின் பெயர்சிறக்கக் காக்கட்டும் - பாடு

பாடி ஆடிய மஸவாழ் குறத்தியர்கள், தாம் வந்த மேல் மேடை வலது பக்க மஸயால் வெளியேறுகிறார்கள். அவர்கள் வெளியேறியதும், மேல் மேடை இடது பக்கத்தால் வந்த அரசன் சேரன் செங்குட்டுவன், கம்பீரமாக நடந்து நடுவு மேடை நடுவு மையத்துக்கு வருகிறான். அவனைத் தொடர்ந்து வந்த அவனது மணவி அரசி வேண்மாள், செங்குட்டுவனின் இடதுபக்கம் வந்ததும், செங்குட்டுவன் சொல்கிறான், அவளை விளித்து.

செங் : வேண.... மாள்!

வேண் : மன்னா...

செங் : பார்த்தேன்- சுவைத்தேன் - பசி நிறைத்தேன்.

வேண் : எல்லாமே தேனாக இருக்கும்போது, பார்க்காமல்..., சுவைக்காமல், பசி நிறைக்காமல் எப்படி இருக்க முடியும் சொல்லுங்கள்.

செங் : உண்மைதான். அழகு மஸவிலே பிறந்திருக்கும் பைந் தமிழ்த் தேனெடுத்து, ஆடல்க் கஸவிலே சேர்ந் திருக்கும் செவ்விளநீர்ச் சாற்றோடு குழைத்தெடுத்து...., உடல் நிறைத்து மகிழ்வடைந்து பூரித்து நிற்கும் சந்தர்ப்பம்..., நம்முடைய தமிழ்நாட்டில்- முடியடை முவேந்தரின் பெருநிலத்தில் அல்லாது..., வேறு எந்த நிலத்தில்க் காணமுடியுமென்று நினைக்கிறாய் வேண்மாள்....

என்றதும் வேண்மாள் கூறுகிறாள் இனிமையாக.

வேண் : தமிழ் மன்னின் பெருமையே பெருமை - அதற்கு நிகர் வேறு இல்லை. மகாராஜா..

செங் : ஆமாம். நான் பிறக்கும் ஓவ்வொரு பிறவியிலும் - அந்த ஏழேழு பிறப்பிலும், தமிழனாய் வாழ்வது..., அப்பப்பா! 'அதை எப்படித்தான் சொல்ல முடியுமோ செப்ப முடியுமோ? எப்பிறவியிலும்..., நான், தமிழனாகத்தான் பிறக்க வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறேன்.'

வேண் : எனது ஆசையும் அதுதான் மன்னா.

செங் : ஆ...கா...

வேண் : அத்தோடு..., எப்பிறவியிலும்..., உங்கள் மனைவியாகத் தான், பிறக்க வேண்டும்.

செங் : ஆகாகா... தமிழ்நாட்டின் கற்புக்கு... நம் மங்கையரே எடுத்துக்காட்டு...

வேள் : மன்னா...

செங் : சொல் வேண்மாள்

வேண் : அந்தக் குறத்திப் பெண்கள் பாடிய பாடலைக் கேட்டார்களா?

செங் : கேட்டேன்.

வேண் : பத்தினி என்றார்கள் - பாண்டி நாட்டு மன்னன் என்றார்கள்.

செங் : பாண்டியன் கொற்றம் - பத்தினியின் தோற்றம்- சிலம்புடைத்த சீற்றம் என்றுகூடக் கூறினார்கள்.

இருந்தாலும் புரியவில்லை- முழுவதும் தெரிய வில்லையே... வேண்மாள்.

வேண் : புதிராடும் கதை.

செங் : ஆமாம். சதிராடும் மங்கையர்கள் சொல்லி வைத்த அந்தக் கதை..., சேர நாட்டுக் கொற்றத்துக்கு எட்டா மலா போய்விடும்?

வேண் : எட்டுவது நிச்சயம் வேந்தே.

செங் : யானை உடைத்து..., என்று பெயர் படைத்த இந்தச் சேர நாட்டில்..., யார் கதைதான் மறைந்து விடும்? அது போகட்டும்...

இந்த நேரம் பேரியாற்றின் அலையோசை கேட்கிறது. அதை - அந்த ஒசையைக் கேட்கிறான் செங்குட்டுவன் காது கொடுத்து. வேண்மானும் காது கொடுத்துக் கேட்டபின், மன்னனை விளித்துச் சொல்கிறாள்.

வேண் : அதோ பாருங்கள்.

என்று கூறி, நடுவு மேடை வலது மையத்துக்குச் சென்று மேல் மேடை இடது மையத்தைப் பார்த்து நிற்கிறாள். செங்குட்டுவன் அதைக் கேட்டதும் அதே பக்கம் சென்று வேண்மானின் வலது பக்கமாக- வேண்மானுக்குச் சிறிது முன்பாக நிற்கிறான். அப்போது சொல்கிறாள், வேண்மாள் மேல் மேடை இடது பக்கம் பார்த்தபடி. செங்குட்டுவனும் அத்திசை பார்க்கிறான்.

அந்த அலையைப் பாருங்கள். எத்தனை அழகு எமது பேரியாற்றங் கரையைத் தொட்டு விளையாடும் அந்த அலைக்கு.

செங் : அது வெள்ளலை- அதனருகிலே அமைந்திருப்பது பெரும் மாமலை- இவை அனைத்தும், அழகு நிலைக்க என்று இறைவன் படைத்த இயற்கைக் கலை.

மாணிக்கக் கற்களை அள்ளி அள்ளி எமக்குத் தரும் அந்த மலைகளும் அவைகளைச் சுற்றிவர நிறைந்திருக்கும் அந்தக் கனிவளர் மரங்களும்... சேரனின் ஆட்சிக்கும், மாட்சிக்கும் ஆதாரம் காட்டும் செல்வநிலைகள்.

வேண் : அதோ... அந்த மணல்ப் படுக்கை....

செங் : மெத்தை ஏன் - பஞ்சணை ஏன் என்று சொல்லாமல்சொல்லி விட்டு..., நமை அழைத்துப் பொல்லாத வித்தை காட்டும் இயற்கையின் லீலை.

வேண் : ஜில் என வீசி, எங்கள் உடலைத் தழுவிச் செல்லும் தென்றல்க் காற்றைச் சுவைக்கிறேன் மன்னா.

செங் : அந்த மணல்ப்படுக்கையைத் தொட்டுப் பசுமையாக்கி விட்டு, உன்னையும் என்னையும் இனைத்து வைக்க, ஓடி வரும் உறவுச் சங்கிலிதான் நீ சுவைத்துக் கொண்டிருக்கும் தென்றல்.

வேண் : ஆகா, எத்தனை எத்தனை கற்பனைகள் தங்கள் சிந்தனையில்.

செங் : கற்பனைக்கா பஞ்சம் தமிழ் நெஞ்சங்களில். அற்புதக் கவிஞர்களைப் பெற்றெடுக்கும் தமிழ்நாட்டில் 'இம்' என்றால் இருநூறும் முந்நூறும் - 'அம்' என்றால் ஆயிரமும் பாட்டாகாதோ... என்று குள் உரைக்கும்

கவிஞர்கள் வாழும் நமது நாட்டில், எடுத்ததற்கும் தொடுத்தற்கும் கற்பனைதானே!

வேண் : இந்தப் பேரியாற்றை ஓவ்வொரு நொடியும் சுவைக்க வேண்டும்போல் இருக்கிறது, ஆறு- அருவி- மலர்கள்.. ஆகாகா...

செங் : ஆம். புனல் ஆறு- புன்னைகை பூத்து வரும் மலை அருவி. அந்த அருவியிலே ஒடுகின்ற மலர்கள்... அந்த மலர்களும் சாதாரண மலர்கள் அல்ல வேண்மாள்.

வேண் : சொல்லுங்கள்

செங் : கோங்குமரம் - வேங்கைமரம் - கொன்றை மரம்- அழுகு சொட்டும் புன்னை மரம்- பசுமை காட்டும் பாதிரி மரம்- வெரம் ஊட்டும் சந்தன மரம் ஆகியவற்றின் பூக்கள் அல்லவா அவைகள்.

வேண் : சொல்ல முடியாத- வர்ணிக்க வார்த்தையே இல்லாத அழுகு மலர்கள்.

செங் : அந்த மலர்களையெல்லாம் சுமந்து சுமந்து ஆடி வரும் அந்த அருவி... திருமாலின் மார்பிளிலே விளங்கும் அழுகு மாலையைப் போல், மாமலையின் உடம்பினை அழுகு செய்வதைப் பார்த்தாயா?

வேண் : பார்த்தேன் அதன் பெருமையை...

செங் : அதனால்த்தான்..., அந்தப் பெருமையிக்க ஆற்றுக்கு, பேரியாறு என்று பெயர் சூடினார்களோ... என்று கூட என்னத் தோன்றுகிறது.

வேண் : அருமையான கற்பனை...

என்று கூறிய வேண்மாள் தனது கடைக் கண்ணால்ப் பார்க்கிறாள், செங்குட்டுவனை. செங்குட்டுவன் சொல்கிறான்.

செங் : உனது கடைக்கண் பார்வை, எனது கண்ணில்ப் படும்போது கற்பனைக்கா பஞ்சம்...

வேண் : கேவியை விடுங்கள் - அந்தச் சோலையைப் பாருங்கள்.

செங் : பார்க்கிறேன். முகில் குழந்த சோலை- அதில் மலர்ந்த பூக்கள்- அந்தப் பூக்களில்த் தேன் குடித்துவிட்டு, கசங்கிய மலராக அவற்றை ஆக்கிவிட்டு, எங்கோ பறந்து செல்லும் வண்டினங்கள்...

வேண் : ஆண் இனங்கள் போல் என்று சொல்லுங்கள்.

செங் : சொல்லுகிறேன்- சொல்லுகிறேன். முழுமதியைத் தேர்ந்தெடுத்து முகத்தினிலே பதியவைத்து..., சொல் வீரன் விஜயனின் காண்டப் பில்லதனை நெற்றியிலே ஒட்டி வைத்து, கடலாழ்ந்த சங்கதனைக் கண்களிலே ஏற்றி வைத்து, சிலை வடிவாய் - கலை வடிவாய்- முத்தழகாய்- தித்திக்கும் தமிழ் அழகாய்- பசுங் காற்றாய்- நீர் ஊற்றாய்க் காட்சித் தரும் என் அன்பே- ஆசைக்கொரு வேண்மாளே!

வேண் : போதும் உங்கள் கற்பனை...

செங் : எதற்காக இந்தத் திடீர் எல்லை.

வேண் : உங்களுக்குத் தர வேண்டாம் தொல்லை...

செங் : என்பதற்காகவோ அச்சொல்லவ...

வேண் : கூறிவிட்டேன் அன்பதனால்.

செங் : அதைநான் ஏற்றிடுவேன் என்பதனால். ம்... இனி...

வேண் : அடிமை நான் உமக்கு... போகலாமா அவைக்கு...

செங் : தேவை நீ எனக்கு, ஏகுவோம் மனைக்கு.

என்று கூறி மேல் மேடை இடது பக்கத்தை நோக்கி அடியெடுக்க, அந்த நோம் உரத்த சத்தமொன்று கேட்கிறது. இது யானை பிளிறும் ஓசை. அது கேட்டுப் பீதியற்ற வேண்மாள், திடீரென நடுவு மேடை வலது கரரக்கு, பின்புறமாக நடந்து சென்று

வேண் : மன்னா...

என்று பயத்தோடு கூற, செங்குட்டுவனும் பின்னோக்கி நடந்து அவளுக்கு இடது பக்கமாக நிற்கிறான். அப்போது வேண்மாள் சொல்கிறாள்.

அந்த ஓசையைக் கேட்டூர்களா? எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது.

இந்த நோம் யானை பிளிறும் சத்தமும் மறப்புலி உறுமும் சத்தமும் கேட்கிறது- இது கேட்டுப் பயந்த வேண்மாள், மன்னனின் தோளில்ச் சாய்கிறாள். செங்குட்டுவன் அவளைத் தேற்றிச் சொல்கிறான்.

செங் : பயப்படாதே. மலைப் பற்றைக்குள்ளே போரிடும் மத யானையும், மறப்புலியும் போடுகின்ற ஓசைதான் அது. அந்த விலங்குகள் இங்கு வரா. வா போவோம்.

என்று அடியெடுக்கும்போது கேட்கிறது ஒரு பாடல் வெளியிலிருந்து...

பாடல் - பல்லவி

பச்சைப் பகங்கிளிகளே
 பசியைப் போக்கும் கிள்ளைகளே...
 சோ... சோ... சோ...

இந்த வரிகள் முடிந்ததும் இடை இசை போய்க் கொண்டு
 ருக்கிறது. அப்போது செங்குட்டுவன் சொல்கிறான், தனது
 மனைவி வேண்மானுக்கு...

செங் : வேண்மாள்! அவர்கள் கொடிச்சியர்கள்- தினைப்
 புலத்தைக் காவல் செய்யும் குன்றத்துப் பெண்கள்.
 தினைப் புலத்துக் கிளிகளை ஒட்டுவதற்காகப்
 பாடுகிறார்கள். கவையாக இருக்கும் அந்தப் பாடலும்
 ஆடலும். வா ஒளிந்து நின்று கேட்போம். எம்மைக்
 கண்டால் ஒடிவிடுவார்கள், இந்தத் தினைபுலத்துக்
 காவல்ப் பெண்கள்.

இருவரும் நடுவு மேடை வலது பக்கத்தால் வெளியேற,
 கொடிச்சியர் - அதாவது தினைப்புலக் காவல்ப் பெண்கள்
 இருவர்- ஒருத்தி பொன்னி- மற்றவள் செல்வி. மேல்
 மேடை இடது மையத்தால்ப் பாட ஆடிக் கவண் சுழற்றியபடி
 நடுவு மேடை நடுவு மையத்துக்கு வந்து, அங்கிருந்து முழு
 மேடையையும் பயன்படுத்தி ஆடுகிறார்கள்.

பாடல் - பல்லவி

செல்+பொன் : பச்சைப் பகங்கிளிகளே
 பசியைப் போக்கும் கிள்ளைகளே
 தினைப் புலத்துக் காவல்களை
 மீறி வந்தது எப்படியோ..
 சோ... சோ... சோ....

ஆடல் தொடர்கிறது - இருவரும் ஆடுகிறார்கள். செல்வி மட்டும் பாடுகிறார்.

சரணம் 1

செல் : தினைப் புலம் இது உங்களுக்கா
எங்களுக்கா சொல்லுங்கள்
வினை வளர்த்தொரு களவெடுக்கும்
குணத்தை விட்டுச் செல்லுங்கள்
மீறியிங்கு நீங்கள் வந்தால்
மாதண்டனை எண்ணுவீர்
கிறிக்கிறி உங்களுடல்
அழித்திடுவோம் ஏங்குவீர்.

- பச்சை

(இருவரும் சேர்ந்து பல்லவி பாடுதல்)

சரணம் 2

(பொன்னி மட்டும் பாடுகிறாள். ஆடல் இருவரும்)

பொன் : காடுமேடு உங்களுக்காய்க் கடவுள் தந்தார் ஏகுவீர் பாடு இன்றிப் பழங்கள் உண்டு பசிதவிர்க்க ஒடுவீர் யாருமங்கு கேட்கமாட்டார் ஆகையினால் ஏகுவீர் நாளுமங்கு நீங்கள் சென்று பசியைப் போக்கி

வாழுவீர்

(இருவரும் சேர்ந்து பல்லவி பாடுதல்)

- பச்சை

பாட ஆட முடித்த இவர்கள் மேல் மேடை இடது, பக்கத்தால்- அதாவது வந்த பக்கத்தால் வெளியேறியதும், நடுவு மேடை வலது பக்கத்திலிருந்து நடுவு மேடை நடுவு மையத்தை நோக்கி வருகிறான் செங்குட்டுவன்... அவனைத் தொடர்ந்து வருகிறாள் வேண்மாள். தனக்கு

வலப்புறமாக வந்த வேண்மானைப் பார்த்துக் கூறுகிறான் செங்குட்டுவன்.

செங் : இவர்கள் ஆடுகின்ற குரவைக் கூத்தும் பாடுகின்ற பண்ணிசைப் பாட்டும், கவன் வீசிக் கல்லெறிந்து கிளிகள் ஓட்டும் பாங்கும்... சுவைத்திட, ஒருநாள்லவும் ஒராயிரம் நாட்களென்றாலும் போதா வேண்மாள்.

என்று கூறிக் கொண்டு நடுவு மேடை இடது மையத்துக்குச் செல்கிறான். வேண்மானும் பின்தொர்கிறாள். அப்போது மேல்மேடை வலது பக்கத்திலிருந்து ஒரு குால்.

ஓலி : மன்னர் பெருந்தகை வாழ்க - எங்கள் மாமன்னர் வாழ்க-வாழ்க.

இசை வந்த மேல் மேடை வலது பக்கத்தை நோட்டமிடு கிறான் செங்குட்டுவன். அப்போது மேல் மேடை வலது பக்கத்திலிருந்து - அதாவது மலையிலிருந்து இறங்கி வருகிறான் சங்கு மலை மக்கள் தலைவன். அவனோடு சிங்கனும் வருகிறான். இருவரும் காணிக்கைப் பெட்டி களைச் சுமந்து வருகிறார்கள் - அதாவது நடுவு மேடை நடுவு மையத்துக்கு. அப்போது நடுவு மேடை இடது பக்கத்தில் நிற்கும் செங்குட்டுவன் சொல்கிறான் தனது மனைவி வேண்மானுக்கு....

செங் : பார்த்தாயா வேண்மாள்! மலைமிசை வாழுகின்றவர்கள், தமது தலைமிசை ஏற்றி வரும் காணிக்கைப் பொருள்கள், நம்மைத் தேடி வருகின்றன.

வேண் : இமயத்தில் வில் பொறித்த இணையற்ற சேர வேந்தரின் வழித் தோன்றலான தங்களை மதிப்பதற்காகக் கொண்டு வரப்படும் சின்னங்கள்.

என்று சொன்ன இந்த நேரம் சங்கு - சிங்கன் இருவரும் நடுவு மேடை நடுவு மையத்துக்கு வந்து காணிக்கைப் பொதிகளை இறக்கி நடுவு மேடை நடுவில் வைத்த பின், நடுவு மேடை வலது மையத்துக்குச் செல்கின்றனர். சங்குவின் வலது பக்கம் சிங்கன். அதே நேரம் செங்குட்டு வனும் நடுவு மேடை நடுவுக்கு வந்து விடுகிறான். அவனது இடது பக்கம் வேண்மாள். இந்த நேரம் சங்கு சொல்கிறான் மன்னனைப் பார்த்து.

சங்சிங் : மாமன்னா! தாங்களும் மகாறாணியாரும் நீடுவாழ வேண்டும்.

செங் : மலைமக்கள் நீங்களும் நீடு வாழ வேண்டும்.

வேண் : நீங்கள் நன்று வாழ வேண்டும்.

சங் : அரசே! ஏழேழு பிறப்பிலும்..., தங்கள் குடிமக்களாகவே நாம் வாழ விரும்புகிறோம்.

சிங் : ஆகவே நீங்கள் நீடு வாழ வேண்டும்- தங்கள் செங்கோல் நிலைக்க வேண்டும் என விரும்புகிறோம்.

செங் : இறையருள் எம்மில் நிலைத்தால்- மக்கள் அருள் எமக்குக் கிடைத்தால், தங்கள் வாக்கு மெய்யாகும்.

சங் : மன்னா! நாங்கள் கொண்டு வந்த காணிக்கைப் பொருள் களை, நீங்கள் மனம் உவந்து ஏற்றிடுங்கள்.

இந்த நேரம் பொதிப் பெட்டியைத் திறந்த சிங்கன், அதிலிருந்த சில மாணிக்கக் கற்களை- (மாணிக்கக் கற்களில்லை- இருப்பது போல் பாவனை செய்தல்) எடுத்துக் கீழே நிலத்தில் வைக்கிறான். பொதிப் பெட்டியும் இல்லை- இருப்பது போல்ப் பாவனை செய்தல். மாணிக்கக்

கற்களை எடுத்து, சிங்கன் கீழே வைத்ததும் சொல்கிறான் சங்கு, மன்னனைப் பார்த்து.

செங் : (கற்களைச் சுட்டிக்காட்டி) இவை, மாணிக்கக் கற்கள் மன்னா.

அவைகளை, குனிந்து நின்று எடுத்த செங்குட்டுவன், நன்றாகப் பார்வையிட்டுச் சொல்கிறான்.

செங் : ஆகா... அழகான கற்கள்...

வேண்மானும் அதைப் பார்த்து ரசிக்கிறாள் கணவனுடன். அப்போது சிங்கன் சொல்கிறான். வேண்மாள் அவைகளைக் கீழே வைக்கிறாள்...

சிங் : எங்கள் மலையில் விளைந்தவை மன்னா...

என்று சொல்லி இரத்தினக் கற்களை எடுத்துக் கீழே வைத்துச் சொல்கிறான் மன்னனிடம்...

இதைப் பாருங்கள்...

என்று மன்னனிடம் அவைகளைக் கொடுத்ததும், மன்னன் சொல்கிறான், அவைகளைப் பார்த்து.

செங் : இரத்தினக் கற்கள்.

என்றதும் வேண்மாள் அவைகளை, தானும் பார்த்துச் சொல்கிறான்.

வேண் : விலை மதிக்க முடியா அற்புதக் கற்கள்.

செங் : எங்கள் நிலத்தில் கிடைத்தவை மகாராணி.

என்று சொன்ன அதே நேரம் ஒருசில தந்தங்களைப் பாணத் தந்தங்கள்) பொதியிலிருந்து எடுத்துக் காட்டிச் சொல்கிறான் சிங்கன். தந்தங்கள் இல்லை. இருப்பது போலப் பாவனை செய்தல்.

சிங் : இதைப் பாருங்கள் மன்னா.

என்று செங்குட்டுவனிடம் கொடுக்க, அதை அவன் பார்த்து விட்டு, அருகில் நிற்கும் வேண்மாளிடமும் காட்டிச் சொல்கிறான்.

செங் : 'யானை உடைத்து... சேரநாடு' என்ற கூற்றுக்கு, ஆதாரம் காட்டும் தந்தங்கள்.

என்று சொல்லி அவைகளையும் இரத்தினக் கற்களையும் கீழே வைக்கிறான். அப்போது சங்கு சொல்கிறான் மன்னனிடம்.

சங் : மன்னா... மன்னிலே முறிந்து விழுந்த இந்த யானைத் தந்தங்களைச் சேர்ப்பதற்காக, எங்கள் காட்டுக்குச் சென்றோம் - அங்கே..., அந்தக் காட்டு வேங்கை மரத்தடியில் ஒரு பெண், பேய் போலக் காட்சி தந்தது என்று சொன்னார்கள் எங்கள் பெண்கள்.

இது கேட்டு ஆச்சரியங் கொண்ட செங்குட்டுவன் சங்குவைப் பார்த்துக் கேட்கிறான்.

செங் : என்...னே?

சங் : அது மட்டுமல்ல அரசே! கூந்தல் விரிந்து குலைந்து, முகமெல்லாம் கண்ணீரால் நனைந்து நிறைந்து.. அப்பெண் காணப்பட்டாள் என்றும் சொன்னார்கள்.

செங் : எனது நாட்டில் துன்பத்தின் தோற்றம் - என்றுமே இல்லாத மாற்றம்...

வேண் : மன்...னா! மலைவாழ் பெண்கள் பாடிய அந்தப் பாடல், ஒருவேளை இந்தப் பெண்ணைத்தான் குறித்திருக்குமோ?

சங் : ஆம் அரசி... எங்கள் பெண்கள் போய்..., அந்தப் பெண் ஜோடு பேசியதாகவும் சேதி அறிந்தோம்.

செங் : அவள் எந்நாட்டாள் - யார் மகள்- என்ற விபரம் அறிந்தார்களா?

சங் : பேர் கண்ணகி - சோழநாட்டுப் பெண்மணி என்கிறார்கள்.

சிங் : சிறிது நேரத்தால்..., அந்தப் பெண் பூமியிலிருந்து மறைந்து விட்டாள் என்றும் சொன்னார்கள்.

இந்த நேரம் குதிரை ஒலி ஒன்று கேட்கிறது. ஒலி வந்த கீழ் மேடை, வலது பக்கத்தைப் பார்க்கிறான் செங்குட்டுவன். குதிரை ஒலி உரத்துக் கேட்கிறது. எட்டி எட்டி அத் திசையைப் பார்த்த செங்குட்டுவன் சொல்கிறான் வேண்மாளிடம்.

செங் : வேண்மாள்! அதோ! நமது மதுரைத் தமிழாசிரியர் புலவர் சாத்தனார் குதிரை ஏறி வந்து கொண்டிருக்கிறார். வா அவரிடம் போய்..., விபரம் அறிவோம்.

என்று சூறிய செங்குட்டுவன், சங்கு-சிங்கணைப் பார்த்துச் சொல்கிறான்.

செங் : நீங்கள் போய்வரலாம். உங்கள் காணிக்கைப் பொருள்களை ஏற்றுக் கொண்டோம்.

சங்சிங் : மிக்க நன்றி மன்னா நன்றி.

செங் : அவைகளை எடுத்துச் சென்று... எனது அரண்மனைப் பொக்கிஷ் அறைக்குரிய காவல் வீரனிடம் ஒப்படை யுங்கள் நான் தந்தேன் என்று.

சங் : கட்டளை மன்னா.

என்று கூறிவிட்டு, கீழ்மேடை வலது மையத்தால் வெளி யேறுகிறான் செங்குட்டுவன். வேண்மானும் அவனைத் தொடர்கிறாள். அப்போது சிங்கன், தான் கீழே வைத்த பொருள்களை மறுபடியும் எடுத்துத் தனது பொதியுள் சேர்க்கிறான்- சேர்த்துவிட்டு எழுந்து நின்று அரசன் சென்ற கீழ்மேடை வலது பக்கத்தை நோட்டமிட்டுச் சொல்கிறான் சங்குவிடம்.

சிங் : ஆமா, ஒரு நாட்டுக்கு அழகு அரசர் என்றாயே...

சங் : ஓகோ... அதுதான் அரசரை எட்டி எட்டி நோட்டமிட்டுப் பார்க்கிறாயென்று சொல்...

சிங் : உண்மைதான். ஆமா... ஒரு நாட்டுக்கு அழகு அரசர் என்றாயே, அது எப்படி?

சங் : ஒரு நாட்டின் ஆட்சி வளையாமலிருந்தால்....

சிங் : அதாவது-

என்று கைகள் இரண்டையும் அப்படி இப்படி வளைத்து...

இப்படி என்று சொல்.

சங் : நல்ல முறையான ஆட்சி... கெட்ட நிலையாகிப் போகாமலிருந்தால்...

சிங் : என்ன...

சங் : செங்கோல் ஆட்சி கொடுங்கோல் ஆட்சியாய் மாறா மலிருந்தால்...

சிங் : என்ன?

சங் : அந்த நாட்டில் நீதியிருக்கும்- நீதியிருந்தால், சோதியிருக்கும்.

சிங் : சோதியிருந்தால், பிறகென்ன..., கலியாணம் இருக்கும்.

சங் : டே சிங்கன்..., இது கலியாணப் பெண் சோதியில்லை.

சிங் : அப்போ...

சங் : சோதியென்றால்... நீதி நேர்மை என்று அர்த்தம்.

சிங் : பாதி புரியது - மீதியைச் சொல்.

சங் : சோதியிருந்தால் அமைதியிருக்கும்.

சிங் : சோடிப்பை விட்டு, சீக்கிரம் சொல்.

சங் : அமைதியிருந்தால்... ஆனந்தமும் பூரிப்புமிருக்கும். ஆனந்தமும் பூரிப்புமிருந்தால் அழகிருக்கும்.

சிங் : ஆமா... அழகுக்கும் அரசருக்கும் என்ன சம்பந்தம்...

சங் : அழகிருந்தால்..., சச்சரவு இருக்காது, தீமை இருக்காது நன்மையிருக்கும்.

சிங் : ஓகோ அப்படி வந்துவிட்டாயா.

சங் : நன்மையிருந்தால் அதுதான் நாட்டுக்கு அழகு.

சிங் : என்ன?

சங் : இந்த அழகு ஒருநாட்டில் நிலவ அரசரே காரணமாயிருக்கிறபடியால், நாட்டுக்கு அழகு அரசர்தான்.

சிங் : ஆகா, எங்களுக்கெல்லாம் அறிவு சொல்லும் உன்னை, மலை மக்கள் தலைவன் என்றால்த் தகும். மலை மக்கள் தலைவன் சங்கு வாழ்க... வாழ்க!

(நடுத்திரை விழுகிறது.)

இடம்: அரசலாம் வீதி

பாத்திரங்கள்: செங்குட்டுவன் - வேண்மாள் - சாத்தனார்.

அரசர் உலாவுகின்ற அந்தத் தெருவால், சாத்தனார் முன்வர செங்குட்டுவன் பின்வருகிறான். அவரைத் தொடர்ந்து வேண்மாள் சென்று கொண்டிருக்கிறாள். இவர்கள் மூவரும் கீழ் மேடை வஸது பக்கத்தால் வந்து கீழ்மேடை நடுவுமையத்தில் நிற்கிறார்கள். நடுவில்ச் செங்குட்டுவன்-செங்குட்டுவனுக்கு வலதில் வேண்மாள். இடதில் சாத்தனார். அப்போது கேட்கிறான் செங்குட்டுவன்.

செங் : தொடருங்கள் புலவரே!

என்றதும் பாடுகிறார் புலவர் சாத்தனார்- செங்குட்டுவனும் வேண்மாளும் சோகமே உருவெடுத்து நிற்கிறார்கள்.

தொகையறா அல்லது விருத்த வடிவில் அமைகிறது பாடல்
அல்லது ஒரு இராகத்தில்

பாட்டு

சாத : பாண்டியரின் நாட்டினிலே
பாண்டியனாம் நெடுஞ்செழியன்
செங்கோவின் வழிமுறையில்
பங்கமேதும் விளைந்திடாமல்
ஆண்டுவந்த நாட்களிலே
பாண்டியனின் நல்மனைவி
ழழியில்மென் யூப்போன்ற
தேவியாம்கோப் பெருந்தேவி
அணிந்திருந்த கால்ச்சிலம்பை
துணிந்துகள வாடிவிட்டான்
பொற்கொல்லன் தொழில்பார்த்த
அக்கள்வன் அன்றொ ருநாள்

இது கேட்டு ஆச்சரியமடைந்த செங்குட்டுவன் கேட்கிறான்
சாத்தனாரை.

செங் : என்ன? கோப்பெருந்தேவியின் சிலம்பைக் களவாடி
விட்டானா அரண்மனைப் பொற்கொல்லன்.

வேண் : அதை அறியவில்லையா பாண்டிய மன்னன்.

செங் : சொல்லுங்கள் புலவரே!

இது கேட்டு மறுபடியும் பாடுகிறார் சாத்தனார் வேறு ஒரு
இராகத்தில்.

சாத் : தன்சிலம்பை அணிவதற்கு
அன்றொருநாள் தேழிப்பார்த்து
என்சிலம்பைக் காணவில்லை
என்றுதேவி அழுதவேளை
விண்ணனமுகு கொண்டமெந்த
வண்ணமுறு சிலம்பதனை
கள்ளமாகத் திருடிய பொற்
கொல்லனவன் மன்னனிடம்
“சிலம்புடனே சென்றவனைப்
பொறுப்புடனே பிழித்திடுவேன்”
என்றுகூரு பொய்யும் கூறி
அன்று அவன் தப்பிவிட்டான்
என்று பாடி முடிந்ததும் செங்குட்டுவன் சொல்கிறான்
நிதானமாக.

செங் : எப்பொருள் யார் யார் வாய் கேட்பினும்... அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு என்பதைக் கூடவா
மறந்துவிட்டான் பாண்டியன்.

வேண் : தீர விசாரிக்காமல், பொற்கொல்லனை நம்பியது,
பாண்டியனின் குற்றம்..

செங் : அதன்பிறகு...

சாத்தனார் மறுபடியும் பாடுகிறார் இன்னொரு இராகத்தில்.

சாத் : அன்றொரு நாள் கோவலனார்
தன்மனைவி கண்ணகியின்
பொன்னிகர்த்த சிலம்புதனைக்
கொண்டுவந்து விலையைக்கூறி
விற்பதற்காய்ப் பாண்டி நாட்டின்

பொற்புஊறும் வீதியிலே
 ஒருபறமாய் நின்றபோதே
 மறுபறமாய் வந்து அங்கே
 கண்டுவிட்ட பொற்கொல்லன்
 கண்டுவிரல் தனையசைத்துச்
 சூழ்ச்சியினில் மூழ்கிவிட்டான்
 யோசனையில் ஆழ்ந்து நின்றான்.

செங் : சூழ்ச்சியா...

வேண் : சொல்லுங்கள்.

இன்னொரு இராகத்தில்ப் படக்கிறார் சாத்தனார்.

பாடல்

செங் : பாண்டியனின் தேவியிடை
 மாண்புஉறு சிலம்பு போன்று
 இவன் காத்தில் இச்சிலம்பு
 நவவடிவில் தோன்றுவதால்
 இவனையோமா கள்வனென்று
 பொய் புரட்டுச் சொல்லிவைப்பேன்
 பாண்டியனால் இவனுமிங்கு
 மாண்டிடவே செய்வனென்று
 கோவலனின் அருகு சென்று
 ஆவலினால்ப் பார்த்து நன்று
 நம்பிடும்நல் வார்த்தைசொல்ல
 நம்பினான்அக் கோவலனும்

வேண் : என்ன சதி- என்ன சூழ்ச்சி.

செங் : நெஞ்சு கொதிக்குது புலவரே,

வேண் : பின்?

இது கேட்ட சாத்தனார் இன்னொரு இராகத்தில்ப் பாடுகிறார்.

பாடல்

செங் : மன்னவரே விலைகொடுத்து
உன்சிலம்பே வாங்கிடுவார்
நானும்சென்று மன்னாடிடம்
தூது ஒன்று சொல்லி வரும்
வரைனனது சிறு குடிசைத்
தரைஞனது வீடு என்று
இன்னிசைசேர் கோவலனைத்
தன்குடிசை வாய்ப்புறத்தில்
அமர்த்திஅந்தச் சிலம்புடனே
சமர்சிறந்த பாண்டியன்முன்
சொற்கள்பல இறுக்கிச் சொன்னான்
கொற்றவனும் செவிமடுத்தான்

செங் : அப்படியா?

வேண் : விளக்குங்கள்.

இன்னொரு இராகத்தில் பாடுகிறார் அடுத்த பாடலை.

பாடல்

சாத் : வாழ்கமன்னா நீடுவாழ்க
ஸ்ரூபை போற்ற வாழ்க
தங்கள் தேவி யின்சிலம்பை
இங்கொரு நாள் கள்ளமாக
திருடியவன் வந்துஉள்ளான்

தேடிக்கண்டு பிடித்துவிட்டேன்
 என்றுகூறித் தனது சார்பின்
 நன்மைக்காப் பலதும் சாற்றிப்
 பாண்டியனின் ஆத்திரத்தை—
 தூண்டியதைப் பொங்கலைவத்துக்
 கோவலனைக் கொல்லுவித்தான்
 பாவமோசம் செய்துவிட்டான்

இது கேட்டு மிக்க வேதனை கொண்ட செங்குட்டுவனும்
 வேண்மானும், விளிக்கிறார்கள் புலவரை.

வேண் + செங் : புலவரே,

சாத் : நடக்கக் கூடாதது நடந்துவிட்டது.

செங் : கோழுறை பிழைத்துவிட்டது- தீழுறை இழைத்து
 விட்டது பாண்டி நாடு. ஞானம் காக்க வேண்டிய
 கொற்றவன்..., சாபம் தேடும் நிலைக்கு வந்துவிட்டால்,
 என்ன சொல்லதென்றே புரியவில்லை.

வேண் : சொல்லுங்கள் புலவரே... அதன்பின்...

வேறொரு இராகத்தில் பாடுகிறார் சாத்தனார். கேட்டு
 நிற்கிறார்கள் செங்குட்டுவனும், வேண்மானும்.

சாத் : கேள்வியற்றாள் கண்ணகியாள்
 கேடுஉற்ற சேதிகேட்டுச்
 சீரினின்றாள் சினமெடுத்தாள்
 ஏறிட்டுமேல் வானைப் பார்த்தாள்
 கூறிடுவாய் வான்முகட்டில்
 ஏறி நிற்கும் சூரியனே
 செங்கதிராம் செல்வனேசொல்

மங்கிடாப்பொன் ஓளியே சொல்
 என்கணவன் கள்வன்தானா
 என்துணைவன் பொய்யன்தானா
 என்றுதிசை அதிரக்கேட்டாள்
 உண்மைதனை அறிந்திடவே.

செங் : கிடைத்ததா பதில்.

இன்னுமொரு இராகத்தில் இசைக்கிறார் பதிலை...

சாத் : மாதராய்டன் கணவனவன்
 பூதலத்தில்க் கள்வனல்ல
 பொய்யனல்ல உன் துணைவன்
 பொய்யதனை உரைத்தறியா
 உந்தலைவன் கோவலன்மேல்
 இன்னாதழூர் பழிவளர்த்து
 துண்டுபட அவன் உடலைக்
 கொன்றழித்த கூடலூரை
 ஊழித்தீயே ஆழித்துவிடும்
 நாளிபல கழிந்திடுமுன்
 என்ற ஒலி கண்ணகியாள்
 மென்செவியில்த் தொனித்ததுவாம்

வேண் : அந்தக்குரல் யாரின் குரலாக இருந்திருக்கும் புலவரே.

செங் : மக்களின் ஆவேசக் குரலாக இருந்திருக்கலாம். அதன் பின், நடந்ததைச் சொல்லுங்கள் புலவரே!

வேறு ஒரு இராகத்தில்ப் பாடுகிறார் சாத்தனார்.

சாத் : ஆதலினால் வழிநடந்தாள்
 காதம்பல கடந்துசென்றாள்
 மெல்லியலாள் பாதங்களோ

கல்லிலும்கூர் முள்ளிலுமாய்
 பட்டுநோவு எழுந்தபோதும்
 சட்டைஏதும் செய்திடாமல்
 திடம்நிறைந்த மனதினோடும்
 அடங்கிடாத கோபத்தோடும்
 மாமதுரை நகரினிலே
 மாபதுமை வழக்குரைக்க
 அண்டிச் சென்றாள் பாண்டியனாம்
 நெடுஞ்செழியன் அரண்மனையை

வேண் : வாதம் நடந்திருக்குமே.

செங் : கேட்கத் துடிக்கிறோம் - தொடருங்கள்.

சாத் : வாருங்கள். அந்த மர நிழலில் அமர்ந்து, மீதியைச் சொல்கிறேன்.

சாத்தனார் வெளியேறுகிறார் கீழ்மேடை இடதுபக்கத்தால்.
 அவரைத் தொடர்ந்து, செங்குட்டுவனும், செங்குட்டு
 வணைத் தொடர்ந்து வேண்மானும் செல்கின்றனர்.
 அவர்கள் வெளியேறி மறைந்ததும், நடுத்திரை விலகுகிறது.

காட்சி நிகழ்விடம் : பாண்டிய மன்னன் நெடுஞ்செழியனின் அரசவைக் கலைக்கூடம்

காட்சி நேரம்: மாலை மணி 5.00

பாத்திரங்கள்: பாண்டி மன்னன் நெடுஞ்செழியன் - அரசி கோப்பெருந் தேவி - அமைச்சர் அருள்தேவர் - அரசவைப் பாடகன் வசந்தகீதன் - அரசவை முழுவு இசைக் கலைஞர் குந்தாகீர்த்தி -

5 அல்லது 6 ஆட உயரத்தில் அமைந்திருக்கும் அரசவைக் கலைக்கூட மேடையிலுள்ள அரச இருக்கையில் அமர்ந்திருக்கிறான் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன். அவனது இடது பக்கத்தில், பாண்டிய நாட்டு அரசி கோப்பெருந் தேவி. கீழ்க்காணும் பட வரைவு, அரசவை இருக்கை எங்கே - எந்த மையங்களில் அதாவது மேடை மையங்களில் அமையவேண்டுமென்பதைக் காட்டுகிறது. மேல்மேடை வலது மையத்தையும் நடுவு மையத்தையும் உள்ளடக்கி அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

<ul style="list-style-type: none"> ● கோப்பெருந்தேவி ● பாண்டியன் <p>நெடுஞ்செழியன்</p>	<ul style="list-style-type: none"> ● அரசவைக் கலைக்கூட மேடை

அவையினர்

அரசன் அரசி இருவரின் முகங்களும் அவையினரை அதாவது பார்வையாளர்களைப் பார்த்த வண்ணமுள்ளன. இந்த இருக்கையின் இடது பக்கம் அதாவது தரையில் ஒரு ஆசனத்தில் அமர்ந்திருக்கிறார் அமைக்கர் அருள்தேவர். அவருக்கு இடது பக்கத்தில் விரிக்கப்பட்டிருக்கும் கம்பளத்தில் அமர்ந்திருக்கிறான் அரசவைப் பாடகன் வசந்த கீதன். அவனுக்கு இடது பக்கத்தில், ஆசவை முழுவு (மேளம்) இசைக் கலைஞர் சுந்தரகீர்த்தி - அவனும் கம்பளத்தில். கீழே தரப்பட்ட படத்தின் மூலம் அவரவர் இருப்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

அரசவைக் கலைக்கூட மேளம்	● கோப்பெருந்தேவி	
● பாண்டியன்	● அருள்தேவர்	● வசந்தகீதன்
		● சுந்தரகீர்த்தி

தினர், கொஞ்சங் கொஞ்சமாக அதாவது மெல்ல மெல்லத் திறக்கப்படுகிறது. திறக்கப்படும்போது வசந்த கீதன் பாடுக் கொண்டிருக்கிறான். சுந்தரகீர்த்தி முழுவு இசைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். பாட முடியாத நடிகணாயிருந்தால், பாடுவது போலப் பாவனை செய்ய, வெளியிலிருந்து ஒரு பின்னணிக் குரல் தரப்படும். அதேபோல், முழுவு அதாவது மேளம் அல்லது மிருதங்கம் அடிப்பதற்கு அந்த நடிகணால் முடியாவிடல் அந்த நடிகனும் பாவனை செய்யலாம் - வெளியிலிருந்து ஒருவர் முழுவு இசைப்பார்.

பாடல் - பல்லவி

வச : தேன்மக ளாய்ப் பிறந்து தேன்தமி மூப்வளர்ந்து
தேன்குவை யில்ச்சிறந்த தேன்நட னம்பயின்று
தேனாக நடமாடும் தமிழ்மங்கையே...

இந்தப் பல்லவி வரிகளைப் பாடி முடிப்பதற்கும் திரை விலகி
முடிவதற்கும் சரியாக இருக்க வேண்டும். அந்தப்
பல்லவியைப் பாடி முடித்த வசந்தகீதன், மிருதங்கத்துக்
குரிய தாளக் கட்டுகளைப் பாடுகிறான். அதற்கேற்ப,
சுந்தரகீர்த்தியின் மேளம் அல்லது மிருதங்கம், இசை
பரப்புகிறது. உடனடியாக, கீழ் மேடை இடது பக்கத்
திலிருந்து, மிருதங்கத் தாளக் கட்டுகளுக்கு ஏற்ப,
ஆடியபடி வருகிறாள் கமலவாணி. அப்படி வந்த அவள்,
தனது முகத்தையும், அபிநயங்களையும் முதலில்
மன்னனுக்கும், தேவிக்கும் காட்டியவாறு ஆடி, பின்னர்
அவையினர்க்கும், முகத்தைக் காட்டி அபிநயம் பிடித்தாடு
கிறாள். அதன்பின் மறுபடியும் மன்னர் - தேவி ஆகியோருக்
கும் அதை அடுத்து அவையோருக்கும் தனது முகம்
அபிநயம் ஆகியவை தெரியும் வண்ணம் ஆடுகிறாள்.
அப்படி ஆடும் அவள், மேடையிலுள்ள வெற்றிடங்கள்
அனைத்தையும் பயன்படுத்தி ஆடுகிறாள்.

மிருதங்கத் தாளக் கட்டுகள்

வச : த தின் கிடதக தகதரி
தகதரி கிடதக தளாங்கு கிடதக
கிடதக தளாங்கு கிடதக தளாங்கு
கிடதக தகதரி கிடதக தகதரி
த தி தகஜௌனு தகஜௌனு
தி தி தகஜௌனு தகஜௌனு

தேன்மக ளாய்ப்பிறந்து தேன்தமி மாய் வளர்ந்து
 தேன்கவை யில்ச்சிறந்த தேன்நட னம்பயின்று
 தேனாக நடமாடும் தமிழ்மங்கையே - புது
 வளங்காண நீயாடு கலைச்சிந்தையே - உந்தன்
 குலம்வாழ நீயாடு என்தங்கையே - ஆடல்
 குலம்வாழ நீயாடு என்தங்கையே....

- தேன்மக

சரணம்

மயிலே உன் பொன்தோகை விரித்திங்கு நீயாடு
 அழகேந் அசைந்தாடு அசைவாலே வளைந்தாடு
 மான்புள்ளி மானாக நீயாடு குதித்தாடு
 வான்னன்ன மன்னன்ன உனைவியக்க நீ யாடு
 மலர்ந்தாடம்மா முகம் மலர்ந்தாடம்மா
 நடை காட்டம்மா நடன நடை காட்டம்மா
 ஆடாத அபிநியங்கள் புதிதாக நீயாடு
 பாடாத வாயெல்லாம் உனைப் பாடுமே- புது
 விளக்கங்கள் நுனுக்கங்கள் தந்தாடம்மா- பல
 உள்ளங்கள் உனைவாழ்த்த நிதமாடம்மா

த தின் கிடதக தகதரி
 தகதரி கிடதக தளாங்கு கிடதக
 கிடதக தளாங்கு கிடதக தளாங்கு
 கிடதக தகதரி கிடதக தகதரி
 த... தி... தகஜோனு தகஜோனு
 தி... தி தகஜோனு தகஜோனு

தேன்மக ளாய்ப் பிறந்து தேன்தமி மாய்வளர்ந்து
 தேன்கவை யில்ச்சிறந்த தேன்நட னம்பயின்று

தேனாக நடமாடும் தமிழ்மங்கை யே-புது
வளங்காண நீயாடு கலைச்சிந்தை யே-உந்தன்
குலம்வாழ நீயாடு என்தங்கை யே-உந்தன்
குலம்வாழ நீயாடு என்தங்கை யே....

தேன்மக ளாய்ப் பிறந்து தேன்தமி மூய்வளர்ந்து
தேன்கவை யில்ச்சிறந்த தேன்நட னம்பயின்று
தேனாக நடமாடும் தமிழ்மங்கை யே.....

பாடலும் ஆடலும் முடிவு பெறுகிறது. முடிந்ததும்
கமலவாணிநடன நடையோடு சென்று நடுவு மேடை வஸது
மையத்தில், அரசனுக்கு வஸது பக்கமாக நிற்கிறாள்.
இதுவரை தனது தலையை அசைத்து, கையிலே தாளம்
போட்டு அவளது ஆடலைச் சுலவத்து அரசன், முகம்
மலர்ந்து கை கொட்டுகிறான். அரசனோடு சேர்ந்து அரசி
அமைச்சர் அருள்தேவர் ஆகியோரும் கைகொட்டுகிறார்
கள். கைதட்டி முடித்ததும், பாண்டியன் இருக்கையை விட்டு
எழுந்து நிற்க, அரசி- அமைச்சர் அருள் தேவர்- வசந்த
கீதன்- சுந்தரகீர்த்தி ஆகியோர் எழுந்து நிற்கிறார்கள்.
அப்போது பாண்டியன் கூறுகிறான்.

பாண் : ஆஹா... ஆஹா- அற்புதமான ஆடல். சிலை வடிவாய்-
சித்திரத்தின் ஓளிவடிவாய்- பலவடிவாய்... பத்திரத்தில்
எழுதிவிடாக் கலைவடிவாய்....

என்று கூறும்போது அடுத்தபடியில் தனது வஸது காலை
வைத்தபடி தொடர்கிறான். அரசியும் அப்போது அடுத்த
படியில்த் தன் கால்களை வைக்கிறாள். பாண்டியன்
தொடர்கிறான்.

நம்முன்னே காட்சித் தந்த சிங்கார ஆடல்..., அற்புதம். காத்திருந்த கண்ணையும் பூத்திருந்த உணர்வையும் ஈர்த்துவிட்ட... எமது அரசவை நர்த்தகி கமலவாணி யின் ஆடல்... அற்புதம்...

என்று பாண்டியன் கூறியதும் அரசி பாண்டிமாதேவி கூறுகிறாள்.

தேவி : ஊரெல்லாம் பெயர்பாடப் புகழ்பாட - நாடெல்லாம் வியப்பாக உனைப் போற்ற, ஆடிவரும் நங்கையே- தமிழ்க்குல மங்கையே, உன் ஆடல் அற்புதம். உன் ஆடலின் அழகும் அபிநய விளக்கமும்..., பயிற்சியின் திறமையுங்கண்டு, உன் குலத்தின் மகிமையுணர்ந்தேன்.

என்று அரசி கூறியதும், தனது இடது காலையும், தனது வலது காலை வைத்த அதே படியில் வைத்தபடி கூறுகிறாள் பாண்டியன்.

பாண் : ஆடல்க்கலை..., ஆழ்கடவிலே ஆய்ந்தெடுத்த விலை முத்து, முகில் படியும் மலைகளிலே கல்வியெடுத்த, கண் கொள்ளா மாணிக்கம்.

என்று சொல்லும்போது மூன்றாவது படியில் தனது இடது காலை வைத்தபடி கூறுகிறான்.

வளம் நிறை மண்ணிலே வெட்டியெடுத்த நிலம்புதை கட்டித் தங்கம். அத்தகைய கலை வளர்த்து - நாட்டின் விலை வளர்க்கும் மங்கையரின் நிலை வளர்க்க...

என்றதும் தனது வலது காலையும், இடது கால் வைத்த படியில் வைத்துத் தொடர்கிறான். அப்போது தேவியும் தனது கால்களை அந்த மூன்றாம் படியில் வைக்கிறாள். பாண்டியன் கூறுகிறான் தொடர்ந்து.

இந்தப் பாண்டியன் அரசு, தவறாது என்பது உறுதி.
இதோ!

என்று கூறியபோது தனது கழுத்திலிருந்து முத்து மாலை ஒன்றைக் கழற்றி எடுத்துத் தனது கைகளில் ஏந்தியபடி சொல்கிறான்.

என் அன்புப் பரிசாக...! காணிக்கையின் அடையாளமாக...

என்று கூறி, தனது இருகால்களையும், நிலத்தில் இறக்கிச் செல்கிறான் கமலவாணியின் அருகே - அவனுக்கு இடது பக்கமாக. அதே நேரம் தேவியும் தனது இரு கால்களையும் நிலத்திலே பதிக்கிறாள். பாண்டியன் தொடர்கிறான்.

ஏற்றுக்கொள் இந்த முத்துமாலையை.

என்று கூறி முடித்து, கமலவாணியிடம் கொடுக்கிறான் முத்துமாலையை. அதைத் தனது இரு கைகளாலும் ஏற்றுக் கொண்ட கமலவாணி, முக மலர்ச்சியோடு மன்னனைப் பார்த்துச் சொல்கிறாள்.

கம : நன்றி மன்னா- மிக்க நன்றி.

என்று கூறிச் தனது கழுத்தில் அதை அணிகிறாள். அப்போது நடுவு மேடை இடது பக்கத்தால் வந்து நடுவு மேடை இடது மையத்தையும், கீழ் மேடை இடது மையத்தையும் பிரிக்கும் கோட்டின் நடுவில் நின்றபடி வினிக்கிறான் பாண்டியன், அரண்மனை வாயில்க் காவலன் கபிலன்.

கபி : மன்னா...

என்ற ஒசை வந்த பக்கம் திரும்பிய பாண்டியன், காவலன் கபிலனைப் பார்த்துக் கேட்கிறான்...

பாண் : வாயில் காப்போனே கபிலன்..., சேதி என்ன கொண்டு வந்தாய்?

என்று பாண்டியன் கேட்கும் போது, பாத்திரங்களின் மேடை நிலைகள் வருமாறு...

ஆசலைக் கலைக்கூட மேடை		
பாண்டியன் • • கமலவாணி	• தேவி • அருள்தேவர்	• வசந்தகீதன் கபிலன்
		• ஸந்தர்க்கத்தி

அவை மக்கள்

கபி : எமது அயலூரான பாணர் கிராமத்திலிருந்து..., முழுவு இசைக் கலைஞர் ஒருவன் வந்திருக்கிறான்.

பாண் : காரணம் விசாரித்தாயா..

கபி : தான் கற்ற முழுவு இசைமூலம், தங்களை மகிழ வைத்து... தங்களிடம் பரிசில் பெற்றுச் செல்லலாமென்று வந்திருக்கிறான். பெயர் இசைவாணன்.

பாண் : எனது இந்த அவையிலே முழுங்கட்டும் அவனது இசை கபிலன்...

கபி : சொல்லுங்கள் மன்னா.

பாண் : அழைத்து வா அந்தக் கலைஞரை.

கபி : கட்டளை மன்னா!

தனது சிரம் தாழ்த்தி, மன்னனுக்கு மரியாதை செலுத்திய கபிலன், தான் வந்த பாதையால் வெளியேறுகிறான். அதேநேரம், பாண்டியன் கூறுகிறான் தனது அமைச்சர் அருள் தேவருக்கு.

பான் : அமைச்சர் அருள்தேவரே!

அரு : மன்னா

பான் : முழுவ இசைக்கலைஞர், திறமை வாய்ந்தவனாக இருந்தால், எமது இந்த அரசவைக் கலைக்கூட இசைக் கலைஞர் வரிசையிலே... தவறாமல் இவனை யும் சேர்த்துக் கொள்வோம்.

அரு : தகுதிக்கேற்ற பதவி வழங்குவதுதான் நீதி. அந்த நீதி, உங்களோடு ஒட்டிப் பிறந்த மாபெரும் சோதி. கடமையை- ஹரிமையைச் சிறப்பாகச் சிந்தித்து நிறை வேற்றியவர் தாங்களென்று பாரெல்லாம் தங்களைப் பாராட்டும்போது, தாங்களா மன்னா நீதி தவறப் போகிறீர்கள்? அத்தோடு இசைவாணன் தங்கள் குடிமகன்...

என்று சொல்லும்போது, நடுவு மேடை இடது பக்கத்தால் வந்து, கபிலன் முன்னம் நின்ற இடத்தில் அதாவது, நடுவு மேடை இடது மையத்தையும் கீழ்மேடை இடது மையத்தை யும் பிரிக்கும் கோட்டின் நடுவில் நின்று, பாண்டிய மன்னனை விளித்துக் கூறுகிறான் இசைவாணன்.

இசை : வாழ்க மன்னா நீட்டே. நான் இசைவாணன்- முழுவ, இசைக் கலைஞன்.

பாண் : இசைவாணரே! முழங்கட்டும் உமது முழவு. உமது இசைத் தென்றலில் மிதக்கட்டும் நமது மகிழ்வு.

இசை : மாமன்னா, பூரண மனத்தோடு.

என்று சொல்லத் தொடந்கும்போது, இசைவாணனின் முழவுக் கருவியை (அது மிருதங்கமாகவும் இருக்கலாம். வேறு ஒரு பழைய மேள வடிவமாகவும் இருக்கலாம்) தனது கரங்களில் ஏந்தியவாறு கீழ் மேடை இடது பக்கத்திலிருந்து கீழ் மேடை வலது பக்கத்தை நோக்கி வரும் அரண்மனைக் காவலன் கபிலன், சுந்தரகீர்த்திக்கும் இசைவாணனுக்கும் நடுவால்ச் சென்று கீழ் மேடை நடுவுமையத்தைத் தாண்டும் போது இசைவாணன் தொடர்ந்து சொல்கிறான்.

தாங்கள் என்ன இங்கு அனுமதித்ததற்கு, எனது உளம் பூத்த நன்றிகள் மன்னா.

பாண் : ம... தொடந்கும்.

என்று கூறி, தனது கலைக் கூட இருக்கை செல்கிறான் பாண்டியன். பாண்டிமாதேவியும் மன்னனைத் தொடர்ந்து செல்கிறான் தனது இருப்பிடம் நோக்கி. அதே நேரம் கீழ் மேடை வலது மையம் சென்ற காவலன் கபிலன், தான் கொண்டு சென்ற இசைவாணனின் முழவை, கீழ் மேடை வலது மையத்தில் வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்து மறுபடியும் நடக்கத் தொடந்குகிறான் கீழ் மேடை இடது பக்கத்தை நோக்கி. அதே நேரம் இசைவாணன் கீழ்மேடை வலது மையம் சென்று அமர, கபிலனும் கீழ் மேடை இடது பக்கத்தால் மறைய, பாண்டியனும் தேவியும் தத்தம் இருக்கைகளில் அமர்கின்றனர். இச்செயல்களனைத்தும் ஒரே நேரத்தில் நடைபெறவேண்டும். அதன்பின், தனது

முழவில் இசை கூட்டுகிறான் இசைவாணன். முழவு இல்லை. இருப்பது போல்ப் பாவணை செய்தல் வேண்டும். இசை கூட்டி முடித்து, தனது முழவைத் தனது காலில் வைக்கிறான் இசைவாணன். அப்போது பாண்டியன் சொல்கிறான்.

பாண் : இசைவாணரே!

இசை : சொல்லுங்கள் மன்னா!

பாண் : உமது முழவு இசையின் இறுதியில் எனது அரசு அவைப் பாடகன் வசந்த கிதன் பாட வேண்டும் - எனது அரசு அவை நர்த்தகி கமலவாணி ஆட வேண்டும் அவரது குழுவினருடன், அப்போது உமது முழவு இசையும், எனது அரசவை முழவுக் கலைஞர்கள் சுந்தரகிரத்தியின் முழவு இசையும் சேர்ந்தொலிக்க வேண்டும். ம்.. ஒலிக்கட்டும் உமது முழவிசை.

என்று பாண்டியன் முடித்ததும், இசைவாணனின் தனி முழவு இசைக் கச்சேரி நடைபெறுகிறது. மேடையிலிருந்த அணைவரும் அதை ரசித்துச் சுவைக்கிறார்கள். முழவுக் கச்சேரி உச்சகட்டத்தையடைந்து, இறுதித் தீர்மானத்தோடு முடிவடைகிறது. கையிழும், காலிழும் தாளம் போட்டுச் சுவைத்திருந்த பாண்டியன், இறுதித் தீர்மானம் முடிந்ததும் கை தட்டிக் குதூகலிக்கிறான். அவனோடு சேர்ந்து பாண்டிமாதேவியும் கைதட்ட மேடையிலிருந்த அணைவரும் கை தட்டுகிறார்கள். முன்று நிமிடங்கள் தொடர்ந்து இந்த முழவுக் கச்சேரி பாண்டியனின் நாவைக் குதூகலிக்க வைத்தது. அந்தக் குதூகலிப்பை வெளிக் காட்டும் முகமாகச் சொல்கிறான் பாண்டியன் இருக்கையில் இருந்தவண்ணம்.

பான் : அருமை அருமை... அருமை. அருமையான இசை. முழவின் ஒசை வயம் தாளம் அனைத்துமே அருமை. கலைஞரே! உமது கலையும், நிலையும் வளர... ஆவன செய்வேன்.

இசை : மிக்க நன்றி மன்னா.

பான் : கமலவாணி

கம : மன்னா, சொல்லுங்கள்.

பான் : உன்னுடன் சேர்ந்து மேலும் இரு கலைக்கூட நரத்தகை கள் ஆட வேண்டும். அழைத்து வா அவர்களை உடனடியாக.

கம : தங்கள் கட்டளை மன்னா.

கமலவாணி, வெளியேறுகிறாள். கீழ் மேடை வலது பக்கத்தால், அவள் வெளியேறியதும், வசந்தகீதனை விளித்துச் சொல்கிறான் பாண்டியன்.

பான் : வசந்தகீதன்

வச : மன்னா.

பான் : இந்தக் கலைக்கூட மண்டபத்தில் அமர்ந்திருக்கும் நமக் கெல்லாம் விருந்தாகட்டும் உமது பாடல்... ம... தொடங்கும்.

என்று பாண்டியன் முடித்ததும், கிராமிய மெட்டொன்றில் அமைந்த ஒரு பாடலைப் பாடுகிறான் வசந்தகீதன். அவனது பாடலுக்கு ஏற்ப, சுந்தரகீர்த்தியின் முழவும் இசைவாணனின் முழவும் இசை பரப்புகின்றன. வசந்த கீதன் பாடத் தொடங்கியதும், கமலவாணியும் அவனது தோழிகள்

இருவரும் கீழ் மேடை வலது பக்கத்திலிருந்து அப்பாலுக் கேற்ப ஆழ வந்து, பாத்திரங்களின்றிக் காணப்படும் வெற்று மையங்கள் அனைத்தையும் பயன்படுத்துகிறார்கள். அரசன் அரசி அமைச்சர் மூவரும் ரசிக்கிறார்கள், அப்பாடஸையும், ஆடஸையும் முழுவு இசையையும்.

பாடல் - தரு

வச : தானதந்தன தந்தனதா தானதந்தன தந்தனதா
தானதந்தன தந்தனதந்தன தானதந்தன தந்தனதா

பல்லவி

பாடுவன் நான் பாடுவன் பரவசத்தில்ப் பாடுவன்
பாடுவன்னன் மன்னன்னீடு பயன்சிறந்து வாழவே
- தானதந்தன

இடை இசை

சுரணம் 1

பாண்டியனின் ஆட்சி வளம்
பன்னெடுங்கால் நிலைக்கட்டும்
வேண்டியநல் வளம்பெருக்கி
எம்மை அவர் காக்கட்டும்
அறம்தழைத்து ஓங்கவே
அதர்பம் கலைந்தோவே
மனம்நிறைந்து மாந்தரெல்லாம்
மன்னன்பதம் நாடவே

பல்லவி

பாடுவன்நான் பாடுவன் பரவசத்தில்ப் பாடுவன்
பாடுவன்என் மன்னன்நீடு பயன்சிறந்து வாழுவே
- தானதந்தன

இடை இசை

சுரணம் 2

பாலைவனம் குளிர்பரப்பும்
மதுரை ஆட்சி கேட்டு
காலைக்குயில் மன்னன்மீது
பாடும் இசைப் பாட்டு
பனிமலைகள் துள்ளியே
மன்னன் நாமம் பாடுமே
மயிலினங்கள் எங்கள்மன்னன்
நீடுவாழ ஆடுமே
பாடுவேன் நான் பாடுவன் பரவசத்தில்ப் பாடுவன்
பாடுவன்என் மன்னன்நீடு பயன்சிறந்து வாழுவே
தானதந்தன

பாடலும் ஆடலும் முடிவற்றதும், கமலவாணியோடு சேர்ந்து
ஆடிய நங்கையர் இருவரும் வலது பக்கம் செல்கின்றனர்.
ஒருவர் கீழ் மேடை வலது மையம் சென்று இசைவாண
னுக்கு இடது பக்கமாக நிற்க, அவருக்கு அருகில் இடது
பக்கமாக மற்றவர் நிற்க, கமலவாணி இவருக்கு இடது
பக்கமாக - அதாவது மன்னனுக்கு வலது பக்கமாக
நிற்கிறான். அப்படி நின்றதும் பாண்டியன் கைகளைத் தட்ட,
அரசியும் அமைச்சரும் சேர்ந்து தத்தம் கைகளையும்
தட்டுகிறார்கள். இந்த நேரம் மற்றவர்களும் எழுந்து நிற்றல்.

ஓருசில வினாஷகளில், கைத்தட்டல் முடிவுக்கு வருகிறது. பாண்டியன் பழக்கட்டுகளிலிருந்து ஒவ்வொரு பழக்கட்டாக இறங்கித் தரைக்கு வரும் வரை நிகழ்வைப் புகழ்ந்து கூறிக்கொண்டே வருகிறான்.

பாண் : நெஞ்சைத் தொட்டுவிட்ட இந்நிகழ்வை வரணிப்ப தற்கு... என் நெஞ்சிலிருக்கும் வார்த்தைகள் போதவே போதா. அலாதியான நிகழ்வு. செவி இனிக்க- கண்குளிர- மெய்சிலிர்க்க நடந்த நிகழ்வு இது. எமக் கெல்லாம் பெரும் பெரும் மகிழ்வு.

என்று கூறும்போது, படிகளிலிருந்து நிலத்தில்க் காலடி வைத்து, அமைச்சர் அருள் தேவரைப் பார்த்து விளித்துச் சொல்கிறான்.

அமைச்சர் அருள்தேவரே,

அமைச்சர் அருள்தேவர் மன்னனைப் பார்க்கிறார். மன்னன் தொடர்கிறான்.

கலைஞர்களை அழைத்துச் சென்று வழங்க வேண்டிய பரிசில்களை வழங்கும்.

அரு : ஆகட்டும் அரசே.

பாண் : எனது கலைக்கூட முழவு இசைக் கலைஞரோடு கலைஞராக... இசைவாணனும் சேர்ட்டும்.

இசை : மிக்க நன்றி மன்னா.

பாண் : அருள் தேவரே! எமது இன்றைய பயணத்துக்கான ஏற்பாடுகளையும் சீர்பார்த்து... எமது தெய்வ சந்நி

தான் முன்றலுக்கு வந்து விடுங்கள். வெகு விரைவில் அங்கு நிற்பேன்.

அரு : தங்கள் ஆணைப்படி நடக்கும் மன்னா.

என்று கூறி, நடுவுமேடை வலது பக்கமாக வெளியேறக் காலடி வைத்த அமைச்சர், வசந்தகீதன் - சுந்தரரூர்த்தி ஆகியோரைத் தன் பிள்ளை வரும்படி சைகை காட்டி விட்டு வலது பக்கமாக நடக்கத் தொடங்கியதும், கமலவாணியையும் அவளோடு சேர்ந்து ஆடியோரையும் இசைவாண ஸையும் தன்பிள்ளை வரும்படியும் சைகை காட்டி விட்டு, வெளியேறுகிறான் முதலில். அதன்பின் அவர்கள் தொடர்ந்து, கலைஞர்கள் வெளியேறுகிறார்கள். அவர்கள் வெளியேறிய கையோடு தேவியைப் பார்த்துக் கூறுகிறான் பாண்டியன்.

பாண் : தேவி...

தேவி : சொல்லுங்கள்.

பாண் : எமது இன்றைய வடநாட்டுப் பயணம்... தோல்வி யடையக் கூடாது.

தேவி : ஆம் மன்னா... ஆனால் ஆனால்....

என்று கூறியின், மேலும் தொடர முடியாமல் அவதிப் படுகிறாள் தேவி. அதைப் புரிந்துகொண்ட பாண்டியன் கேட்கிறான் தேவியிடம்...

பாண் : எதற்காக இந்த நிறுத்தல்?

தேவி : காரணத்தோடுதான்.

பாண் : என்ன காரணம்?

இருவரும் முழு மேடையையும் பயன்படுத்தி நடிக்க வேண்டும்.

தேவி : தங்களுடைய வெண்கொற்றக் குடையும்..., பாரினிடை புகழ் பெற்ற தங்கள் செங்கோலும் தாழ்வுற்ற நிலையிலே... விழுந்தழியக் கண்டேன் ஒரு தீக் கனவு...

பாண் : கனவுதானே?

தேவி : கறையற்ற தங்கள் ஆட்சி வாசலிலே காணப்படும் அழகு மணி... ஆடி அசைந்து... அவலக் குரலெழுப்பி... இந்த மாநிலத்தை அழவைத்ததாக ஒரு கனவு மன்னா...

பாண் : பின்...

தேவி : இங்குள்ள கானத்து உயிர்களுக்கும்... வையத்து மக்களுக்கும் ஒளி கொடுக்கும் வானத்து விளக்கான குரியனை... இருள் ஒன்று இரக்கமின்றி... விழுங்கிடவும் கனவு கண்டேன்.

பாண் : வேறு?

தேவி : இவ்வளவுதான்.

பாணி : தேவி... உன்னுடைய தீக்கனவுக்கும், நட்புறவு நாடி வடநாடு செல்லும்... நம்முடைய தூய நினைவுக்கும் எந்தவித தொடர்பும் இருக்க முடியாது.

தேவி : என்னைப் பொறுத்தவரை... தாங்கள் இன்று வடநாடு செல்வது... வரவேற்கத்தக்கதல்ல மன்னா...

பாண் : எதற்காக...

தேவி : தீய கனவுகள் பலித்திருப்பது..., பலர் கண்ட அனுபவ உண்மை. அதை மறுப்பது நமது மட்டமை.

பான் : அப்படிப் பலிப்பதாகவே வைத்துக்கொள்வோம். ஆனால் நமக்கல்லு..., நீதியின் உயிர்க்கல்ல. நீதியோடு நான் இணைந்திருக்கும்போது..., விதி என்னை விலகித்தான் நடக்கும்.

தேவி : விதி யாருடன் விளையாடும், யாரை அழவைக்கும் என்பதெல்லாம் சொல்ல முடியாது. அப்படி நேர்ந்து விட்டால், அதை வெல்ல முடியாது மன்னா.

பான் : விதி விளையாடும் விணையாக்கும் - அழவைக்கும் விழ வைக்கும் என்பதெல்லாம்..., உண்மையாக இருந்தாலும் அது நம்முடன் விளையாடாது.

தேவி : அப்படியெல்லாம் சொல்லி, எமது நாட்டை அனுகி வரவிருக்கும், ஆபத்துக்கு அணை போடத் தவறுவது, கூடாது மன்னா.

பான் : தேவி! யாருக்கும் தீங்கு செய்யாதவர் நாம். பண்புக்கும், அதன் பயனுக்கும் புகழிடம் நமது நாடு. அன்புக்கும், அறத்துக்கும், உறைவிடம், இந்தப் பாண்டி நாடு.

முழு மேடையையும், இந்த வசனம் பேசும்போது பயன்படுத்தி நடிக்கிறான் பாண்டியமன்னன். அதற்கேற்ற வாறு தேவியும் நடிக்கிறாள் முழு மேடையையும் பயன்படுத்தி,

அப்படிப்பட்ட நம் திருநாட்டில், அறிவும் திறமும் தெளிவும் நிறைந்திருக்கும் நமது தென்நாட்டில், தீமை வளர்த்தெடுக்கும் யாரையுமே காண முடியாது. இங்கே பகையில்லை, பழுதில்லை- பற்பல பிரிவு இல்லை- ஊரைப் பாழ்படுத்தும் உளவு இல்லை- இரகசியக்

கும்பலில்லை - இனங்கெடுக்கும் கூட்ட மில்லை, தீயவை எதுவுமின்றித் தூயவை நிறைந்திருக்கும் இந்தப் பாண்டி நாட்டில்...

தீயவை எதுவுமின்றி என்ற வசனம் தொடங்கி முடியும் போது நடுவு மேடை நடுவு மையத்தில்ப் பாண்டியன் நிற்க வேண்டும். பாண்டியனின் இடது பக்கத்தில் நிற்க வேண்டும் தேவி. அப்படி அந்த மையத்தில் நின்றபடி பாண்டியன் தனது மிகுதி வசனத்தைப் பேசுகிறான். பேசியபடி கீழ்மேடை வலது மையம் சென்று வசனத்தை முடிக்கிறான். தேவி நடுவு மேடை நடுவு மையத்தில் நிற்கிறான்.

பாண் : நம்முடைய ஆட்சிக்கும் பெயருக்கும் துரோகம் விளைவிக்கும் எவராவது இருப்பார்களென்று என்னுகிறாயா?

என்று பாண்டியன் முடித்ததும், கீழ்மேடை இடது பக்க வெளியிலிருந்து கேட்கிறது ஒரு ஆத்திர ஓசை.

ஓசை : ஏ வாயில் காப்போனே! வாயில் காப்போனே!

ஓசை வந்த பக்கமாக, பாண்டியனும் தேவியும் தத்தம் முகங்களைத்திருப்புகின்றனர். அந்த வார்த்தைகள் அதன் பின் கேட்கவில்லை. அப்போது தேவி, மன்னன் பாண்டியனை விளித்துச் சொல்கிறாள் பாண்டியனின் இடது பக்கம் சென்று அவனருகே நின்றபடி.

தேவி : மன்னா,

இந்த வார்த்தையை உச்சரித்தபடி, மன்னன் பாண்டியனின் இடது பக்கம் சென்று சொல்கிறாள்.

கேட்டூர்களா? எமது வாயில் காப்போனே... யாரோ ஒருவர் ஆத்திரத்தில்ப் பேசும் சத்தம் கேட்கிறது.

என்று தேவி முடித்ததும் மறுபடியும் கேட்கிறது அந்த ஓசை - அந்த ஆத்திர ஓலி.

ஓசை : ஏ வாயில் காப்போனே! அறிவைப் பறிகொடுத்து...,
நெஞ்சினிலே நிலைத்திருக்க வேண்டிய நீதியை
வேற்றுத்து நெறியற்றவனாய்...,

என்ற வார்த்தையைக் கேட்ட பாண்டியன், அந்த ஓசை வரும் கீழ் மேடை இடது மையத்துக்கு மிக மெதுவாக நடந்து சென்று அம்மையத்தில் நின்றபடி, காது கொடுக் கிறான் அவ்வோசையைக் கேட்பதற்கு. பரண்டியன் செல்லும்போது அவனைத் தொடர்ந்து தேவியும் சென்று, பாண்டியனின் வலது பக்கம் நின்று, தானும் அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்கிறான். இருவர் முகங்களிலும் ஆச்சரியக் குறிகள் பனிச்சிடுகின்றன. ஓசை தொடர்கிறது.

நேரமையற்றவனாய், ஆட்சியில் இன்னமும் வாழுகின்ற - அறிவிலே வறியவனாய் வாழுகின்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனின் கோயிலும் வாயிலும் காப்போனே... நிகரற்ற சிலம்போடு கையினிலே - உயிர் போகும் உடம்போடு வாசலிலே வந்துள்ளாள் பெண்ணொருத்தி- நொந்துள்ளாள் உளம் வருந்தி, என்று போய்ச் சொல் உன் மன்னனுக்கு...

அத்தோடு நின்றுவிடுகிறது ஓசை.ஓசை நின்றதும் தேவி கூறுகிறான் மன்னனுக்கு. அவளது முகத்தில்ச் சோகம்- குரலில் அழுகை.

தேவி : கேட்டார்களா? அரசனையும் ஆட்சியையும் பழக்கின்ற பெண் ஒருத்தியையும், அவளின் சொல் உறுதியையும்.

பாண் : யாராலோ நடந்திருக்க வேண்டும். ஒரு தீங்கு,

என்று ஆத்திரத்தோடு கூறிக்கொண்டே, கெம்பிரமாக நடந்து தனது கலைக் கூட இருக்கையை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்த பாண்டியன் வசனத்தைப் பேசி முடிக்கும் போது அந்த இருக்கையின் முதல்ப்படியில் தனது வலது காலைவைக்கிறான்.

பாண் : தனது ஆத்திரத்தில் எதையும் நோக்காமலே பேசுகிறாள் பேதைப் பெண்.

'பேதைப் பெண்' என்று முடிக்கும்போது, பாண்டியனின் வலது கால்ப் பாதம் இருக்கையின் முதல்ப்படியில் இருக்க வேண்டும். அதேநேரம் தேவியும் அவளைத் தொடர்ந்து செல்கிறாள். சென்று பாண்டியனின் இடது பக்கமாக நிற்கிறாள். அந்த நேரம், கீழ்மேடை இடது பக்கத்தால் வந்து நடுவு மேடை இடது மையத்தில், தேவியின் இடது பக்கத் தில் நின்றபடி மன்னனை விளிக்கிறான் காவலன் கபிலன்.

கபி : மன்னா!

ஒசை கேட்ட பாண்டியன் தனது பாதத்தைப் படியினின்றும் எடுத்து நடுவுமேடை நடுவு மையத்தில் அதைப் பதிய வைத்து தேவியின் வலது பக்கமாக நிற்கிறான் - நின்று கபிலனை விளிக்கிறான் - கேட்கிறான்.

பாண் : காவலா! சேதி என்ன?

கபி : அரசே, கொற்கை நகரக் காவலனே, செழியனே வாழி. பாண்டி நாட்டுப் புரவலனே, பழிப்பாப் பஞ்சவனே வாழி வாழி.

பாண் : கபிலன்! வாழ்த்துரை போதும்- வந்ததைச் சொல்.

தேவி : வாசலிலே வந்து எம்மைப் பழித்தாளே ஒருத்தி... யாரவள்?

கபி : கொற்றவை போலத் தோன்றுகிறாள் அரசி.

தேவி : என்ன? கொற்றவைத் தெய்வமோ?

பாண் : காவலா!

கபி : ஆனால். கொற்றவைத் தெய்வமல்ல மன்னா.

பாண் : அப்படியானால்...

கபி : பார்வையிலே அவள் பத்திரகாளி.

தேவி : காவலா!

கபி : ஆனால் காளியுமல்ல.

பாண் : நமது நாட்டில் இப்படியும் ஒரு பெண்ணா?

கபி : தாருகாசுரனுடைய அகன்ற மார்பைப் பிளந்த தூர்க்கை யைப் போலுந்தெரிகிறது.

தேவி : என்ன? தூர்க்கையா?

கபி : ஆனால் தூர்க்கையுமல்ல. கொதிக்கும் மனமும் வெறிக்கும் சினமுமாகக் காணப்படுகிறாள். பயங்கரத் தோற்றம்.

பாண் : அப்படியா?

கபி : கையிலே ஒரு சிலம்பு- கண்ணிலே பெரும் வெறுப்பு மன்னா.

பாண் : ம்...

என்று யோசித்தவாறு கீழ்மேடை வலது மையம் சென்று, பின் திரும்பிநடுவு மேடை நடுவு மையத்துக்கு வருகிறான். அப்போது தேவி கேட்கிறாள் பாண்டியனை.

தேவி : யாராக இருக்கலாம் மன்னா?

கபி : வேந்தே, கணவனை இழந்த பெண்ணாம்- தங்கள் திருமுகம் காணவேண்டுமாம்.

பாண் : வரச் சொல் அப்பெண்ணை.

வாயில் காப்போன் கபிலன், தான் வந்த திசையால் வெளியேறுகிறான், பாண்டியனுக்கு மரியாதை செலுத்தி விட்டு. அப்போது தேவி சொல்கிறாள் பாண்டியனைப் பார்த்து,

தேவி : அந்தப் பெண்ணின் நினையைக் கேட்கும்போது, எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது.

பாண் : பயப்படாதே.

தேவி : தீக்கனவு பலித்துவிடுமோ என்ற ஏக்கத்தினால், பயப் படுகிறேன் மன்னா.

பாண் : தேவி, நீ மாடத்துக்குப் போ. விசாரணை முடிந்ததும் சேதி அனுப்புவேன்.

இந்த வசனத்தைக் கேட்ட தேவி, போவதற்குத் தயங்குகிறாள். அதை ஊகித்த பாண்டியன் சொல்கிறான் தேவிக்கு.

பாண் : போ தேவி.

போக மனமில்லாமல்த் தயங்கிய தேவி, பாண்டியனைப் பார்த்து விளிக்கிறாள் சோகமாக.

தேவி : மன்...னா...

பாண் : அரசகுலப் பெண்களுக்குப் பயமிருக்கக் கூடாது போ.

தேவி : மன்னா...!

பாண் : போ தேவி...

பாண்டியனின் கட்டளைக்குப் பணிந்த தேவி, நடுவு மேடை வலது பக்கமாக நடந்து வெளியேறுமுன், பாண்டிய மன்னனைத் திரும்பிப் பார்த்தபடி (இருதடவைகள்) வெளியேறுகிறாள். பாண்டியனும் நடுவு மேடை வலது மையம் வரை சென்று, தேவி செல்வதைப் பார்த்தவண்ணம் நிற்கிறான். அதேவேளை கீழ் மேடை இடது பக்கத்தி லிருந்து நடுவு மேடை வலது மையத்தின் நடுப்பகுதிக்கு வந்த கண்ணகி ஆத்திரமாகப் பாண்டியனை விளிக்கிறாள்.

கண் : அரசனே!

ஆத்திர ஒசை கேட்ட பாண்டியன், ஒசை வந்த பக்கமாகத் திரும்பிப் பார்த்துக் கண்ணகியைக் காணுகிறான். கண் அக்கணமே, கண்ணகியை விளிக்கிறான் ஆத்திரமாக.

பாண் : பெண்ணே!

அப்படி விளித்தபடி, நடுவு மேடை நடுவு மையத்துக்கு வந்து நிற்கிறான் பாண்டியன் கண்ணகிக்கு வலது பக்கமாக. இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் விளித்தபின் ஒருசில விநாடுகள் உறைநிலை. அந்நேரம் மேளம் கோரமாகக்

கொட்டுகிறது. வயலின் வாத்தியமும் அதே போன்று தான் இசை எழுப்புகிறது. இரண்டு, மூன்று வினாஷகளின் பின், கண்ணகியிடம் கேட்கிறான் பாண்டியன்.

பாண் : கண்ணிலே நீர் நிறைய... இந்த மண்ணிலே இதுவரை நான் காணாத உருவமாக வந்திருக்கும் பாவையே! யார் நீ?

கண் : தெரியவில்லையா, என்னைத் தெரிந்திருக்க வேண்டிய மாமதுரை மன்னனுக்கு.., எனது வரவின் நிலையைப் புரிந்திருக்க வேண்டிய பாண்டியன் நெடுஞ் செழியனுக்கு..

பாண் : நீயாகவே சொல்.

கண் : உள்ளமெல்லாம் உடைந்து... உன்முன் வந்திருக்குமொரு மாது. சந்தர்ப்ப வசத்தால்..., ஆத்திரத்தின் மேட்டிலே ஏறி நிற்குமொரு சாது.

பாண் : தெரிகிறது- ஹவரைச் சொல்.

பாண்டியனும் கண்ணகியும் மேடை முழுவதையும் நல்ல முறையில்ப் பயன்படுத்தி நடிக்க வேண்டும். நெறியாள்கை செய்பவர் தனது நடிகர்களை நல்ல முறையில்ப் பயன் படுத்தி, அவரவர்க்குரிய பொருத்தமான, மையங்களில் நடிக்க வைத்தலே சிறப்பாயிருக்கும்.

கண் : வேடனொருவன் தன்னைக் கொல்ல வந்த கொடுமையினின்றும் தப்பி வந்து..., தன் உயிர்க்காய்ச் சரண் புகுந்து, அல்லலும் அவதியும் அடைந்தது அற்ப புறா ஒன்று. அந்தப் புறாவின் துன்பத்தையும் பீதியையும்

போக்கிய, சிபிச் சக்கரவர்த்தி பிறந்த ஊரிலே
பிறந்தவள் நான்.

இந்த வசனங்களைப் பேசும்போது, வெறுமனே காணப்படும்
அனைத்து மையங்களையும் பயன்படுத்தி, கூடுதலாக
அவையினர்க்கும் ஒரு சில வேளைகளில் மன்னனுக்கும்
தனது முகத்தைக் காட்டி நடித்தால், அப்பாத்திரத்திற்குப்
பொருத்தமாயிருக்கும்.

தான் பெற்ற தனி மகனே..., ஆட்சிக்கு வாரிசான
ஒரேயொரு குல மகனை முறைத்துப் பார்த்து, ஏன்
கொன்றாய் பசுக் கண்றைத் தேர்ச் சில்லால் என்று கேட்டு,
ஆத்திரத்தால்ப் பொங்கியது மட்டுமல்ல, அதே மகனை
அதே தேரால், தேர்க்காலில் இட்டுக்கொன்று, வாய்
பேசாத் தாய்ப் பசுவின், பட முடியாத் துயரத்தையும்
பரிதாபத்தையும் போக்குவதற்கு, நீதியை நிலை
நாட்டியவன் மனுநீதிச் சோழன். அந்தச் சோழன் பிறந்த
சோழ நாட்டின் செல்வநகர்ப் பூம்புகாரிலே பிறந்தவள்
நான்.

இந்த வசனம் பேசி முடியும் போது, கீழ் மேடை வலது
மையத்தில் நிற்கிறாள் கண்ணகி. நடுவு மேடை நடுவு
மையத்தில் ஆத்திரத்தோடு காணப்படுகிறான் பாண்டியன்.
தொடர்கிறாள் கண்ணகி.

கண் : சோறுடைத்த சோழநாடு எங்கள் நாடு.

என்று சொன்னவள் பரண்டியனின் அருகு சென்று
அவனது வலமாக நின்று பேசியின், மறுபடியும் தனது
பின்வரும் வசனத்தை பேசிக்கொண்டு கீழ் மேடை வலது

மையம் சென்று நிற்கிறாள்- அவளது முகமெல்லாம் ஒரே
ஆத்திரம். வசனம் பின்வருமாறு.

கண் : பேர் படைத்த நீதி மன்னர் எங்கள் மன்னர்.

பாண் : புகழ்பெற்ற பூம்புகார்ப் பெண் அணங்கே! கார் பெற்ற
சூந்தல் விரிந்தாட, கயல் பெற்ற கண்கள் விழித்தாட,
துயர் பெற்ற உள்ளம் சொல்லாட, ஆட்சி பெற்ற
அரசனோடு போராட வந்திருக்கும் உன் பெயர்?

பாண்டியனும், இவ்வசனங்களைப் பேசும்போது வெறுமெனே
காணப்படும் மையங்களைப் பயன்படுத்தி, கூடுதலாக
அவையினர்க்கும் - ஒரு சில சந்தர்ப்பங்களில்க் கண்
ணகிக்கும் தனது முகத்தைக் காட்டி நடிக்க வேண்டும்.

கண் : கண்...ணகி...

பாண் : வந்த காரணம்?

கண் : வெந்த உள்ளம்.

பாண் : வழக்குரைப்பதற்கு வந்த உள்ளம் என்று சொல்.

கண் : வழக்குரைப்பதற்கு மட்டுமல்ல, உனது வளம் கலைப்பதற்
கும் வந்திருக்கிறேன்.

பாண் : கண்ணிலே அழகு படைத்து... கண்ணகி என்பதோர்
பெயர் படைத்து... பாண்டி நாட்டுக் காவலன்
என்னையே தேடி வந்திருக்கும் பெண்ணே! நீ ஆத்
திரப்படுவது ஒன்றுதான், உன் அழகைக் கெடுக்கிறது.
ஆகவே, ஆத்திரப்படேல் என்ற பொன்மொழியை
உனக்கு நினைவுட்டுகிறேன்.

கண் : குணமென்னும் குன்று ஏறி நின்றார் வெகுளி- அந்த ஆத்திரம் கணமேனும் காத்தலரிது என்ற நற்கருத்தை யும் உனக்கு நினைவுட்டுகிறேன்.

பாண் : போதும். மேலும் மேலும் உள்ளாமல் உள்ளதைச் சொல்- உண்மையைச் சொல்- நடந்ததைச் சொல்.

கண் : நடந்ததை- உண்மையை- உள்ளதைச் சொல்ல வேண்டு மானால், முதலில் யார் எனது கணவனென்பதையே சொல்ல வேண்டும்.

பாண் : ம், தொடரட்டும்.

கண் : சிலம்பொன்றின் காரணமாக... நேரமையற்ற முறையிலே, எனது துணைவர் உண்ணால்க் கொல்லப்பட்டதுதான் நடந்தது. அது தான் உண்மை. அந்த அநீதியை உனக்குச் சொல்ல வந்ததுதான் எனது உள்ளம்.

பாண் : யார் உன் துணைவன்?

கண் : சிலம்புடன் கொல்லப்பட்ட கோவலன்.

இது கேட்ட பாண்டியன் சிறிது யோசிக்கிறான், அதற்குத் தக்கதாக வாத்தியங்கள் இசைக்கப்படுகின்றன. சில விநாடுகளின் பின்

பாண் : ஓ... பாண்டி நாட்டுக் கொற்றத்தின் சீற்றத்துக்கு ஆளாகிக் கொல்லப்பட்ட கோவலன் மனைவி நீயா?

கண் : ஆம் பொருள் இழந்து..., பொருள் இழந்த காரணத்தால் மனம் இழந்து, என் காலின் சிலம்பொன்றை உன் நாட்டில் விற்றெடுத்து, வியாபாரம் செய்யலாம், அதன் விளைவால் வரும் செல்வம் ஈட்டலாம் என்ற

துணிவோடும் முடிவோடும், பாண்டி நாட்டில்ப் புகுந்து கொலையுண்ட கோவலனின் - நல்ல இசை வல்ல பாவலனின் மனைவி கண்ணகி நான்தான்.

பாண் : கோவலன் கொல்லப்படாமல் இருந்திருந்தால், இந்தக் காவலன் ஆட்சி அல்லப்பட்டிருக்கும்- பாண்டி நாட்டு அநீதி அனைத்துலகும் சொல்லப்பட்டிருக்கும்.

கண் : காரணம்?

பாண் : கள்வன் கோவலனை எதற்காகத் தப்ப விட்டார்கள் என்று, நாடும் ஏடும் கேட்டிருக்கும் என்னைப் பார்த்து - என் அரசைப் பார்த்து.

கண் : என்ன களவு செய்தார் என் கணவர் கண்ணம்மா... பாண்டிய மன்னவனின் ஆட்சியைக் கெடுப்பதற் கோர் என்னமா? இல்லையென்றால் பாண்டியரின் நாட்டைப் பிடித்து, சோழவரின் மண்ணோடு சேர்ப்ப தற்கோர் கள்ளமா...? என்ன செய்தார்- ஏது செய்தார் என் தலைவர்?

பாண் : என் தேவியின் சிலம்பைக் களவாடி... கள்வனென்று பெயர் எடுத்தான் உன் கணவன்.

கண் : ஆட்சியாளர் அறிந்திருக்க வேண்டிய நீதியையும், நெறி யையும்- அறத்தையும் அதன் அழகையும்- ஆராய்ந்து சீர் தூக்காத அரசனின் வார்த்தைகள்தான் உனது வார்த்தைகள்.

பாண் : நீதியை- நெறியை-அறத்தை அதன் அழகை... என்னிடம் கற்க வேண்டியவள் நீ... பாண்டியன் பேரவை, நீதிக்கும் நேர்மைக்கும் பிறப்பிடம்... அந்தச்

சிறப்பிடம் செய்யவே செய்யாது மடைத்தனம். மறுபடியும் சொல்கிறேன், அது என் தேவியின் சிலம்பு- களவாடியவன் உன் கணவன்- தண்டனை அதற்கு.

கண் : தீர விசாரிக்காமல் தண்டனை வழங்கிய மன்னவனே! உனதென்று நீ நினைக்கும் சித்திரச் சிலம்பு..., என தென்று ஊரறிய- நாடறிய ஏடறிய நிருபிக்கிறேன் பார். எங்கும் எந்த மன்னனிடமும் எந்தச் செல்வந்த னிடமும் காணமுடியா..., இணையரிச் சிலம்புதான் என் சிலம்பு. சோழநாட்டுக் கொல்லரின் திறமைக்கு மட்டுமே சான்று காட்டும் அந்தச் சிலம்பு, இந்தக் கண்ணகி ஒருத்திக்கே சொந்தம்.

என்று ஆத்திர வார்த்தைகளைக் கக்கிய கண்ணகி, இப்போது அழுதமுது கூறுகிறாள்.

அதைக் கொண்டுவந்த என் கணவனையே கள்வனென்று சொல்லிவிட,

மறுபடியும் ஆத்திரங்கொண்டு சொல்கிறாள்.

உனக்கு என்ன துணிச்சல்- எத்தகைய நெஞ்சமுத்தம்.

இது கேட்டுக் கோபங் கொண்ட பாண்டியன் சொல்கிறான் ஆத்திரத்தில்.

பாண் : பெண்ணே! உன் கணவன் கள்வனே.

கண் : கள்வனென்று சொல்லாதே. உன்னால்க் கள்வனாக்கப் பட்டவரென்று சொல்.

பாண் : (ஆத்திரமாக) கண்ணகி!

கண் : உனக்கிருக்கும் சுதந்திர அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி... மதிக்க வேண்டிய மற்றவர்களின் சுதந்திரத்தை மதிக்காது, அவர்களை உனது அடிமையென நினைத்துச் செயல்ப்பட்டாய்- அதனால் மனிதத்தை இழந்தாய்- மனம் போன போக்கிலேநடந்தாய்- எனது கணவரைக் கொன்றாய். கொன்றபின் நாக் கூசாது கள்வனென்று முத்திரையும் பதித்தாய்.

பாண் : உனது கணவன் கள்வனென்பதற்கு, எனது அரண் மனைப் பொற்கொல்லனே சாட்சி.

கண் : உனது தேவியின் சிலம்பை, எனது கணவர் களவாடிய வேளை, அவரைக் கையும் மெய்யுமாய்ப் பிடித்த சாட்சியா உனது பொற்கொல்லன்.

பாண் : ஒருசில களவைக் கையும் மெய்யுமாய்ப் பிடிக்க முடியாதென்பதும், கால ஓட்டத்தில், அந்தக் களவு தெரிய வரும்- கள்வன் பிடிக்கப்படுவான் என்பதும்- நீ அறியா ஒன்றல்ல- அது உனக்குத் தெரியாமலிருந்தால்... பெரும் பெரும் மட்மை.

கண் : எனது கணவர் கொண்டுவந்த அந்தச் சிலம்பு..., உனது தேவியின் சிலம்புதான் என்று, எப்படி நம்ப முடிந்தது உன்னால். நிச்சயமாக முடியாது. அந்த நிலையில், சிலம்புடன் வந்த எனது கணவரை, நேரடி விசாரணைக்கு உட்படுத்தியிருக்க வேண்டியவன் நீ. அதைச் செய்யாமல் விடுத்தது உனது பெரும் பெரும் மட்மை.

பாண் : விசாரணைக்குட்படுத்த வேண்டிய அவசியமே இல்லை. எனது தேவிக்கென்று, எனது அரண்மனைப் பொற்

கொல்லன் செய்த சிலம்பு அது. எனவே அவனுக்கு நிச்சயமாக- உறுதியாகத் தெரியும். களவு போன அந்தச் சிலம்பு, உனது கணவனின் கையிலே காணப் பட்ட சிலம்புதான் என்று. எனவே, உனது கணவன் கள்வனே.

கண் : எனது கணவர் கள்வரல்ல என்பதை நிருபித்தால்?

பாண் : உன்னால் முடியாது.

கண் : என் கணவர் கொண்டு வந்த சிலம்பின் பரல்கள் அனைத்தும், மாணிக்கங்கள்.

பாண் : என் தேவியின் சிலம்பினுள் இருப்பதெல்லாம் முத்துக் கள் - கொற்கைப் பெருங்கடவில் ஆய்ந்தெடுத்த அருஞ் சொத்துக்கள்.

கண் : மாற்றமில்லையே...

பாண் : மாறுபவன் இந்தப் பாண்டியன் இல்லையே...

என்றுமின், தனது கைகளைத் தட்டிக் கேட்கிறான்.

யாரங்கே...

இந்த நேரம் நடுவு மேடை இடது பக்கத்திலிருந்து நடுவு மேடை இடது மையத்துக்கு வந்து நிற்கிறான் வாயில் காப்போன் கபிலன். நடுவு மேடை நடுவு மையத்தில் நிற்கிறான் பாண்டியன். கீழ்மேடை வலது மையத்தில், பாண்டிய மன்னனின் வலது பக்கமாக நிற்கிறான் கண்ணகி.

வாயில் காப்பேன் தலை தாழ்த்தி அரசனை வணங்கி விளிக்கிறான்.

கபி : மன்னா

பான் : கபிலன்! அன்று எமது அரண்மனையிலிருந்து கள வாடப்பட்டதும், இன்று கோவலன் கையிலிருந்து எமது அரண்மனைப் பொற்கொல்லனால் எடுக்கப் பட்டு, எம்மிடம் சேர்க்கப்பட்டதுமான அந்தச் சிலம்புடன்... அரசியாரை இங்கே அனுப்பி வை உடனடியாக கையோடு எமது பொற்கொல்லனையும் பிடித்து அடைத்து வையுங்கள்.

கபி : கட்டளை மன்னா!

வாயில்க்காவலன் தலைதாழ்த்தி விடை பெற்று - வந்த அதே பாதையால் வெளியேறுகிறான். அப்போது பாண்டியன், சொல்கிறான் கண்ணகிக்கு.

பான் : பென்னே! நீ சூறியது பொய்யாக இருந்தால், இந்த ஆட்சியின் தண்டனையை நீ ஏற்றாக வேண்டும்.

கண் : இயற்கையும் இறைவனும் நம் இருவருக்கும் தீர்ப்பு வழங்கிய பின், பாண்டியன் தீர்ப்பு எதற்கென்று கேட்கிறேன்.

பான் : இன்னும் சொற்ப நேரத்தில் வந்து விடுவார் அரசியார் கோப்பெருந்தேவி. அதன்பின் உன் சான்றைக் காட்டலாம் - வாதத்தை நிருபிக்கலாம்.

கண்: ஆம் நிருபித்துக்காட்டுகிறேன். நீதி கேட்டாள் சோழ நாட்டாள்- நீதி கேட்டாள் சோழநாட்டாள் என்ற சாதனையை- சரித்திரத்தை நாட்டுகிறேன்.

இந்த வசனங்களைச் சொல்லியவாறு கீழ் மேடை வலது பக்கத்திலிருந்து கீழ்மேடை நடுவு மையத்தைத் தாண்டி,

கீழ் மேடை இடது மையத்துக்கு வந்து நிற்கிறாள் கண்ணகி. இந்த நேரம் நடுவு மேடை வலது மையத்திலிருந்து நடுவு மேடை நடுவு மையத்துக்கு - அதாவது பாண்டியனின் வலது பக்கத்துக்கு வந்த கோப்பெருந்தேவி சொல்கிறாள் வந்து கொண்டே.

தேவி : மன்னா! இதோ அந்தச் சிலம்பு.

பாண்டிமாதேவி அதாவது கோப்பெருந்தேவி, தான் கொண்டு வந்த சிலம்பை, மன்னனிடம் கொடுக்க, மன்னவன் அதைத் தனது கையிலெலுத்து ஒரு கணம் அதைப் பார்த்தபின் சொல்கிறான் கண்ணகிக்கு... சிலம்பு இல்லை- இருப்பது போல்ப்பாவனை செய்தல்.

பாண் : பெண்ணே! இதுதான், உன் கணவனின் கையிலிருந்த சிலம்பு. இனி... காட்டு உனது சான்றை- நாட்டு உனது வாக்கை.

என்று கூறி, கண்ணகியிடம் கொடுக்கிறான் சிலம்பை. நடுவு மேடை நடுவு மையத்தில் நிற்கும் பாண்டியனுக்கு இடது பக்கமாக வந்து கூறுகிறாள் கண்ணகி.

கண் : ஆம் காட்டுகிறேன் எனது சான்றை - நாட்டுகிறேன் எனது வாக்கை.

என்று கூறி, சிலம்பை ஏறிகிறாள் கீழ்மேடை நடுவுமையத் தில். உடைந்த சிலம்பிலிருந்து - சிலம்பு இல்லை இருப்பது போல்ப் பாவனை செய்தல்- கற்கள் பறக்கின்றன. நடுவுமேடை நடுவிலும் பல கற்கள் சிந்திக்கிடக்கின்றன. அக்கற்களைக் கண்ட தேவியும், பாண்டியனும் நடுவு மேடை நடுவு மையம் சென்று (பாண்டியனுக்கு வலதுபறும் கோப்பெரும் தேவி) குனிந்து இருந்தபடி அக்கற்களைத்

தத்தம் உள்ளங் கைகளில் வைத்துப் பார்க்கின்றார்கள்.

அப்போது சொல்கிறான் தேவி.

தேவி : ஆ! மாணிக்கப் பரல்கள்...

பாண் : ஆம்! மாணிக்கப் பரல்கள்...

ஒருவித வியப்பும், ஆச்சரியமும் அடைந்த பாண்டியன் மெதுவாக எழுந்து நிற்கிறான். தேவியும் எழுந்து நிற்கிறான். பாண்டியன் மெதுவாகப் பார்க்கிறான் தேவியை - பின் சொல்கிறான்.

என் தேவியின் சிலம்பினுள்ளே இருந்ததெல்லாம் முத்துக் களல்லவா?

தேவி : ஆம் என் சிலம்பினுள் இருந்ததெல்லாம்... முத்துக்கள்.

பாண் : ஆனால் இவை...

இது கேட்டு ஆத்திரங்கொண்ட கண்ணகி சொல்கிறான், பாண்டியனைப் பார்த்து.

கண் : மாணிக்கப் பரல்கள். வாய் பேசாக் கற்கள். அந்தக் கற்கள் தெறித்துப் பறந்து.., உன் ஆட்சியையும் நீதி மன்றக் காட்சியையும் பழிப்பதைப் பார். வாய் பேசிய என் கணவரின் உன்மையை ஊகித்து அறியாத அரசனே! வாய் பேசாக்கல்லினாலே நீ படும் வேதனையைப் பார்- நானுரைத்த வழக்கின் முடிவினைப் பார்.

கண்ணகி இந்த வசனங்களைப் பேசிக் கொண்டிருந்த நேரம், பாண்டியன் மெதுவாக - சோகமாக நடந்து மேல் மேடை நடுவு மையத்தில் நடப்பட்டிருந்த தூண்டிக்குச் சென்று தூணோடு சாய்கிறான் தாங்காத சோகத்தால்.

தேவி, கீழ்மேடை நடுவு மையத்தில் நின்று, மாணிக்கக் கற்களைப் பார்த்த பின் விழ்மி விழ்மி அழுது கொண்டிருக்கிறாள். கண்ணகி நடுவு மேடை நடுவு மையத்திலிருந்து சிலம்பை ஏறிந்துடைத்த பின் கீழ் மேடை இடு மையத்துக்குச் சென்று நிற்கிறாள். அங்கிருந்து வசனம் பேசிய அவள் மெதுவாகத் தனது கண்களைத் திருப்பி, பாண்டியனைப் பார்க்கிறாள். பாண்டியனோ கலங்கிய நிலையில்க் காணப்படுகிறாள். அப்போது சொல்கிறாள் கண்ணகி, பாண்டியனுக்கு.

கண் : கலங்கிவிட்டாயா...

இது கேட்ட தேவி, ஒடுக்கிறாள் பாண்டியனை நோக்கி. ஒடும்போது,

தேவி : மன்_னா!

என்று கதறியபடி ஒடு மன்னவனின் தோள்களைப் பிழத்துக் கொள்கிறாள் அழுதபடி. ஆனால் கண்ணகியோ தொடர்கிறாள்.

கண் : நீ கலங்குவது மட்டுமல்ல... உனது தவறை நினைத்து நினைத்து மயங்கவும் வேண்டும்.

தேவி : மன்_னா_! மன்னா!

விழ்மி விழ்மி அழுகிறாள் தேவி- தொடர்கிறாள் கண்ணகி தனது ஆவேச வார்த்தைகளை.

கண் : மன்பதைக் காத்துத் துன்பத்தைத் துடைக்க வேண்டிய நீ... வேற்று நாட்டிலிருந்து வந்த விருந்தைக் காத்து... விலையுயர் வேண்டிய நீ... என் கணவனைக் கொன்றாய்- கொடுவினை செய்தாய் கொடியவனே!

முழு மேடையையும் பயன்படுத்தி - நடந்தபடி நடிக்கிறாள்,
கண்ணகி - இதன்பின் அழுதமுது சொல்கிறாள்

கண் : இந்தச் சிலம்பு என் மனைவிக்குச் சொந்தமானது... என்று உண்மை கூறிக் கண்ணர் வழத்தாரே என் கணவர். அந்த நேரம் உள் அரச அறிவு எங்கே போயிற்று? கலங்கி விட்டதா இல்லை மயங்கி விட்டதா?

தேவி : மன்னா...

என்று அழுதபடி...

மன்னா!

கண் : என் கணவர் வெட்டுப்பட்டு, துடிதுடித்து இறந்த போது, அவர் பட்டிருந்த வேதனையைக் கண்டிருந்தாயா? அதனால் உன் உள்ளம் நொந்திருந்தாயா? இல்லையே? நீதியுடை மன்னர்களைப் பெற்றெடுத்த பாண்டியப் பரம்பரைக்கு நீயொரு சாபக்கேடு - நீயொரு சாபக்கேடு. அதனால் உள்க்கு மன்னிப்பேது.

தேவி : மன்னா... மன்னா...

இது கேட்டு வேதனையடைந்த மன்னன் சொல்கிறாள் கண்ணகியைப் பார்த்து. அந்த நேரம் கண்ணகி கீழ் மேடை வலது மையத்தில் நிற்கிறாள்.

பாண் : ஆம்! நீதியையும் நெறியையும்- அறத்தையும் அதன் அழகையும் திரட்டி வைத்து... மனுக்குலத்தையும் மாட்சியிரு அரச குலத்தையும் காத்து வந்த பாண்டியர் பரம்பரைக்கு... நாளொரு சாபக்கேடு. நீதியை விசாரிக்காமல்- நினைவிலே தெளிவில்லாமல்- உன்னுடைய அன்புக் கணவனைக் கொன்றொழித்த நான், நாட்டுக்கொரு சாபக்கேடுதான்.

என்று விம்பி வெடித்து அழுதமுது கூறும் பாண்டியன், நடுவு மேடை நடுவு மையத்துக்கு அதாவது கண்ணகிக்கு இடது பக்கமாக வருகிறான். அங்கிருந்தபடி தொடர்கிறான்.

பொற்கொல்லன் பின்னி வைத்த பழுதான வார்த்தை கேட்டு.... களவுவயே அறியாத உயிரொன்றைக் கொன்றுவிட்ட நான்.. நாட்டுக்கொரு சாபக்கேடுதான்.

தேவி : மன்னா... மன்னா...

என்று மன்னனின் இடது பக்கம் போய் நின்று விம்பி வெடித்து அழுகிறான். அழுதமுது விளிக்கிறாள்மன்னனை.

தேவி : மன்னா! அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீர்கள்.

பான் : உண்மையைத்தான் சொல்கிறேன் தேவி... அழாதே...

என்று கூறிய பாண்டியன் கண்ணகியைப் பார்த்துக் கூறுகிறான்.

கண்ணகி!! மன்பதைக் காக்க வேண்டிய தென்புலக் காவல், என்னை முதல்வனாக வைத்துப் பிழை செய்துவிட்டது கண்ணகி பிழை செய்துவிட்டது. சிலம்புடைத்த செல்வியே! பாண்டியன் அவையிலே வழக்குரைத்து- நீதியையும், நெறியையும் எனக்குரைத்து, என்னுடைய பிழையதனை எந்தனுக்கு அறிய வைத்து என்னைத் திருத்திய பூம்புகார்ப் பொற்குலமே! நீதி கேட்ட சோழ நாட்டு நங்கையே... என்னை நீ மன்னிக்காதே... மன்...னிக்...காதே!

இந்த நேரம் அவனது நெஞ்சு வலிக்கிறது. வேதனையில் நெஞ்சைத் தனது கையால்ப் பிழித்தபடி...

ஆ... ஆ.... கண்ணகி! என்...னை, என்னை நீ... ஆ... மன்னிக்காதே. என் போன்ற ஆராய்ச்சியில்லாத அரசர்கள்- தலைவர்கள் ஆட்சியிலிருக்கக் கூடாது.

இருக்க அனுமதிக்கவும் ஆ...ஆ... கூடாது... ஆ... ஆ... தேவி (மன்னனின் தோளைப் பிடித்தபடி) மன்...னா! மன்...னா! பாண் : பாண்டியன் ஆட்சியிலே படர்ந்த கறை கழுவப்பட வேண்டுமானால், ஆ... ஆ...

என்று சொல்லிக் கொண்டு மேல் மேடை நடுவு மையத்துக்கு அதாவது தனது கொலு மண்டபத்துக்கு இடது பக்கமுள்ள தூண் அருகே வந்த அவன், சிறிது சிறிதாக முழங் காலிட்டுக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகக் கீழே விழுகிறான். அப்போது சொல்கிறான்.

பாண்டியன் ஆட்சியிலே படிந்த கறை கழுவப்பட வேண்டுமானால்... ஆ... ஆ...

என்று நெஞ்சைத் தடவியபடி வேதனை நிலையில்த் தொடர்கிறான்.

என் உயிர் என்னை விட்டுப் பிரியட்டும்- பிரியட்டும்.

தேவி : மன்... னா... மன்...னா!

வேதனையால் விம்மி அழுகிறாள் தேவி. கண்ணகியோ ஆத்திர மேட்டில் நிற்கிறாள். பாண்டியன் தொடர்கிறான், கண்ணகியை விளித்து...

பாண் : கண்ணகி! நான் மன்னனால்ல...

இந்த நேரம் கீழ்மேடை வலது மையத்தில் நிற்கும் கண்ணகி ஆவேசத்தில்ச் சொல்கிறாள்- தேவி அழுகிறாள்.

கண் : நீ கள்வன்!

தேவி : மன்னா!

பாண் : நான் ஆட்சிக்குரியவன்ஸ்ல...

கண் : அறிவிழந்தவன்.

தேவி : மன்னா!

பாண் : நான் வேந்தன்ஸ்ல.

கண் : வஞ்சகன்

தேவி : ஜயோ மன்னா

பாண் : நான் புரவலன்ஸ்ல...

கண் : பாவி

தேவி : மன்னா... மன்னா...

பாண் : ஆ... ஆ...

என்றவாறு கீழே நிலத்தில் சரிகிறான், முழங்கால்ப் படியிட்ட வண்ணம். அதன்பின் வேதனையைத் தாங்க முடியாது அப்படியே கீழே விழுகிறான். விழும்போது அவனால் வேறு எதையும் பேச முடியவில்லை. வேதனையை மட்டும் வெளியிடுகிறான். ஆ... ஆ... என்றபடியும் தேவியை விளித்தவாறும்... தேவியும் கீழே விழுந்து கணவனை அணைத்து அழுகிறான்.

பாண் : தேவி... தே...வி... ஆ... ஆ...

தேவி : (வேதனையோடு கத்துகிறாள்) மன்னா... மன்னா...

பாண் : தேவீ... வீ... ஆ... ஆ...

பாண்டியன் தூஷ்டத்துத் தூஷ்டத்து இறந்தபின் தேவி அதிர்ச்சி அடைகிறாள். பெரும் அதிர்ச்சி கொண்ட அவள், (ஏங்கிய நிலையில்) ஒரு சில நிமிடங்கள் உறை நிலையிலில்க் காணப்படுகிறாள். சோக இசை எங்கும் பரவுகிறது. ஒருசில விநாடுகளின் பின் தேவியும், மயங்கி எந்தவித வார்த்தை யுமின்றி அப்படியே கீழே விழுந்து இறக்கிறாள். சோக இசை உச்ச கட்டத்தை அடைகிறது. பின் அமைதி. கண்ணகி தனது இடது கண்ணை மட்டும் திருப்பி, பாண்டியனையும், தேவியையும் இறந்த நிலையிலில்க் காணுகிறாள். பின் சொல்கிறாள் பாண்டி நாட்டை விளித்து.

கண் : ஏ பாண்டி நாடே! அல்லவை செய்தோர்க்கு - அரசியல் அறம் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்றுவனாகும்- யமனாகும் என்ற கூற்றின் உண்மையைப் பார். வாதாட வந்த என் வார்த்தை கேட்டு, அந்த வார்த்தையிலே நிறைந்திருந்த நீதி கேட்டு, உயிரற்ற உடம்போடு வீழ்ந்திருக்கும் உன்னுடைய அருமைத் தலைவனை- பாண்டி மண்ணின் மாபெரும் மன்னவனைப் பார். நீதி தவறிய பாண்டியனைக் கொன்றேன், அத்தோடு நிறுத்த மாட்டாள் இந்தக் கண்ணகி. ஆம்.

இந்த வசனங்களைப் பேசிப் பேசி முழு மேடையையும் பயன்படுத்தி நடிக்கிறாள் கண்ணகி.

பட்டாங்கில் யானுமோர் பத்தினியே ஆமாகில், ஒட்டேன்- அரசொடு ஒழிப்பேன் மதுரையை... வற்றாத வைகை நதி ஒடிப்பாயும் இந்த நாட்டில்... நல்லறத்தைக்

கற்காத மக்களை நான் விட்டு வையேன். ஆம்... நல்லறத்தைக் கற்காத மக்களை நான் விட்டு வையேன்...

என்ற வார்த்தையோடு கீழ் மேடை நடுவு மையத்தில் வந்து..., தனது கையில், தான் கொண்டு வந்த சிலம்பை ஏந்தி, கையை உயர்த்திப் பிடித்த வண்ணம் உறை நிலையில் (ஸ்ரில்) நிற்கிறான். இந்த நேரம் மேல் மேடை வலது பக்கத்திலிருந்து நடுவு மேடை நடுவு மையத்திற்கு வந்த இந்திரன் விளிக்கிறான் வருணனை.

இந் : வருணன்...

இது கேட்ட வருணன் மேல் மேடை இடது பக்கத்திலிருந்து நடுவு மேடை நடுவு மையத்துக்கு அதாவது இந்திரனுக்கு இடது பக்கமாயுள்ள மையத்திற்கு வந்து இந்திரனை விளிக்கிறான்.

வரு : இந்திரன்!

இதன்பிறகு இந்திரன் விளிக்கிறான் காபனை..

இந் : காமன்!

காமன் நடுவுமேடை வலது பக்கத்தால் வந்து இந்திரனின் வலது பக்கமாக நின்று விளிக்கிறான் இந்திரனை.

காம : இந்திரன்!

அதன்பின் இந்திரன் விளிக்கிறான் யமனை.

இந் : யமன்!

அப்போது யமன் நடுவு மேடை இடது பக்கத்தால் வந்து வருணனின் இடது பக்கமாக நின்று விளிக்கிறான் இந்திரனை.

யம : இந்திரன்

இந் : பாண்டி நாட்டின் நலனுக்காகவும் -பயனுக்காகவும் இதுவரை புரிந்தோம் காவல்- சொரிந்தோம் வேண்டிய சீர் சிறப்பு.

வர் : ஆம்! உயிரினங்கள் இனிது வாழ்வதற்காக- அவைகளுக் கேற்ற பயிரினங்கள் செழிக்க என்று பொழுந்தேன் மழையை- புரந்தேன் நீர்நிலையை.

காம : உலகிலே நான் பிறப்பித்த உருவங்களைல்லாம் நல்ல பருவங்களாகிக் களித்திட்டட்டும் என்றுதானே காமனாகிய நான் செய்துவந்தேன் என் பணியை.

யம : பழக்கின்ற உயிர்களையும் நோய் அறுக்கின்ற உயிர்களை யும், இறைவனின் ஆணைப்படி இதுவரை எடுத்து விட்டேன் இந்தப் பாண்டி நாட்டு மண்ணிலிருந்து.

இந் : ஆனால் இன்று நீதி தவறி விட்டான் பாண்டியன். எனவே, நீதி தவறிய பாண்டியனின் மதுராபதிக்கு, காவல்த் தெய்வங்களாக இனியும் நாம் இருக்க முடியாது.

வரு : இந்த நாட்டில், நான் இனிப் பெய்விக்கமாட்டேன் மழையை.

காம : காதலை உருவாக்கும் எனது தொழிலை... இந்த மதுரா புரியிலே நான் இனிச் செய்யமாட்டேன்.

யம : எனது தொழிலாகிய இறப்பித்தலை நான்- இந்த யமன் இனிச் செய்ய மாட்டேன். எனவே நடைப் பின்மாகப் போகும் உயிர்களினால், பெருகட்டும் இந்த மதுராபதி.

இந் : எனவே, புறப்படுங்கள்- புறப்படுங்கள் வெளியேறுவோம்- வெளியேறுவோம் கூடலம்பதியாம் மதுரையை விட்டு.

வரு+ காம+ யமன் : ஆம் வெளியேறுவோம்- வெளியேறுவோம்.

என்று சூறிக்கொண்டு இந்திரன் முதலில் வெளியேறு கிறான் வந்த பக்கமாக. மற்றவர்கள் அவனைத் தொடர்ந்து தாம் தாம் வந்த பக்கமாக. வெளியேறியதும், உறை நிலையிலிருந்த கண்ணகி உறை நிலை விடுத்துச் சொல்கிறாள்.

கண் : நான்மாடக் கூடலென்று, பெயர் பெற்ற மதுரை நகர்ப் பெண்களே, ஆண்களே, தேவர்களே! தவஞ் சிறந்த முனிவர்களே கேளுங்கள். நான் விரும்பிய என் காதலரை, அநியாயமாகக் கொன்ற பாண்டிய அரசைக் கண்டித்தேன். ஆம் கண்டித்தேன்- அது என்றுமே குற்றமாகாது- குற்றமாகாது.

இது கேட்ட மக்கள் கூட்டம் அவையிலிருந்து வந்து அதாவது மூன்று ஆண்கள், மூன்று பெண்கள்- கீழ் மேடை நடுவு மையத்தில் நிற்கின்ற கண்ணகியின் முன் நின்று கேட்கிறார்கள்.

1-ம் ஆண் : கண்ணகி அம்மையே

1-ம் பெண் : புத்தினித் தெய்வமே

2-ம் ஆண் : நீதி கேட்ட சோழநாட்டு நங்கையே-

2-ம் பெண் : இந்த மதுரை நகரில், யார் யாரை நாம் அழிக்க வேண்டும்.

3-ம் ஆண் : சொல்லுங்கள் அம்மையே-

3-ம் பெண் : நடந்ததெல்லாம் அறிந்துவிட்டோம்.

எல் : சொல்லுங்கள் தெய்வமே சொல்லுங்கள்.

கண் : பார்ப்பனர்- அறஞ்செய்வோர்- அருள்செய்வோர்-
பசுக்கள்- பத்தினிப் பெண்டிர் - வயது முதிர்ந்தோர்-
குழந்தைகள் என்போரைத் தவிர... தீவினை செய்யும்
மற்றனைவரையும் விடமாட்டேன். இது சபதம்-
இறந்த என் துணைவர் மேல் - தலைவர் மேல் ஆணை.

என்றதும் மக்கள் ஆறு பேரும் சேர்ந்து குரல் எழுப்புகிறார்கள்.

எல் : அநீதி இழைத்த கோநகரை ஒழிப்போம். அநீதி இழைத்த ஆட்சியை அழிப்போம்.

கண் : பாண்டி நாட்டின் நல்லறம் காக்கும் பெருங்குடி மக்களே!
முத்து உடைத்து எனப் பெயர் சிறந்த பாண்டி நாட்டு
வழித் தோன்றல்களே - எரியட்டும் கூடலம்பதி
அரண்மனை- எரியட்டும் இந்த மதுராபதி அரண்
மனை. ஏ தீக் கடவுளே! அனைத்தையும் எரித்துச்
சாம்பலாக்கும் கொடும் நெருப்பே- அழலே- கனலே-
என் கற்பே- எரியட்டும்- எரியட்டும் மதுராபதி
அரண்மனை. எரியட்டும் காவலனும் கோநகரின்
ஆட்சி பீடமும்.

என்று கூறியதும் மக்கள் கூட்டம் வெளியே ஒழிச் சென்று
தீக்கம்பங்களுடன் பின் வழியாக வந்து அரண்மனைக்
குள்ப் புகுந்து விடுகிறது. கண்ணாகி, மேடையை விட்டு

அவை மக்களுக்கூடாகச் சென்று வெளியேறுகிறாள். இந்த நேரம் அரண்மனைக்குள்ப் புகுந்த அறுவரில் ஒருவர் பாண்டியனை எரிக்கிறார்— அதாவது தீக்கம்பம் இல்லை— இருப்பது போல்ப் பாவனை செய்தல். பெண் ஒருத்தி அரசியாரை எரிக்கிறாள். ஒருவர் கொலு மண்டபத்தையும் இன்னொருவர் அங்கிருந்த தூண்கள் போன்றவற்றையும் எரிக்கிறார். மற்ற இருவரும் நடுவு மேடை வலது பக்கத்திலிருந்து பொற்கொல்லனை இழுத்து வந்து கீழ்மேடை இடது மையத்தில் வீழ்த்துகிறார்கள் அவனை. அவன் கீழே விழும் போது சொல்கிறார்கள்.

3-ம் ஆண், 3-ம் பெண் : பாண்டிய மன்னர் பரம்பரைக்குத் துரோகம் இழைத்த பொற்கொல்லனே- கோப் பெருந்தேவி அரசியாரின் சிலம்பைக் களவாடிய துரோகியே! உன் உடல் எரிந்து சாம்பலாகட்டும் - எரிந்து சாம்பலாகட்டும்.

என்று கூறியவாறு தீக்கம்பங்கள் கொண்டு அவனை எரிக்கிறார்கள். எரிக்கும் இருவரும் எதிர் எதிராகத் தீக்கம்பங்களுடன் நிற்க, நடுவில் பொற்கொல்லன் உருண்டு சுருண்டு, தீவேதனை தாங்க முடியாது...

பொற் : ஆ... அம்... ஆ... ஆ... அம்... ஆ

என்றவாறு இறக்கிறான். அப்போது, மேல்மேடை இடது பக்கத்திலிருந்து மேடைக்குள் வந்த கண்ணகி, மேல் மேடை நடுவு மையத்தில் இறந்து கிடக்கும் பாண்டியனை யும் தாண்டிச் சென்று பொற்கொல்லனையும் பார்த்த பின், கீழ் மேடை நடுவு மையத்துக்குச் செல்கிறாள், ஆத்திர வசனங்களைக் கக்கியாடு.

கண் : எரியட்டும் - எரியட்டும். அநீதி- வஞ்சனை- குழ்ச்சி- சதிமாயை- களவு... இவை அனைத்துமே எரியட்டும்.

கண்ணகி இப்போது நடுவு மேடை நடுவு மையத்துக்கு வந்துவிட்டாள்.

எரியட்டும்..., எரியட்டும்.

என்று கூறியபடி நடுவு மேடை நடுவு மையத்தில் நிற்கிறாள் உறை நிலையில். அப்போது தொகையறா ஒன்று பாடப்படுகிறது.

தொகையறா

அரசியல் அறம் பிழைத்திடுவோர்க்கும் -
அதர்மம் அதைப் புரிந்திடுவோர்க்கும்
அறம் கூற்றாகும் உயிர்குடிக்கும் யமனாகும்
வார்த்தை இதன் உண்மைதனை நாட்டவே-
நீதி கேட்டாள் சோழ நாட்டாள்.
நீதி கேட்டாள் சோழ நாட்டாள்.

(நடுத்திரை விழுகிறது)

இடம்: அரசுலாம் வீதி

பாத்திரங்கள்: செங்குட்டுவன் - வேண்மாள் - சாத்தனார் - வில்லவன் கோதை - அழும்பில்வேள்.

இந்த நேரம், கீழ்மேடை இடது பக்கத்திலிருந்து நடுவு மேடை நடுவு மையத்துக்கு வருகிறார் சாத்தனார். அவரைத் தொடர்ந்து செங்குட்டுவன் - வந்து சாத்தனாரின் வலது

பக்கத்தில் நிற்கிறான். அவனைத் தொடர்ந்து வந்த வேண்மாள், செங்குட்டுவனுக்கு வஸ்தில் நிற்கிறான். அப்படி அவர்கள் வரும் போதே, சாத்தனார் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறார் செங்குட்டுவனுக்கு.

சாத் : அதன்பின், கண்ணகியாள், தன்னுடைய சோழநாடு செல்லாது, எங்களின் சேர நாட்டை அடைந்து, மலை யொன்றிலே காணப்பட்டதாகவும், வானத்துத் தேவர் கள், அவளின் பெருமையுணர்ந்து, வானரதமான விமானத்தில்ப் பூமி வந்து, அவளை ஏற்றிச் சென்றதாக வும் கதை கூறுகிறார்கள் எங்கள் சேர மக்கள்.

செங் : கடல் குழந்த அவனியை, கண்ணீர் குழந்த உருவமாக்கும் இது,

என்றவுடன் வேண்மாள் அதைத் தொடர்கிறாள்.

வேண் : பொன்னெழுத்தால்ப் பொறிக்கப்பட வேண்டிய கதை.

செங் : உண்மை. சோழத் தமிழ் மகளின் திறன்பாடும் இந்தச் சோகக் காதை, தரணியெல்லாம் பரவவேண்டும் என்பது எனது ஆசை.

சாத் : எனது ஆசையும் அதுதான். ஏட்டு வடிவாக வெளி வர வேண்டும் கண்ணகி காதை.

செங் : தாங்களே அதை ஆக்கிவிட்டால்...

சாத் : இல்லை அரசே...

இது கேட்டு ஆச்சரியமடைந்த அரசன் விளிக்கிறான் புலவரை.

செங் : புலவரே!

சாத் : என்னெனவிடச் சிறந்தவர்... மூன்று தமிழ் நாட்டையும் மும்முடி வேந்தர்களையும் அறிந்தவர்- ஆட்சிகளை உணர்ந்தவர்...

செங் : யாரவர்...

சாத் : என் மதிப்புக்குரிய நண்பர்- தங்கள் இளவல் இளங்கோவடிகள்...

செங் : ஓ... என் உடன்பிறப்பா?

சாத் : கருவும் உருவும் சிதையாமல், அழகு சொட்ட... கவர்ச்சி பொங்கச் சமைப்பார்- சந்தேகமே இல்லை.

செங் : அப்படியானால், நீங்களே அவனைச் சந்தியுங்கள்.

வேண் : சம்மதிக்க வையுங்கள்.

சாத் : நிச்சயம் செய்வேன், விடை தாருங்கள்.

புலவர் சாத்தனார் கீழ் மேடை வலது பக்கத்தால் வெளியேறுகிறார். அப்படி வெளியேறி, அவர் மறையும் தூரம் வரை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் செங்குட்டு வனுப், அரசி வேண்மானும். இந்த நேரம் செங்குட்டுவன், புலவரை எட்டி எட்டிப் பார்த்தபடி நடுவு மேடை நடுவு மையத்தில் நிற்கிறான். அவனது வலது பக்கத்தில் வந்து நிற்கிறான் வேண்மான்- அவனும் புலவர் சாத்தனார் செல்லும் திக்கைப் பார்த்தபடி. பின்- சில வினாடிகளால், வேண்மானை விளிக்கிறான் செங்குட்டுவன்.

செங் : வேண்மான்.

வேண் : சொல்லுங்கள் மன்னா.

செங் : எம் போன்ற மன்னர்கள், முறை தவறுவதால் ஏற்படும் பழிச் சொல், அதனால் ஏற்படும் அச்சம், பார்த்தாயா?

வேண் : பருவமழை பெய்யாது போனால், பாருவகம் அடைவது பெரும் அச்சம், மண்ணுயிர்கள்- நாட்டின் குடி மக்களான அந்த நல்லுயிர்கள், துன்பமுற்றால், மாபெரும் அச்சம்.

செங் : ஆம் வேண்மாள். மக்களைப் பாதுகாக்கும் அரசு குடியில்ப் பிறப்பதே அச்சம்தான்.

வேண் : பாண்டிய மன்னன், அதற்கொரு நல்ல எடுத்துக்காட்டு.

செங் : பிழை செய்யும் அரசர்களின் பிழை கண்டு, மக்கள் சக்தி கொதித்தெழுந்தால், அந்தச் சக்தி, எரிமலையையே எரித்தழிக்கும் வீரசக்தி ஆகிவிடும்.

வேண் : கண்ணகியும் கண்ணகியைச் சார்ந்தோர்களும் அதற்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டு.

செங் : வேண்மாள்! கோப்பெருந்தேவி- கண்ணகி... இந்த இருவரில் வியத்தகு கற்புடைவர், யாரென்று எண்ணுகிறாய்.

வேண் : கணவனின்றி உயிர் வாழ விரும்பாது, உயிர் நீத்த கோப்பெருந்தேவி, சொர்க்கத்தில்- அந்தத் துறக்கத்தில் நன்மை காண்பாள்- நலமெல்லாம் ஆள்வாள். ஆனால், தனது கற்பிள் மகிமையை உணர்த்தி விட்டு, எமது சேர மன்னிலே தன் உயிர் போக்கிய அந்தப் பத்தினித் தெய்வத்துக்கு ஒரு கோயில்ச் சிலை அமைதல் வேண்டும் - அந்தத்

தெய்வத்தை நாம் பரசல் வேண்டும்- வணங்க வேண்டும்.

என்று வேண்மாள் சொல்லி முடித்த அதே சமயம் நடவு மேடை இடது பக்கத்தால் வில்லவன் கோதை முன்வர, பின்னால் வருகிறான் அழும்பில்வேள். சொங்குட்டுவனுக்கு இடதில் வில்லவன் கோதை- வில்லவன் கோதைக்கு இடதில் அழும்பில் வேள். இந்த நேரம் வில்லவன் கோதை சொல்கிறான்.

வில் : பாராட்டப்பட வேண்டிய முடிவு மகாறானி.

அழு : கண்ணகியாம் பத்தினியின் கதை வீட்டிலும் நாட்டிலும் பரவிவிட்டது.

செங் : அப்படியா?

அழு : ஆகவே, சிலை சமைப்பது வரவேற்கத்தக்கது மன்னா...

வில் : அதுவும் இமயத்தில்க் கல்லெலடுத்துத்தான் சமைக்கப்பட வேண்டும் அரசே.

செங் : கண்ணகிக்குச் சிலை சமைக்க வேண்டுமெனில் இமயத்தில்க் கல்லெலடுக்க வேண்டுமென்பது நியதி இல்லயே வில்லவா.

அழு : ஆனபடியால், தென்றல் வீசி வரும் தென்தமிழ்ப் பொதிகையிலே கல்லெலடுத்து, தென்தமிழ்க் காவிரி நீரினிலே அதைத் தோய்த்தெடுத்து, கண்ணகிக்குச் சிலை சமைக்கலாம் மன்னா...

வில் : அப்படியென்றால், வீரம் படிந்த சேர மன்னர் பரம்பரையின் புகழ்படிந்த வெற்றிக்கும் பெயருக்கும் என்ன சான்று காட்ட முடியும்?

செங் : அஞ்சௌரா கால், எமது முதாதையரில் ஒருவரான சேர மன்னன்... இமயத்தில்ப் பொறித்திருக்கும் வில்க்கொடி ஒன்று போதுமே சேரரின் வெற்றிக்கும், வீரத்திற்கும் சான்று பகர.

வில் : மன்னிக்க வேண்டும் மன்னா, விண்ணவர் குன்றமென்று அனைவராலும் போற்றப்படும் கண்கவர் இமயத்திலே அடிக்கடி கால் வைத்திருக்கிறார்கள் தமிழர் என்பதை உலகமறிய வேண்டும் என்பது எனது அவா.

செங் : வேண்மாள் உனது ஆசை.

வேண் : அமைச்சர் வில்லவன் கோதை சொன்னதே.

செங் : குடிகள் வழி கொற்றம் - ம்... நடக்கட்டும்.

அழு : இமயமலையில்க் கல்லெலடுப்பதானால், வடநாட்டுக் கொற்றம் அதை அறிய வேண்டும்.

வில் : அவர்களை அறிய வைப்பதற்கு, நமது தமிழ்நாட்டு முத்திரைகளான கயல்- புலி- வில்- இலாஞ்சனை பொறித்த ஒலைகளை உடனடியாக அனுப்ப வேண்டும் வடநாட்டுக்கு.

அழு : அத்தோடு, நமது வஞ்சி நகரின் வாயிலிடத்தும், ஏனைய ஊர்களிடத்தும், வடநாட்டு ஒற்றர்கள் இருப்பதால், அவர்கள் மூலம், வடநாடு அறியட்டும் இச்சேதியை.

வில் : அந்த ஒற்றர்கள் நமது சேதியை அறிய வேண்டுமானால், நாடெங்கும் பறை அறையப்பட வேண்டும் உடனடியாக.

செங் : ஆம். அறையட்டும் நமது பறை. அதேநேரம், தூதுவர் மூலம் வடநாடு செல்லட்டும் நமது உரை. தூதுவர் திரும்பி வந்து கூறட்டும் சேதி. அதன்பின் செயலாற் றுவதே நீதி. அழும்பில்...

அழு : ஆணையிடுங்கள் அரசே.. அனுப்புகிறேன் தூது.

செங் : அமைச்சர் வில்லவன் கோதையே புறப்பட்டும் தூது.

வில் : தங்கள் ஆணை மன்னா.

செங் : சென்று வாருங்கள்.

என்று செங்குட்டுவன் கூறியதும், நடுவு மேடை இடது பக்கத்தால் வெளியேறுகிறான் வில்லவன் கோதை... அவன் வெளியேறிய கையோடு அழும்பில் வேளை விளிக்கிறான் செங்குட்டுவன் - விளித்துச் சொல்கிறான்.

அமைச்சரே அழும்பில் வேள்!

அழு : சொல்லுங்கள் அரசே!

செங் : கங்கைக் கரையில் - எமது எல்லையில் அமையட்டும் நமது பாசறை - வடநாடு பதிலொன்று தரும் வரை.

அழு : ஆகட்டும் அரசே..

செங் : அத்தோடு, உடனடியாகப் பதில் அனுப்புங்கள் சஞ்சயனுக்கு.

அழு : சாரம் சொல்லுங்கள்.

செங் : நாற்றுக்கணக்கிலே தேர் - ஜந்நாற்றுக் கணக்கிலே யானை- பதினாயிரக் கணக்கிலே குதிரை - இருபதாயிரம் கணக்கிலே சுகட வண்டி- ஆயிரம் பல்லாயிரம் என்ற எண்ணிக்கையிலே போர்வீரர்கள். ஆயத்தநிலையிலே இருக்க வேண்டும் என்று. அத்தோடு சஞ்சயனை நான், உடனடியாகப் பார்க்க வேண்டும். அவசியம் நேரும்போது, கங்கைக் கரையைக் கடப்பதற்கு, சஞ்சயனின் ஓடங்களும் எமக்கு உதவ வேண்டும். சென்று வா.

இது கேட்ட அழும்பில்வேள் நடுவு மேடை இடது பக்கத்தால்ச் செல்கிறான் மேடையை விட்டு. அப்போது சொல்கிறான் செங்குட்டுவன்.

செங் : தமிழரை அன்றொருகால் இழித்துப் பழித்த அந்த வடநாட்டு அரசுகுமாரர்களான கனகனையும், விஜயனையும் போரில் வெல்வேன். அவர்களின் தலையிலே, இமயத்தின் கற்களைச் சுமக்க வைப்பேன். இதுதான் எனது குள் உரை.

என்று கூறிய' செங்குட்டுவன், வேண்மாளை விளித்துச் சொல்கிறான்.

செங் : வேண்மாள்...

வேண் : சொல்லுங்கள்.

செங் : அரண்மனை செல்வோம்.

நடுவு மேடை நடுவு மையத்தால் வெளியேறுகிறான்
செங்குட்டுவன்- அவனைப் பின் தொடர்ந்து செல்கிறாள்
வேண்மாள்.

(நடுத்திரை விலகுக்கிறது)

இடம்: வடநாட்டு மன்னர்களான கனகன் - விஜயன்
அரண்மனை.

காட்சி நேரம்: காலை மணி 10.00

பாத்திரங்கள்: கனகன்- விஜயன்- வில்லவன் கோதை.

கனகனும், விஜயனும் ஆத்திரத்தோடு காணப்படுகிறார் கள். வில்லவன் கோதையோ அமைதியாக ஒரு புன் சிரிப்புடன் காணப்படுகிறான். ஆனால் கனகன் இடி முழக்கம் போலக் கத்துகிறான் ஆத்திரத்தில்... அவனைத் தொடர்ந்து விஜயன்.

கன : கண்ணகிக்குச் சிலை வடிக்க வேண்டும் உங்கள் நாட்டிலே- அதற்கான கல் எடுக்க வேண்டும் எங்கள் இமயத்திலே...

விஜ : உங்கள் தேவைக்கும், ஆசைக்கும் ஏற்றபடி செயல்புரிய, எமது ஆட்சி என்ன எடுப்பார் கைப்பிள்ளையோ?

மேல் மேடையின் நடுவு மையத்தையும் வலது மையத்தை யும் உள்ளடக்கிக் காணப்படுகிறது இவர்களின் அரண் மனை. கனகன் நடுவு மேடை நடுவு மையத்தில். விஜயன்

நடுவு மேடை வலது பக்கத்தில் - வில்லவன் கோதை நடுவு மேடை இடதுபக்கம்.

கன : என்ன கேள்வி- என்ன துணிச்சல்?

விஜு : எத்தகைய ஆணவம் - எத்தகைய அதிகாரம்?

வில் : அதிகாரத் தொனியிலல்ல- அன்புத் தொனியிலத்தான் தூதனுப்பியிருக்கிறார் எங்கள் சேர மன்னர்.

கன : தூதனுப்பி ஆளனுப்பிக் கேட்டிருக்கிறான் சேரன். ஆணவம் விடவில்லைப் போலும் தான் வந்து கேட்பதற்கு- பணிந்தெமக்குச் சொல்வதற்கு.

விஜு : பணிவதற்குத் தென்னாட்டான் துணியான் என்றால், வடநாட்டுப் பார்த்திபர்கள் நாங்களென்ன பேடி களோ அடிமைச் சோடிகளோ பணிவதற்கு.

வில் : தேவையின்றிப் பணிவதற்கோ... அவசியமின்றித் துணிவதற்கோ தென்நாடு விரும்பாது?

கன : அப்படியானால்?

விஜு : உன் தூது?

வில் : உங்கள் விருப்பு வெறுப்பு எப்படியானது என்பதைத் தெரிந்து கொள்வதற்கான தூது.

கன : எங்கள் வெறுப்பு, உங்கள் கண்ணகிக்கு எங்கள் மலையிலே கல்லெலடுக்க நீங்கள் நினைப்பதும் அந்தக் கற்கள் கொண்டு நீங்கள் உங்கள் நாட்டிலே கண்ணகிக்குச் சிலை அமைப்பதும்.

விஜை : எங்கள் விருப்பு, உங்களுக்கு அந்தக் கண்ணகி பத்தினி என்றால், உங்கள் மலையிலே கல்லெலடுங்கள்- சிலை வடியுங்கள் என்பதே.

வில் : இன்னும் ஏதாவதிருந்தால்க் கூறுங்கள்.

கண : இணக்கம் கேட்கிறீர்கள் என்று சொல்லுங்கள்..

வில் : ஆம்.

விஜை : இணங்க நாம் மறுத்தால்?

வில் : வெறுக்க நீங்கள் விரும்புகிறீர்களா உங்கள் உயிரை?

கண+ விஜை : தூது.. வா!

வில் : என்று கேட்கிறார் எங்கள் மன்னர்.

கண : எவ்வளவு ஆணவம் அந்தச் செங்குட்டுவனுக்கு.

வில் : தமிழ் இரத்தம் ஓடுகிறதல்லவா அதுதான்.

விஜை : அவையை அறிந்து பேசு..

வில் : பேச்சு எங்கள் சுதந்திரம். எங்கும் பேசலாம். எமது உணர்வுகளைக் கொட்டிக் குவிக்கலாம். அப்படிப் பேசுவதற்கு இடம் பார்க்க வேண்டும் என்றில்லை.

கண : நாவை அடக்கிப் பேசு.

வில் : ஏற்கனவே நமது தமிழ் இறைவன்- கவிஞர்கள் தலைவன் வள்ளுவப் பெருந்தகை சொல்லித்தந்த நாவடக்கம் நமக்குப் புதிதல்ல.

விஜை : அதை அறிந்தும் அடங்கவில்லை நீ.. இனியாவது நாவை அடக்கிப் பேசு..

வில் : நாவை மட்டுமல்ல - இந்த நாநிலத்தையே அடக்கிப் பேசும் வல்லமையும் பெற்றிருக்கிறோம் நாம்.

கன : துணிச்சலோடு பேசுகிறாயா நம் அவையில்.

வில் : துணிச்சலும் தமிழனும் இரட்டைப் பிறவிகள். ஒன்றை ஒன்று விட்டுப் பிரியாதது- பிரிக்க முடியாதது.

விஜு : உங்கள் உடலை விட்டுப் பிரிக்க முடியாத வீரத்தை, வெகு விரைவில்லப் பிரித்து வைக்கிறோம் பார்.

கன : தாதுவா! முதலில், உன்னிடமிருந்து உனது வீரத்தை இப்போதே பிரித்து வைக்கிறேன் பார்.

எனக் கூறித் தனது உடை வாஸள உருவுக்கிறான் கனகள். வாளில்லை. இருப்பதாகப் பாவணை செய்தல். அப்போது வில்லவன் சொல்கிறான்.

வில் : நான் தாதுவன்- தாது வந்தவன் என்பதை நினைவுட்டு கிறேன்.

விஜு : தாதுவனோ தாய்மை நிறைந்தவனோ எவனாயிருந்தாலும் எமக்குக் கவலையில்லை.

கன : எம்மை அவன் இழிப்பது பழிப்பது என்றால், கூர்மை ஏறிய எமது வாள் அவனைப் பழிக்கும் - அழிக்கும்.

வில் : தாதுவனைத் தண்டிக்கும் வழக்கமோ பழக்கமோ, தரணியில் இல்லை என்பது வடநாட்டு அறத்திலே வரையப்படவில்லையோ, படைக்கப்படவில்லையோ...

விஜு : (ஆத்திரமாக) தாது... வா...

கன : நச்சுப் பாம்பைத் தட்டி விட்டாய்-

விஜு : உயிர் குடிக்கத் துடிதுடிக்கும் அதன் இச்சையைத் தூண்டி விட்டாய்..

கன : மனங்கொதித்துப் படமெடுத்துப் பழி வாங்கும் கொடு நாகம் நாங்கள்.

விஜு : உனது வீட்டை அண்டி வரும் - உனது உடல்க் கூட்டைத் திண்டிவிடும்.

வில் : வரட்டும் - குறியிலே வல்லவர் நாம்.

கன+ விஜு : வில்லவா...

வில் : இறுதியாகக் கேட்கிறேன் - உங்கள் ஆத்திரத்தைப் பெர்றுதியாக்கிச் சொல்லுங்கள், உங்கள் முடிவு?

கன : இமயத்தில் கால் பதிக்கவும் விடமாட்டோம்.

விஜு : கல் எடுக்கவும் விட மாட்டோம்.

வில் : அப்படியென்றால், இதையும் உங்களுக்குச் சொல்லி விட்டு வரச் சொன்னார் எங்கள் மன்னர்..

கன+ விஜு : எதை...

வில் : அன்றொரு நாள் எங்கள் சேர நாட்டுத் தலைவியை- எமது முதாட்டியை- செருவேந்தரான் எமது சேரன் செங்குட்டிவரின் தாயை, உங்களது கங்கை நதியிலே நீராட்டியபோது, அதை எதிர்த்து வந்த உங்கள் முன்னவரை- வடநாட்டு மன்னவரை, எமது மன்னர் சிறை பிடித்ததையும், இமயத்திலே வில்க்கொடி பதித்ததையும்.

கன : அடக்கடா வாயை...

விஜீ : அடங்காத எங்கள் நாவை அடக்கி வைக்கும் சக்தி...,
உங்களில் எவனுக்குமே கிடையாது-

கன : கல் எடுக்கவோ வில் பொறிக்கவோ, எமது ஆட்சி இனி
எந்தத் தமிழனுக்கும் இடம் தராது.

விஜீ : நாம் இருவர் இருக்கும்வரை. எனவே எமது முடிவு போர்-
போர். அழியும் உங்கள் ஊர்.

வில் : பார்க்கலாம்.

கன : வடநாட்டுப் பாலகுமாரனின் மக்களான கனக விஜயர்
பதிலடி தந்திருக்கிறார்கள்.

விஜீ : முதலடி போட்டிருக்கிறார்கள் சேரனுக்கு என்று சொல்.

வில் : சொல்லத்தான் போகிறேன்.

கன : விஜயா

விஜீ : கனகா

கன : ஓலை எழுதி ஓப்பமிட்டு, எமது தூதுவர் மூலம்
கொடுத்தனுப்பு, சேர மன்னனிடம் ஓப்படைக்கட்டும்.

விஜீ : அதன்பின் எமது முரசறைவோன் தப்படிக்கட்டும் போர்
என்று.

வில் : நெருக்கு நேர் நின்று புரியப் போகும் போரிலே உங்களைச்
சந்திக்கும் வரை விடை பெறுகிறேன்.

இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, கீழ்மேடை, வஸ்து மையத்தால், கெம்பீர நடையோடு வெளியேறுகிறான் விஸ்வவன் கோதை. அப்போது சொல்கிறான் கனகன் ஆத்திரத்தில்.

கன : முன்னொரு காலத்தில்த் தங்களது விலக்கொடியைப் பொறித்தார்களாம் எங்களது இமயத்தில்... தமிழர் கள்- இப்போதும் அது சாத்தியம் என்று நினைக்கிறார்களா?

விஜு : வடநாட்டின் தீரத்தையும் வீரத்தையும் போலியாகக் கருதி விட்டார்களோ, இல்லையென்றால், சிதைந்த வேலியாக எழுதிவிட்டார்களோ தென்நாட்டார்.

இந்த நேரம் அரண்மனைக் கலைக்கூடக் காவல் வீரன் ஜீவக வருகிறான். நடுவுமேடை இடது பக்கத்தால் வந்து கனக விழுயரைப் பணிந்து சொல்கிறான்.

ஜீவ : வீராதி வீர வேந்தர் திலகங்கள் வாழ்க!

கன : ஜீவக! சேதி என்ன?

ஜீவ : தங்களை மகிழ்விப்பதற்காக வருகிறார்கள் எமது கலைக்கூட நரத்தகிகள்.

விஜு : வரச் சொல்.

ஜீவ : கட்டளை அரசே.

என்று கூறிய ஜீவக வந்த அதே திசையால், பணிந்து குனிந்து மரியாதை செலுத்தியவாறு வெளியேற, கனகனும் விழுயனும் அரண்மனைப் படிகள் ஏறி அமர்கிறார்கள். அவர்கள் இருவரும் அமர்ந்ததும், நடன மாதர்கள் இருவர் ஒருத்தி கீழ் மேடை வஸ்து பக்கத்திலிருந்து மற்றவள் கீழ்

மேடை இடது பக்கத்திலிருந்து ஆடியபடி வருகிறார்கள்.
ஆடல் தொடர்கிறது பாடலுக்கேற்ப கணகனும், விஜயனும்
தாளம் போட்டு - தலையசைத்து இரசிக்கிறார்கள்.
பின்னணியில்த் தபேலாவும் யாழ் விளை வாத்தியமும்
பாடலுக்கும் ஆடலுக்கும் தக்கதாக ஒத்திசைக்கின்றன.

பாடல் - பல்லவி

வீரம் விளைகின்ற நாடு வடநாடு
பாரம் பரியத்தைப் பேணுமடா - வீரப்
பாரம் பரியத்தை பேணுமடா

அநுபல்லவி

வந்தபகை அழிப்போம் வெற்றி
வாகைதனை அணிவோம்
- வீரம்

சரணம் 1

பாதவம்சம் எங்கள் வம்சம் நிலைக்கட்டும்
பகைத்தவர்கள் எம்மைக்கண்டு விறைக்கட்டும்
சந்திரகுப்த மௌரியனாய் ஆகுவம்
சபதமெடுத்துத் தென்னவர்நாடும் ஆளுவம்
- வீரம்

சரணம் 2

ஆட்சியெங்கள் ஆட்சி தரும் நேர்த்தியும்
அந்த ஆட்சி உலகில்பெறும் கீர்த்தியும்
சொல்லடங்கா எமக்குஅது இன்பமாம்
சாட்சி அதற்கு எமதுமலை இமயமாம்
- வீரம்

இடம்: தெரு வீதி
பாத்திரம்: கார்மேகம்

முரசறையும் கார்மேகம் கீழ்மேடை வலது பக்கத்தால்
முரச அறைந்தபடி அதாவது...

முரச : டும்... டும்... டுடுடும்... டுடுடும்...

என்ற ஒசையைத் தனது முரசில் அறைந்தபடி வந்து
கீழ்மேடை நடுவு மையத்தில் நின்று சொல்கிறான்.

எங்கள் சேரநாட்டு வேந்தன் - வீரப் பெருங்குடிக்
காவலன்- ஊழிதொறும் ஊழி காக்கும் தென்னவன்-
சேரன் செங்குட்டுவன் நீடு வாழ்க- நீடு வாழ்க.

என்று சூறியபின் மறுபடியும் முரசறைகிறான்.

முரச : டும் டும் - டுடுடும்- டுடுடும்

என்று அடத்து முடித்த கார்மேகம், மறுபடியும் சூறுகிறான்.

கார் : இத்தால் சகலரும் அறிவது, எங்கள் மன்னர், பத்தினித்
தெய்வமான கண்ணகிக்குச் சிலை எடுக்கவும் கோயில்
சமைக்கவும் தீர்மானித்து, தாது அனுப்பியிருந்தார்
வடநாட்டுக்கு. வடநாடு எமக்குக் கல் தர மறுத்து
விட்டது. அதனால்த் தொடங்கப் போகிறது இமயப்
போர் வெகு விரைவில். எனவே, எமது சேர நாட்டு
அதிகாரத்துக்குக் கீழிருக்கும் சிற்றரசர்களே! எங்கள்
மன்னர் திலகத்தின் தயவால் ஆட்சி புரிகின்ற
சிற்றரசர்களே! நீங்கள் யாவரும், சேர மன்னருக்குச்
செலுத்த வேண்டிய திறையைக் கொண்டு வந்து

கொடுத்து விடுங்கள் உடனடியாக. இது அரசு கட்டளை- அரசு கட்டளை-

என்று கூறி மறுமுறையும் அடக்கிறான் முரசு.

முரசு : டும் டும் டுடுடும் டுடுடும்

இவ்வாறு முரசறந்தபின் கூறுகிறான் மறுபடியும்.

கார் : இன்னுமொன்று... எங்களது சேரப் படையில் நாளாந்தம், ஒவ்வொரு வீட்டிலிருந்தும் ஒவ்வொருவராய்ச் சேர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். எமது நாட்டின் வெற்றிக்குத் தோள் கொடுக்கும் உங்களுக்கு வாழ்த்துக் கூறுகிறார் எங்கள் மன்னர். வீரக் கழலை யுடைய சேர மன்னரின் திருமேனியாகிய, சேனா முகம் வாழ்க, வாழ்க.

என்று முடித்து, கீழ்மேடை இடது மையத்தால் வெளியேறு கிறான் முரசறையும் கார்மேகம். அப்போது நடுத்திரை விலகுகிறது.

இடம்: கங்கைக் கரைப் பாசறை

நேரம்: 6 மணி

பாத்திரங்கள்: செங்குட்டுவென்- அழும்பில்வேள்- கனகன்- விழுயன்- வில்லவன் கோதை- சஞ்சயன்

பாசறைக்கு முன்னால் விழுயனும் அழும்பில் வேஞும் போர் புரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் - வாள்ப்போர். இவர் களிடம் வாளில்லை. இருப்பது போல்ப் பாவனை செய்தல்- இவர்கள் இருவரும் நடுவு மேடை நடுவு

மையத்தில் நின்று வாள்ப்போர் செய்கிறார்கள். பின்னர் முழு மேடையையும் பயன்படுத்தி வாள்ப்போர் புரிகிறார்கள். மேலூ இசை, போர்க் கொடுமை தனைக்காட்டும் இசை யாகப் பரவிக் கொண்டிருக்கிறது. சில விநாடுகளின் பின்னர் விஜயனை வாளோடு தள்ளிக் கொண்டு நடுவு மேடை இடது பக்கத்தால் வெளியேறுகிறான் அழும்பில் வேள். அதே நேரம் மேல் மேடை வலது பக்கத்திலிருந்து ஒரு வாள் வந்து விழுகிறது நடுவு மேடை நடுவு மையத்தில். அப்போது அதே பக்கத்திலிருந்து அவையினர்க்குப் புறமுதுகு காட்டியபடி வருகிறான் கனகன். அவனைத் தொடர்ந்து அவையினர்க்கு முகம் காட்டியபடியும் விஜயனின் நெஞ்சில்த் தனது வாளின் முனையை வைத்தபடியும் வருகிறான் செங்குட்டுவன். நடுவு மேடை நடுவு மையத்துக்கு வந்த செங்குட்டுவன் கனகனைப் பார்த்துச் சொல்கிறான்.

செங் : இனி நீ தப்ப முடியாது கனகா. இன்றுடன் முடிகிறது உனது ஆயுள்.

கன : நிராயுத பாணியைக் கொல்வது எந்த ஆயுதபாணிக்கும் அழகில்லை- அப்படி நடந்தால் அது அதர்மம்.

செங் : எடு உன் கட்டாரியை.

என்று சொன்ன செங்குட்டுவன் வாளை வீசி ஏறிகிறான் நடுவு மேடை வலது பக்கத்துக்கு வெளியே - வாளில்லை- இருப்பது போலப் பாவனை செய்தல். கட்டாரியும் (கத்தி) இல்லை. இருப்பது போலப் பாவனை செய்தல். இருவருக் கும் கடும் போர்... கனகனை, அவனது கட்டாரியோடு தள்ளியபடி நடுவு மேடை இடது பக்கத்தால் வெளியேறுகிறான் செங்குட்டுவன். இந்த நேரம் வெளியிலிருந்து

வடநாட்டுப் போர் வீரர்களின் கதறல் ஒசையும் அவல் ஒசையும் கேட்கிறது. அதாவது அவர்கள் இறக்கும் அவஸ்க் கதறல்கள்....

ஓசை : ஆ... அம்...மா... ஆ- ஆ... அம்...மா... ஆ- ஆ- ஆ...

இந்த நேரம். சங்கிலியால்க் கை கால்கள் கட்டப்பட்ட நிலையில் வருகிறான் விஜயன் நடுவு மேடை வலது பக்கத்தால். அவனைக் கொண்டு வந்த அழும்பில் வேள் அவனை நடுவு மேடை இடது மையத்தில்த் தள்ளிவிட்டு, தான் நடுவுமேடை நடுவு மையத்தில் நிற்கிறான். அப்போது மேல் மேடை இடது பக்கத்தால்க் கனகனை, கைகால்கள் சங்கிலியால்க் கட்டப்பட்ட நிலையில்க் கொண்டு வந்த செங்குட்டுவன் அவனை - கனகனை, நடுவு மேடை வலது மையத்தில்த் தள்ளி விட்டு, தான் நிற்கிறான் நடுவு மேடை நடுவு மையத்தில். அப்போது அழும்பில் வேள், சிறிது தூடப் பக்கம் தள்ளி நிற்கிறான். இந்நிலையில்ச் செங்குட்டுவன் சொல்கிறான் விஜயனிடம்.

செங் : விஜயா! அடக்கடா வாயை என்று கேட்டாயே தூது வராக வந்த வில்லவன் கோதையை அன்று... அந்த வீரம் எங்கே இன்று...

என்று கூறிவிட்டு, கனகனையும், விஜயனையும் மாறி மாறிப் பார்த்தபின் மறுபடியும் சொல்கிறான் செங்குட்டுவன்.

கனகா ! விஜயா! உயிர் நிலைக்காது அது அழிந்துவிடும், என்ற காஞ்சியை ஒரு பாடமாக்கி, உங்களுக்குக் கற்பித்திருக்கிறோம்.

இந்த நேரம் வெளியிலிருந்து வெற்றி ஒசை கேட்கிறது. தமிழ்ச் சேரநாட்டுப் படையின் ஒசை அது. நாலா பக்கமும்

கேட்கும் அந்த ஓசையைச் செவியமடுக்கிறான் செங்குட்டு வன்.

ஓசை : வெற்றி வெற்றி! இமயப் போர் வென்று விட்டோம். பதினெட்டு நாழிகை நடந்த இமயப் போர் வென்று விட்டோம். இந்த நேரம் செங்குட்டுவனும், அழும்பில் வேஞும் ஒருவரையொருவர் பார்க்கிறார்கள். அப்போ மேல்மேடை வலது பக்கத்தால் வந்த வில்லவன் கோதையும் மேல் மேடை இடது பக்கத்தால் வந்த சஞ்சயனும்..

வில் + சஞ் : சேரநாட்டுக் காவலன் - வீரப்பெருவேந்தன்- செங்கோல்ச் சக்கரவர்த்தி- சேரன் செங்குட்டுவன் வாழ்க- நீரூழி வாழ்க.

என்று உரத்து - ஆனந்தக் குரலில் சூறிய வண்ணம் வந்து வில்லவன்கோதை கனகனுக்கு வலதிலும், சஞ்சயன், அழும்பில் வேஞுக்கு இடதிலுமாக நின்று சொல்கிறார்கள்.

சஞ்+ வில் : அரசே! வடநாடு வீழ்ந்துவிட்டது.

செங் : தென்நாடு உயர்ந்துவிட்டது.

சஞ் : அத்தோடு இமயத்திலே கல்லெடுத்து, கங்கையிலே அதைக் கழுவியெடுத்து, சேர நாட்டுக்குக் கொண்டு வந்து விட்டோம்.

செங் : நெஞ்சு பூரிக்கும் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்க, மாதவம் செய்துவிட்டேன். ஆமாம், இமயத்திலே தவம் செய்யும் முனிவருக்கு எதுவித தீங்கும் இல்லையே.

சஞ் : தங்கள் கட்டளையைக் காப்பாற்றி விட்டோம்.

வில் : இமயத்திலே வில்க் கொடி நாட்டிய போது கூட,
அவர்களுக்கு எதுவித இடையூறும் எமது போர் வீரர்
செய்யவில்லை.

செங் : இமயத்தில்த் தவஞ் செய்பவர்கள் அறவோர். அவர்கள்
எந்த இனத்தைச் சேர்ந்தோராயினும், அவர்களுக்குத்
தீங்கிமூக்கக் கூடாது.

சஞ்சயா! அழும்பில்! கனக விஜயருக்கு என்ன
தண்டனை தெரியுமா?

என்று சொன்ன அதே நேரம்,

மாட : செங்குட்டுவா!

என்று விளித்தபடி மேல்மேடை வலது பக்கத்தால் வந்து
செங்குட்டுவனுக்கும், விஜயனுக்கும் இடையில் நிற்கிறார்
மாடலன். அவரைக் கண்ட செங்குட்டுவன்.

செங் : மறையவரே! கனக விஜயரை..

அதை மேலும் வளரவிடாமல்த் தடுத்த மறையவர் மாடலன்
சொல்கிறார்.

மாட : நாக்குத் தவறி நடந்துவிட்டார்கள். தெரியாத்தனமாக
எதையோ பேசிவிட்டார்கள். அவர்களை மன்னித்து
விடுவதுதான் தமிழ்ப்பண்பு.

செங் : குருவே! தாங்கள் சொல்வது..

மாட : அவர்களைச் சிறையிட வேண்டாமென்பது எனது
அறிவுரை.

செங் : தாங்கள் சொல்வது அறிவுரை அல்ல.

மாட : செங்குட்டுவா (ஆச்சரியமாக)

செங் : என் நெஞ்சு ஏற்க வேண்டிய தெளிவுரை- தங்கள் சொல்லை, என்றைக்கு நான் தட்டியிருக்கிறேன் சொல்லுங்கள்.

மாட : இன்னுமொன்று-

செங் : கேளுங்கள்.

மாட : சேரநாட்டு அதிகாரத்தின் கீழிருக்கும் சிற்றரசர்களிடம், வரியோ திறையோ, வாங்கக் கூடாது.

செங் : காரணம்?

மாட : பதினெட்டு நாளிகையில், இப்போர் முடிவடைவதற்கும், மாபெரும் வெற்றியை அது ஈட்டுவதற்கும், காரணமாய் இருந்தவர்கள் அவர்களென்பதை, நீ மறந்து விடக்கூடாது. உனக்குப் பூரண ஒத்துழைப்புத் தந்தவர்கள் அவர்கள்.

செங் : அப்படியே ஆகட்டும்.

மாட : அப்போ நான்?

செங் : நீங்களும் எம்முடன் வாருங்கள். எமது வெற்றி, சிவன் தந்த வெற்றி.

மாட : ஒங்கு புகழ் ஆங்கூர்ச் சிவன் தந்த வெற்றியென்று சொல்.

செங் : ஆகவே, அந்த நெற்றிச் சுடறை- முக்கண்ணனை- முப்புரம் ஏரித்த நீல கண்டனை- சக்தி மணாளனை வணங்குவோம் - இமயம் செல்வோம்.

மாட : நல்ல முடிவு.

செங் : சஞ்சயா! வில்லன் கோதை! வஞ்சி நகர்ப்புறத்தேயுள்ள பூஞ்சோலையின் கண்ணுவள்ள, வேண்மாடம் என்ற மாளிகைக்கு, கனக விழயரை அழைத்துக் கொண்டு, தகுந்த மரியாதை செலுத்துங்கள். செலுத்தியபின் அழைத்து வாருங்கள் அவர்களைப் பத்தினிக் கோட்டத்துக்கு.

சஞ்சு+வில் : தங்கள் ஆணை- எங்கள் ஆசை அரசே.

செங் : இன்னுமொன்று. சிற்பக் கலையிலே துறை சார்ந்த கம்மியரை ஒன்று கூட்டி எமது வஞ்சிநகரில், இமயத்துக் கற்கள் கொண்டு ஆக்கப் பெற்ற, பத்தினிக் கடவுளாகிய கண்ணகியை, பிரதிஷ்டை செய்து வருகிறேன். அத்தோடு, அழும்பில்வேளிடம் சொல்லுங்கள், ஆயக்கணக்கரையும் கூட்டிச் சென்று, இன்று தொடங்கும், சேர மன்னனின் அதிகாரத்தின் கீழ் இருக்கும் சிற்றரசர்களிடம் திறை வாங்குதல் ஓழிக்கப்பட்டு விட்டதென்று.

சஞ்சு+வில் : செய்கிறோம் மன்னா.

செங் : அத்தோடு, ஊர்கள் தோறும் குடிகள் செலுத்தும் வரிகளை, இன்று தொட்டு, வாங்கக் கூடாதென்றும் சொல்லி வையுங்கள்.

சஞ்சு+ வில் : தங்கள் கட்டளை அரசே... சென்று வருகிறோம்.

வில்லவனும் சஞ்சயனும் வெளியேறுகிறார்கள் மேல் மேடை இடது பக்கத்தால், கனக விழயரைக் கூட்டிக் கொண்டு. அவர்கள் சென்ற கையோடு சொல்கிறார் மாடலன்

மாட : செங்குட்டுவா.. இன்னுமொன்று.

செங் : சொல்லுங்கள்!

மாட : உன்னிடம் தோற்ற ஆரிய மன்னர்களை, நீலன் முதலிய கஞ்சமாக்கள், பாண்டிய மன்னருக்கும் சோழ மன்னருக்கும் காட்டிய வேளை, அந்த அரசர்கள் இருவரும் உன் செயலை அதாவது தோற்றவர்களை நீ அவமானப்படுத்தியதாக அவர்கள் நினைக்கும்படி நீ செய்த அச்செயலை தவறு இழிவு என்று அவர்கள் கூறியதைக் கேட்டு நீ ஆத்திரப்பட்டாயல்லவா."

செங் : ஆம்- ஆத்திரப்பட்டேன்.

மாட : அதுவல்ல உனது பார்வை. அரசர்க்குரியதும் -வானவர் போற்றுதற்குரியதுமான வேள்வியொன்றை நீ செய்வதே உனது தேவை.

செங் : தட்டமாட்டேன் தங்களை. உங்கள் ஆசை எனது ஆசை.

மாட : நன்றி

செங் : பெரியவரே, வாருங்கள் என்னுடன் கூத்தச் சாக்கையன் ஆடும் கொட்டிச் சேதம் என்ற கூத்தைக் கண்டு களிப்போம் முதலில். அதன்பின், பத்தினிக் கோட்டம் செல்வோம்.

(நடுத்திரை விழுகிறது.)

இடம்: பொது மக்கள் நடமாடும் தெரு
நேரம்: காலை ஒன்பது மணி
பாத்திரங்கள்: சிங்கன் + சங்கு

கீழ்மேடை இடது பக்கத்திலிருந்து கீழ் மேடை நடுவு மையத்தை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறான் சங்கு. அவனைத் தொடர்ந்து வருகிறான் சிங்கு.

சங் : சொல்லி முடி விஷயத்தை.

சிங் : பத்தினித் தெய்வம் கண்ணகி கோயில் - ஆகாகா... நிமிர்ந்து நிற்கிறது அழகாக.

சங் : இமயக் கற்களால்க் கட்டப்பட்ட கோயில்லவா? அதுதான்.

சிங் : பிரதிஷ்டை செய்யப் பெற்ற, அந்தக் கண்ணகித் தெய்வத் தின் சிலை, மாபெரும் சிறப்பம்சமாக, அந்தக் கோவிலுக்குள்க் காணபடுகிறது. அதைப் பார்த்ததும் என் மனம் பக்தி வெள்ளத்தில் மிதந்தது...

சங் : பிரதிஷ்டை செய்யப் பெற்ற கண்ணகித் தெய்வத்தை, எங்கள் மாமன்றர் சேரப்பெருவேந்தரும் அங்கு அவருடன் நின்றோரும் வணங்கியது பார்த்தாயா?

சிங் : பார்த்தேன். கண்ணகி அம்மையார் தெய்வ வடிவமாக வந்து, எமது மன்னரையும் அவரோடு நின்றோரையும் வாழ்த்தியதும் பார்த்தேன்.

சங் : அந்த நேரம், கண்ணகியின் பிரிவால்த் துன்பப்பட்ட தேவந்தியும்- கண்ணகியின் செவிலித் தாயும்- அவளது தோழியும் - மாதரி மகள் ஜயையும் அங்கு வந்து

அமுதார்களே, அமுதபின் தங்களை யார் என்று, எமது மன்னனுக்கு அறிமுகஞ் செய்தார்களே, பார்க்கவில்லையா நீ?

சிங் : பார்த்தேன்.

சங் : அதன்பின் நடந்ததைச் சொல் பார்க்கலாம்.

சிங் : ஆரிய அரசரும் - குடச்சநாட்டுக் கொங்கரும் - மாஞ்சல் வேந்தரும்- இலங்கை அரசன் கஜபாகுவும், கண்ணகித் தெய்வத்தை நோக்கி, “எங்கள் நாடுகளில் நாங்கள் செய்யும் வேள்வியிலும், கண்ணகித் தெய்வமே! தாங்கள் வந்து குரல் தர வேண்டும் - அருள் செய்ய வேண்டும்” என்று வணங்கிக் கேட்டார்கள். மீதியை நீ சொல்லு பார்க்கலாம்.

சங் : என்னைச் சந்தேகிக்கிறாயா? சொல்கிறேன் கேள். “மன்னர்களே! நீங்கள் விரும்பியவாறே அருள் தந்தேன்” என்று ஒலித்தது பத்தினித் தெய்வத்தின் குரல்...

சிங் : அங்குமிங்கும் நோட்டமிட்டுப் பார்த்தேன். ஆனால், உன்னை நான் பார்க்கவில்லை.

சங் : முலையொன்றில் கையையும் கட்டிக் கொண்டு, நீ நின்றதை நான் பார்த்தேன்.

சிங் : அப்போ நீ நின்றது...?

சங் : ஓரளவு தூரத்தில் என் நன்பன் குரனுடன் நின்றேன் - பார்த்தேன் அங்கு நடந்த அனைத்தையும்.

சிங் : அதுதான் உண்ணே நான், காணவில்லையென்று சொல்.

சங் : சரி சரி, இப்ப விசயத்துக்கு வருவோம்.

சிங் : என்னது?

சங் : தேவையில்லாத சொல்லுக்கு ஒரு கடிவாளம்.
சொல்கிறேன் கேள்.

யாகாவா ராயினும் நாகாக்க காவாக்கால்
சோகாப்பர் சொல்லிமுக்குப் பட்டு...

சிங் : “நாக்கை, பிழையாகச் சொல்லி விடக் கூடாது.
சொல்லுகிற சொல்லை... நல்ல சொல்லாகச் சொல்ல
வேண்டும். எவருக்கு முன்னால், எதை, எப்படிச்
சொல்ல வேண்டும் என்று யோசித்து நிதானமாகச்
சொல்ல வேண்டும் என்று வள்ளுவர் சொல்லி
யிருக்கிறார் ஏடா சிங்கா.” என்று நீதானே எனக்கு
அழுத்தி அழுத்தி சொல்லியிருக்கிறாய்... இதை
மறுபடியும் கேட்டு என்னை மடக்கப் பார்த்தாயா?

சங் : இப்பதான் நீ புத்திசாலி!

சிங் : உன்னோடு திரியும் எனக்கு, புத்தி வராமல் சத்தியா வரும்.

சங் : அதனால்ததான் கேடு செய்யும் நண்பரோடு கேண்மை
கூடாது என்கிறார்கள்.

சிங் : கெட்டவரோடு சேர்ந்து, எமது சேர மன்னரைப்
பழித்தபடியால்த் தானே கனக விஜயருக்கு இந்தக் கதி.
அதுசரி, அந்தக் கனக விஜயரை, சோழ- பாண்டிய
மன்னருக்குக் காட்டி வரும்படி பணித்தாராமே நமது
சேர மன்னர்.

சங் : உண்மைதான். அதுவும் தலையில்க் கல் சுமத்தி - கந்தலான ஆடையும் உடுத்தி...

சிங் : நடந்ததா?

சங் : நடந்தது. இது வெட்கத்துக்கு ஏதுவான செயலென்று சொல்லி விட்டார்கள் சோழ - பாண்டியர்கள்.

சிங் : எதுக்காக அப்படிச் சொன்னார்கள்.

சங் : தோற்றவர்களை அவமானப்படுத்துதல் வீரர்களுக்கு அழகல்ல. வீரருக்குரிய செயலுமல்ல என்றிட்டார்கள்.

சிங் : மூக்கு நுனியில் ஆத்திரம் வந்திருக்குமே நமது மன்னருக்கு.

சங் : அரண்மனை மறையவர் மாடலன், அடக்கி விட்டார் அந்தக் கோபத்தை.

சிங் : ஆமாம், இன்று... எத்தனை மணிக்கு எமது பத்தினித் தெய்வத்துக்கு விழா...

சங் : இன்னும் ஒரு மணி நேரம். இப்போது காலை மணி ஒன்பது. நாங்கள் போய்ச் சேரச் சரியாக இருக்கும் வா.

என்று கூறியபடி கீழ் மேடை வலது பக்கத்தால் மறைகிறார்கள்...

நடுத்திரை விலகுகிறது.

இடம்: சேரன் செங்குட்டுவன் அவை.

நேரம்: காலை மணி பத்து

பாத்திரங்கள்: செங்குட்டுவன் – வேண்மாள் – மறையவர் மாடலன் – சாத்தனார் – இளங்கோவடிகள் – இலங்கை அரசன் கஜபாகு – குடக நாட்டு மன்னன் – மாஞ்சு நாட்டு மன்னன் – கனகன் – விஜயன் – வில்லவன்கோதை – அழும்பில் வேள் – சஞ்சயன்

செங்குட்டுவனும் வேண்மாஞும் அரியாசனத்தில் அமர்ந்திருக்கின்றனர். செங்குட்டுவனின் இடது பக்கத் தில் வேண்மாள் வலது பக்கத்தில் கஜபாகு – கஜபாகுவின் வலது பக்கம் கனகன் அவனுக்கு வலது பக்கம் விஜயன் அவனுக்கு வலது பக்கம் வில்லவன்கோதை. வேண்மாஞுக்கு இடது பக்கம் மறையவர் மாடலன். அவருக்கு இடது பக்கம் சாத்தனார். அவருக்கு இடது பக்கம் இளங்கோவடிகள். அவருக்கு இடது பக்கம் அழும்பில் வேள் – அவனுக்கு இடது பக்கம் சஞ்சயன்.

தீரை திறக்கப்பட்டதும் சேரநாட்டு அரண்மனை நர்த்தகி கோகுலநந்தினியின் நடனம் நடை பெறுகிறது. சாத்தனார் பாடிக் கொண்டிருக்கிறார்.

பாடல் – பல்லவி

பாரத நாட்டியக் கலையே – மனித

உணர்வுக்கு நீ பெருஞ் சுலையே – பாரத

அழுபல்லவி

ஆதிமூர்த்தியும் ஆதிசக்தியும் ஆடியதாலிக் கலையே
சோதிமயம் தெய்வமயம் நுண்கலைச் சோலையிலே
உன்கலைக் கெந்தக்கலை சமமே – பாரத

சரணம் 1

காலில்ச் சதங்கை அது கைதத்தாளத்தோடிசைக்க
கையில் வளையல்களும் சேர்ந்தே அசைந்தொலிக்க
ஆட்டு ஆட்டுநீ அங்கம் அசைந்தாடவே
தேடிடு தேடிடுநீ புதுஅபி நயம் யாவுமே
தெவிட்டாத சுவையாகுமே
அதுவேநம் விருந்தாகுமே
தகதிமி தகதிமி தகதிமி தத்தோம் நீயாட்டமா
தகதிமி தகதிமி தகதிமி தத்தோம் சுவைத்தாடம்மா

– பாரத

சரணம் 2

தெய்வீகம் சேர்ந்த ஆடஸ்க் கலையோடு பிறந்தவளே
வைய்யம் உனக்குப்புகழ் மாலைகூட வாழ்பவளே
மலர்ந்திடும் மலரெனாநீ இதழ்ப்புத்து ஆட்டம்மா
மன்னவர் மகிழ்ந்திடுவர்
விண்ணவர் வாழ்த்திடுவர்
தகதிமி தகதிமி தகதிமி தத்தோம் நீயாட்டம்மா
தகதிமி தகதிமி தகதிமி தத்தோம் சுழன்றாடம்மா

– பாரத

ஆடலும் பாடலும் முடிவடைய எல்லோரும் கைதட்டுதல்.
கோகுலநந்தினி நடுவு மேடை வலது மையத்தால்

வெளியேறுகிறாள். அதன்பின் மாடலன் எழுந்து சொல்லுகிறார்.

மாட : இன்று, எமது அரசவை நர்த்தகி கோகுலங்நந்தினியின் பரத ஆடலுடன் ஆரம்பமான இந்த விழாவுக்கு - எமது அரசு எடுக்கும் பத்தினித் தெய்வ விழாவுக்குத் தலைமை தாங்கும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்தமை குறித்து, மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைகிறேன். பத்தினித் தெய்வமான கண்ணகி அம்மைக்கு நாமெடுக்கும் இந்த விழாவின் சிறப்பு... இலங்கை அரசன் கஜபாகு அவர்கள் எம்மோடு இருப்பதுதான். இப்போது, அவர் உரையாற்றுவார்.

என்று மறையவர் மாடலன் முடித்ததும் கஜபாகு எழுந்து சொல்கிறார்.

கஜ : இன்றைய விழாத் தலைவரும், சேர அரண்மனை மறைய வருமான மாடலன் அவர்களே! என் அருமை நன்பர் செங்குட்டுவன் அவர்களே! சேர அரசி மாண்புமிகு வேண்மாள் அம்மையே! மதுரைத் தமிழாசிரியர் புலவர் சீத்தலைச் சாத்தனார் அவர்களே! சேர நாட்டுப் புலவர் இளங்கோவடிகளே! மற்றைய அன்பர்களே! பத்தினித் தெய்வமான கண்ணகியின் சிலையமைப்பு விழாவிலே கலந்து கொள்வதற்காக, இலங்கை நாட்டிலிருந்து வந்திருக்கிறேன். இந்த இரண்டு நாட்களும் எனக்கு அறுசவை உண்டு யளித்து, என்னை மகிழ்வித்தீர்கள். நன்றிகள் கூறுகிறேன். இன்று எம்முன்னிலையில், சேர நாட்டு அரண்மனை நர்த்தகி ஆடிய ஆடல் வியக்கத் தக்கது.

அதை எப்படி வர்ணிப்பதென்றே தெரியவில்லை- அத்தனை அழகு- நர்த்தகி கோகுலநந்தினியைப் பாராட்டுகிறேன். சாத்தனாரே! தாங்கள் பாடிய தமிழிசை கேட்டேன்- பூரித்து நின்றேன். புலவர் திலகமாக மட்டுமல்ல- கலைஞர் திலகமாகவும் நீங்கள் வாழ்கிறீர்கள்- வாழ வேண்டும்- ஆசிக்கிறேன் உள்ளத்தால்- செங்குட்டுவா! சேரர் தலைவா! விருந்து வளம்- கலை வளம்- வீர வளம்- அன்பு வளம் அனைத்துமுண்டு தங்கள் நாட்டிலே. சேரனின் வீடு என்றென்றும் வாழ்க. இந்த விழாவிலே நான் கலந்து கொள்வதற்கு, நல்ல சந்தர்ப்பம் தந்த நீங்கள், எனது இலங்கை நாட்டற்கு நான் எடுத்துச் செல்வதற்கென, ஒரு கண்ணகிச் சிலையையும் தந்தீர்கள். கண்ணகித் தெய்வத்தின் புகழ், இங்கு மட்டுமல்ல, இலங்கை யிலும் ஒங்க வேண்டுமென்பது எனது பேரவா. பத்தினித் தெய்வத்துக்கு எமது நாட்டிலும் கோயில் சமைத்து நாம் போற்றுவோம் என்று உறுதி கூறி, அமர்கிறேன் வணக்கம்.

மாட : கஜபாகு மன்னரே! தங்கள் உறுதிக்கு, சேர நாட்டின் நன்றிகள். அன்பர்களே, இப்போது நம் சேர நாட்டின் மதிப்புக்கும், அன்புக்குமுரிய இளங்கோவடிகளின் உரை கேட்போம்.

என்று மறையவர் மாடலன் கூறியதும் இளங்கோவடிகள் தனது ஆசனத்தினின்றும் எழுந்து ஆற்றுகிறார் தனது உரையை.

இளா : இன்றைய வரலாற்றுப் புகழ் வாய்ந்த கண்ணகியாம் பத்தினித் தெய்வத்தின் விழாத் தலைவரும் - எமது சேர அரசின் அறிவுரைக் குருவுமான அந்தணப் பெரியார் மறையவர் மாடலன் அவர்களே! இலங்கை நாட்டு அரசர் கஜபாகு அவர்களே! குடக நாட்டு-மானுவ நாட்டு மன்னர்களே! வடநாட்டுக் கனக விஜயன் அவர்களே! சேரப் பெருவேந்தர் செங்குட்டுவன் அவர்களே! அவர்தம் இல்லத்தரசி வேண்மாள் அவர்களே! சேர நாட்டு அமைச்சர்கள்-தளபதிகள் ஆகியோரே! இன்றைய எனது உரை, எமது பண்டைக்கால அறிஞர்கள் கூறிய அறிவுரை அன்றி வேறல்ல. ஓவ்வொரு மனிதனும் அது வயது போனவராக இருக்கலாம் - இளைஞர்கள்-யுவதிகளாக இருக்கலாம் - சிறுவர் சிறுமியராகவும் இருக்கலாம். எவராயிருந்தாலும் தத்தமது வாழ் நாளெல்லாம், தத்தமது உள்ளங்களில்ப் பதிக்க வேண்டிய நல்லுரைகள்தான் அவைகள்.

அதுகேட்ட அழும்பில் வேள் கேட்கிறான் எழுந்து நின்று.

அழு : அப்படியானால், மனிதன் ஓழிக்கவேண்டியவை.

இளா : கள்ளும் - காமமும்- களவும்.

அழு : உலகத்தார் பழிக்க வேண்டியவை.

இளா : பொய்யுரைக்கும் பழக்கத்தையும், பண்பற்ற செயல் புரியும் கூட்டத்தையும்.

இந்த நேரம் வில்லவன்கோதை எழுந்து கேட்கிறான்.

வில் : இந்த நாநிலத்தில் நிலையாதவை.

இள : இளமை- செல்வம்- யாக்கை.

வில் : வாழ்வில் நாம் தேட வேண்டியவை.

இள : இறந்தபின் நாம் செல்லும் மறு உலகத்துக்குச் சிறந்த துணையாய் விளங்கும் நல்லொழுக்கம் - வாழும் மக்கள் அனைவரும் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய நடைமுறைப் பழக்கம்.

அழு : ஆண்டவரைத் தேடுவதற்கு வழி.

இள : அன்பையும், அறத்தையும் தேடுங்கள் முதலில். அப்போது ஆண்டவன் இருப்பான்- வாழ்வான் உங்கள் மனதில்.

அழு : நன்றி இளங்கோவடிகளே தங்கள் நல்லுரைக்கு.

வில் : தெளிவான- அறிவான பொன்னுரைக்கு.

இள : ஏற்கிரேன். என்னைப் பேச அழைத்த விழாத் தலைவருக்கும்- என்னைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த வர்க்கும் உளம் பூத்த நன்றிகள் சொல்கிரேன்- அமைகிரேன்.

என்று கூறி அமர்கிறார் இளங்கோவடிகள் தனது ஆசனத்தில். அப்போது மாடலன் எழுந்து.

மாட : தங்களுக்கும் நன்றி இளங்கோவடிகளே. இப்போது, எமது சேர மன்னன் செங்குட்டுவன் அவர்களின் உரை இடம் பெறும்.

இந்த நேரம் எழுந்த செங்குட்டுவன் சொல்கிறான்.

செங் : இன்றைய விழாத் தலைவர் அவர்களே, எனது அழைப்பை ஏற்று, இவ்விழாவைச் சிறப்பித்துக்

கொண்டிருக்கும் என் மதிப்புக்கும் அன்புக்குமுரிய வர்களே, என் உளத்தில் நிறைந்திருப்பவர்களே, எனது மனது - எனது உணர்வு என்றைக்கும் உங்களை மறக்கா. நிழல் போல், என்னைத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும் உங்கள் நினைவு. சேர அரசின் வீரப் போருக்கும் அதன் வெற்றிச் சிறப்புக்கும் காரண மாயிருந்த அனைவருக்கும் சேர அரசின் நன்றிகள் ஆயிரம் ஆயிரம். இன்று இந்த விழாவிலே கலந்து சிறப்பித்து, சேர அரசை மகிழ்வித்தது போல், இனி மேல் வரப்போகும் சேர அரசின் விழாக்களிலும் நீங்கள் கலந்து கொள்ள வேண்டும்- முடிவில் எல்லோரும் மகிழ்ந்து செல்ல வேண்டும் என்று கூறுவதோடு என் இதயத்திலிருந்து எழும் நன்றியையும் நவின்று அமைகிறேன்.

செங்குட்டுவன் தனது ஆசனத்தில் அமர, மாடலன் எழுந்து சொல்கிறார்.

மாட : அன்பர்களே சோழ நாட்டிலே பிறந்து பாண்டி நாட்டில் தனது கணவனைப் பறிகொடுத்து, இறுதியில் எமது சேர நாட்டில் உயிர் நீத்துப் பத்தினித் தெய்வ மான கண்ணகி அம்மையாரின் இன்றைய விழாவிலே இரண்டு காப்பியங்கள் ஏட்டு வடிவாக வெளிவருகின்றன- இதைப் பெருமையாகவே கூறுகிறேன். ஒன்று மணிமேகலை- கோவலனுக்கும் மாதவிக்கும் பிறந்த மணிமேகலையின் க்ஷை கூறும் நூல். அடுத்தது சிலப்பதிகாரம். கண்ணகியின் சிலம்பு, பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனின் அவையிலே, தனது அதி காரத்தைக் காட்டியது என்ற பொருள்பட-

எழுதப்பட்ட நூல். மணிமேகலையின் ஆசிரியர், மதுரைத் தமிழாசிரியரான புலவர் சீத்தலைச் சாத்தனார்- சேரன் செங்குட்டுவரின் ஆத்ம நன்பர். சிலப்பதிகார நூலின் ஆசிரியர், இளங்கோவடிகள். சேரன் செங்குட்டுவனின் உடன்பிறந்த தம்பி. அரசு குடும்பத்தில் வாழ்வதைவிட, தமிழ் அறிஞர் குடும்பத்தில் வாழ்வதே சிறப்பு- மகிழ்வு- விருப்பு என்ற இலக்கணத்துள்த தன்னை அடக்கி, ஒரு துறவியாய் வாழ்வார். இந்த இரண்டு ஆசிரியர்களுக்கும், எமது சேர நாடும் தமிழ் உலகமும் என்றென்றும் நன்றி கூறும்- அவர்களைப் போற்றி ஏத்தி வாழும். இப்போது, இந்த இரண்டு காப்பியங்களையும், சாத்தனார் அவர்களும் இளங்கோவடிகளும் இங்கு அமைக்கப்பட்டிருக்கும்

என்று கூறி மேல் மேடை இடது மையத்தில்க் காணப்படும் கண்ணகி, சிலையின் பாதத்தைக் காட்டி..

பத்தினி தெய்வத்தின் பாதங்களில், காணிக்கையாக்கு வார்கள்.

என்று மறையவர் மாடலன் கூறி முடித்ததும் சாத்தனாரும் இளங்கோவடிகளும் தாம் தாம் எழுதிய நூல்களை- நூல்கள் இல்லை. இருப்பது போல்ப்பாவனை செய்தல்- கண்ணகியின் பாதத்திலே சமர்ப்பித்துத் தத்தம் கரங்களைக் கூப்பிநிற்க, அரசியார் வேண்மாள் பாடுகிறார் ஒரு விருத்தம் அல்லது தொகையறா அந்நூல்களைப் பற்றி அப்போது அனைவரும் கைகூப்பி எழுந்து நிற்றல்.

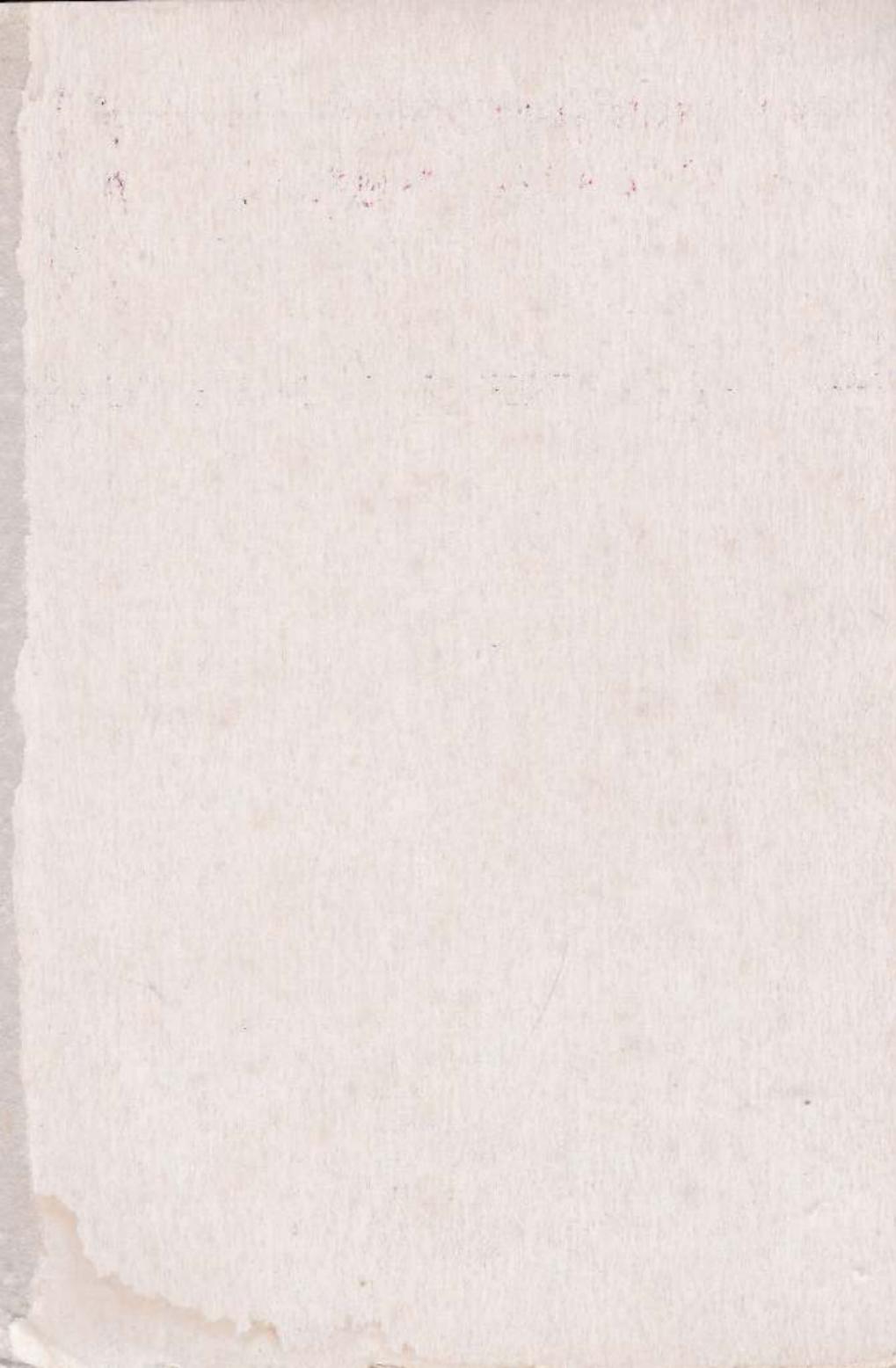
தொகையறா

வேண : சிலப்பதி காரமும் மனிமே கலையும்
 செக்கமெங்கும் உள்ள மனிதர்களின்
 மனங்களில் நாதமும் வீணையும் போன்று
 மாபெரும் ஒளியாப் வாழியவே, வாழியவே வாழியவே

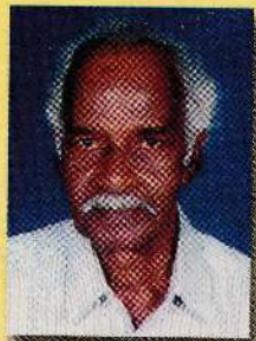
நாடகம் முற்றுப்பெறுகிறது
 - திரை மூடப்படுகிறது

குறிப்புகளுக்காக: —————

நூலாசிரியர் நவாலியூர் நா. செல்வத்துரை (நவாலியூரான்) பற்றி வாசக அன்பர்களுக்கு

விறப்பு: யாழ் நவாலியூர் 1929-01-06, தாய்: தெய்வானை, தந்தை: நாகமுத்து, கல்வி: கலைமாணி (B.A.), தொழில்: ஆசிரியம் (கற்பித்தல்), திருமணம்: 1958, துணைவி: முத்து மகேஸ்வரி (ஆசிரியை) பொறுத்துபோக்கு: நாடகம்- கதை- கவிதை எழுதுதல்.

நாடகம்: 1951 இலிருந்து இன்றுவரை எழுபத்தைந்து நாடகங்கள்.

நாடக நூல்: உலகம் எங்கள் கைகளிலே - ஆறு ஒரு காட்சி நாடகங்கள் கொண்ட நூல்-1978, சிந்தநடைக் கூத்து நூல், 'சின்னவனா பெரியவனா', தாவீது கோவியாத் கதை-1999.

திரைப்படம் : 'காத்திருப்பேன் உளக்காக' திரைக்கதை, வசனம், பாடல்கள் நடிப்பு-1976. **வீட்யோப் படம்:** பூதத்தம்பி-பூலோக சிங்கர் என்ற புரட்சியாளன் பாத்திரம்-1987.

கதை: நெடுஞ்கதை-(நாவல்) 'முகைவெட்டத் த மொட்டு' 1967. இலங்கை சாஹித்திய மண்டலத்தின் 1968 ஆம் ஆண்டிற்கான முதல்ப்பாரிசு பெற்ற நூல். **கவிதை:** அறுபது நினைவு மலர்கள்-கல்வெட்டுக் கவிதைகள் அடங்கிய மலர்கள், பொதுக்கவிதைகள்: முப்பதுக்கு மேல், பத்திரிகை-சஞ்சிகைகளில் வந்தவை, சிறுகதைகள்: முப்பது பத்திரிகைகளில் சஞ்சிகைகளில் இடம்பெற்றவை, விருதுகள்: கலாபூஷணம்- இலங்கை கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களம் 1998, முதுகலைஞர் - இலங்கை கலைக்கழகத் தேசிய நாடக சபை 2004, கலைப் பேரரசு விருது-கலைப்பேரரசு ஏரிபி நினைவுக் குழு 2005.

பட்டங்களும் வழங்கியோரும்: 1. புதுமை நடிகள் 1952 - காலஞ்சென்ற பாராஞ்சுமன்ற உறுப்பினர் அப்பாப்பிள்ளை அமிர்தலிங்கம், 2. கலைமதி 1980-கலையாசு சொர்ணாலிங்கம், 3. ஈவகலா வல்லவன் 1983-கண்டி, கலாரசிகர் மன்றம், 4. நடிப்பிசைத் திலகம் 1987 - புலவர் செ.து.தெட்சணாமூர்த்தி, 5. நாடகக் குரிசில் 1989 - யாழ்/பெரியபுலம் மகாவித்தியாலயம், 6. தமிழ்க் கலைத்திலகம் 1991 - யாழ்/ஆத்திருத்தி கலைமகள் சனசமூக நினையம், 7. கலைஞரனக் கூடர் 2002- நல்லூர்ப் பிரதேச சபைக் கலாசாரப் பேரவை, 8. கலைத்தென்றால் 2003-பூர்முருகன் அருள் மார்க்கண்டு சுவாமிகள் மானிப்பாய். 9. கலைஞர் (கலைமாணிக்கம்) 2004-மத்திய மாகாண சபைத் தமிழ் சாஹித்திய விழாக் குழு.